

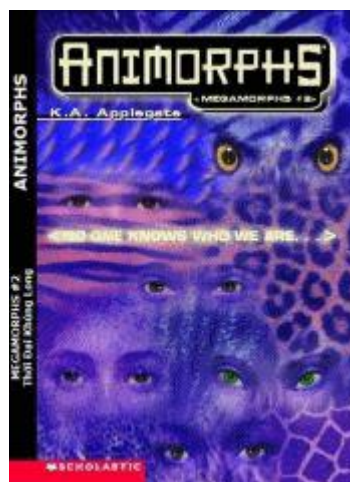
ANIMORPHS

The background of the entire cover is a collage of various animal faces, primarily focusing on their eyes. At the top, a tiger's face is partially visible. Below it, a cheetah's face with its characteristic spots is prominent. In the lower half, there are several other animal faces, including what appears to be a lion, a giraffe, and a zebra, all with their eyes looking directly at the viewer. The overall color palette is warm, dominated by yellows, oranges, and browns.

<MEGAMORPHS #2>

K.A. Applegate

IN THE TIME OF DINOSAURS

Tác phẩm: Animorphs - Megamorphs
Tập 2: Thời Đại Khủng Long
Nguyên tác: Animorphs - Megamorphs #2: In The Time of Dinosaurs
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản: Trẻ, 12/2001
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 170*2
Giá sách: 6.000*2 VNĐ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: condautay, reading
Đối chiếu: tieukhe
Dịch bổ sung: pesousou, tieukhe
Biên tập: nguoimedocsach, bim_HF
Sửa chính tả: tieukhe, santseiya
Thiết kế bìa: teszine
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 12/08/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG MEGAMORPHS 1

CHƯƠNG 1

MARCO

CHƯƠNG 2

CASSIE

CHƯƠNG 3

JAKE

CHƯƠNG 4

RACHEL

CHƯƠNG 5

TOBIAS

CHƯƠNG 6

JAKE

CHƯƠNG 7

CASSIE

CHƯƠNG 8

RACHEL

CHƯƠNG 9

TOBIAS

CHƯƠNG 10

MARCO

CHƯƠNG 11

AX

CHƯƠNG 12

RACHEL

CHƯƠNG 13

CASSIE

CHƯƠNG 14

TOBIAS

CHƯƠNG 15

TOBIAS

CHƯƠNG 16

JAKE

CHƯƠNG 17

RACHEL

CHƯƠNG 18

JAKE

CHƯƠNG 19

MARCO

CHƯƠNG 20

TOBIAS

CHƯƠNG 21

RACHEL

CHƯƠNG 22

CASSIE

CHƯƠNG 23

TOBIAS

CHƯƠNG 24

JAKE

CHƯƠNG 25

AX

CHƯƠNG 26

MARCO

CHƯƠNG 27

AX

CHƯƠNG 28

CASSIE

CHƯƠNG 29

MARCO

CHƯƠNG 30

JAKE

CHƯƠNG 31

AX

CHƯƠNG 32

TOBIAS

CHƯƠNG 33

RACHEL

CHƯƠNG 34

TOBIAS

CHƯƠNG 35

CASSIE

CHƯƠNG 36

JAKE

CHƯƠNG 37

CASSIE

TÓM TẮT NỘI DUNG MEGAMORPHS 1

MEGAMORPHS 1: MÓN QUÀ CỦA NGƯỜI ANDALITE

1. Người kể chuyện:

Tất cả 6 thành viên Hội Animorph, từng người một.

2. Nội dung:

Visser Ba mang từ Sao Thổ về Trái Đất một quái thú bụi, *Veleek*. Nó được huấn luyện chuyên săn đuổi năng lượng biến hình. *Veleek* được Hội Animorph đặt tên là “thợ săn hình biến”. Ax và Marco đã bị *Veleek* bắt được mang về tàu Lòng Chảo. Quyết tâm không để bí mật của Hội bị tiết lộ, tận dụng mọi sức mạnh của quyền năng biến hình - món quà do ông hoàng Andalite Elfangor trao tặng - sáu bạn trẻ đã phát hiện được điểm yếu của *Veleek* và tiêu diệt con “chó săn” một cách hoàn hảo, đồng thời cũng bảo toàn được lực lượng.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Người hoá thú: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax

Visser Ba

Veleek - quái thú bụi

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco: Chuột

Rachel:

Cassie: Cá voi lưng gù

Tobias:

Ax: Chuột, Bọ chết

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake: Sói, Cọp Siberi, Cá heo

Marco: Chuột, Sói, Khỉ đột, Mòng biển, Cá heo

Rachel: Đại bàng đầu bạc, Voi, Gấu xám, Cú sừng, Cá heo

Cassie: Ruồi, Sóc, Cú sừng, Cá heo, Gián, Cá voi lưng gù

Tobias:

Ax: Chuột, Người, Điều mướp hương Bắc, Bọ chết.

THỜI ĐẠI KHỦNG LONG

CHƯƠNG 1

MARCO

Tôi là Marco. Tôi đúng là một tên đại ngốc khi vô tình xem tin tức trên ti vi, và lại còn vô tình nghe cả câu chuyện tàu ngầm hạt nhân bị chìm nữa chứ.

Bạn đã từng bao giờ ước chỉ cần học được cách cầm miệng chưa? Tôi thì có rồi đó. Ít nhất là trong trường hợp này. Vì nếu tôi chỉ cần im như thóc thoi thì tôi đâu có cần phải cố gắng đẩy không khí qua lỗ phun nước giữa cơn bão dữ dội tạo nên những ngọn sóng cao đến chín mét trên đầu mình như lúc này đây.

Nhưng có lẽ tôi cần phải quay ngược lại thời gian một chút. Và trước hết tôi cần phải giải thích tại sao tôi lại có lỗ phun nước cái đã.

Tôi sẽ giải thích ngắn gọn thôi: Có vài chuyện đang xảy ra ở đây, ngay trên Trái Đất quen thuộc và tươi đẹp này; những chuyện mà chắc chắn hầu hết mọi người chưa bao giờ mơ thấy nữa luôn á; những chuyện mà nếu như bạn kể cho người khác nghe, họ sẽ bảo với bạn, “Ừ, rồi. Muốn mặc đồ của bệnh nhân tâm thần hả?”

Chúng ta đang bị xâm lược. Không phải bởi những con tàu ngoài không gian được trang bị những ụ súng bắn tia lửa chói chói đâu nha. Ý tôi là... đúng về chuyện “tàu không gian”, nhưng hầu hết bọn Yeerks thường không sử dụng súng bắn tia.

Yeerk là loài ký sinh giống như giun đũa hay chí rận vậy, hay giống mấy ông huấn luyện viên môn thể dục dụng cụ cho rằng bạn không chơi bóng rổ được chỉ vì bạn hơi bị “bất mãn” chiều cao.

Nhưng loài Yeerk không có bò trên đầu của bạn giống như con chí mà chúng bò vào bên trong đầu của bạn. Nó trườn vào trong tai của bạn, rỉ ra một chất lỏng sền sệt vào trong não của bạn, tự ép mỏng cơ thể mình trám hết toàn bộ những khe nứt trong bộ não của bạn và từ đó kiểm soát bạn. Nó thậm chí có thể bắt bạn nghe nhạc của Kenny G.

Tôi nói thật đấy, không phải giỡn chơi đâu. Tôi thường hay biến những thứ khiến tôi khó chịu thành trò đùa. Mà loài Yeerk là một trong những thứ đó. Một trong những người bị biến thành nô lệ của chúng chính là mẹ tôi. Cha con tôi nghĩ là mẹ đã chết. Nhưng, không, mẹ không chết. Ít nhất là tôi nghĩ vậy. Lần cuối cùng tôi nhìn

thấy mẹ thì mẹ vẫn còn sống. Và thực sự là lúc đó bà đang cố tiêu diệt tôi và các bạn của tôi.

Có chuyện gì còn tệ hại hơn việc cứ biện minh này nọ kia chứ.

Dù sao đi nữa thì cũng có tồn tại loài Yeerk. Bọn ký sinh này hoành hành khắp dải thiên hà tìm kiếm những vật chủ mới. Chúng kiểm soát người Gedd - loài sống chung hành tinh với chúng. Chúng khống chế luôn người Hork-Bajir và loài Taxxon. Và mục tiêu kế tiếp của chúng là Trái Đất và loài người.

Vậy chuyện bọn Yeerk này có liên quan gì đến việc tôi có lỗ phun nước không ư? Thế này nhé, trong chuyện này còn có một giống loài khác nữa. Người Andalite đó. Người Andalite đang dần mỏng lực lượng của mình ra và cố gắng chống trả lại bọn Yeerk. Một lực lượng đặc nhiệm Andalite bị đánh bại khi bay trong quỹ đạo Trái Đất. Hoàng tử Elfangor - một chiến binh trong đội đặc nhiệm - đã lái con tàu hạ cánh xuống Trái Đất. Và tôi cùng đám bạn đang xớ rớ gần đó đã tình cờ chứng kiến vụ va chạm này. Ông ấy trao cho tụi tôi quyền năng biến hình của người Andalite - khả năng hấp thụ ADN của bất kỳ loài động vật nào, và thực tế sau đó, hoàn toàn theo nghĩa đen, sẽ biến thành chính loài động vật đó.

Tụi tôi sử dụng quyền năng đó để chiến đấu chống lại bọn Yeerk. "Tụi tôi" ở đây gồm có sáu đứa trẻ. Jake, vị thủ lĩnh can đảm và già trước tuổi; Cassie - bà lang thú - cô nhỏ chuyên môn bảo vệ môi trường và cây cối; Rachel - em họ của Jake - xinh đẹp mà cũng khùng hết biết; Tobias - một chú điều hâu chuyên ăn chuột; thêm một tên nửa hươu nửa bộ cạp người Andalite, nghiện bánh quế, được tụi tôi gọi là Ax; và tôi, Marco, anh chàng nhạy cảm, thông thái, thanh lịch, bảnh trai. Lại còn khiêm tốn và trung thực nữa chứ.

À mà tôi nói tôi duyên dáng chưa nhỉ?

Dù sao đi nữa, vào một ngày Chủ nhật mưa dầm dề, tôi ở tịt trong nhà với ba coi tivi. Tôi ngồi thu lu trong chiếc ghế bành, dán mắt vào ti vi, tự hỏi không hiểu mình có đủ năng lượng để lét vô nhà bếp lấy thêm một ít món Doritos nữa hay không, thì mẩu tin tai hại đó xẹt đến.

Một tàu ngầm hạt nhân được báo cáo đã gặp trục trặc khi kích hoạt lò phản ứng hạt nhân. Nó chìm mất tăm xuống đáy biển sâu. Các tàu cứu hộ và những đội thợ lặn đã có mặt đông đủ tại hiện trường, nhưng công việc của họ đang gặp nhiều khó khăn vì bão lớn

hoành hành. Người ta không thể tìm ra vị trí của con tàu ngầm, trong khi nếu để lâu thì toàn bộ thủy thủ đoàn sẽ có nguy cơ bị nhiễm phóng xạ.

“Ui trời ơi,” tôi rên rầm.

“Hừ,” ba tôi phụ họa. Ông đang nằm ườn trên trường kỷ và hẳn đang tự hỏi: liệu mình có đủ ý chí để lê bước vô nhà bếp lấy món Cheez Puffs khoái khẩu hay không.

“Ừm...” Tôi e hèm.

“Con vô nhà bếp hả?” Ba tôi hỏi, giọng tràn trề hy vọng.

Tôi thở dài. “Chẳng là con chợt nhớ mình đã hứa tới nhà Jake giúp nó làm vài thứ lặt vặt.”

“Ồ, vậy là con bỏ lỡ chương trình trò chơi rồi,” ba tôi nói về tiệc nuôi. “À, nhân tiện, trước khi đi con nhớ thả cho ba gói Cheez Puffs nha. Cả một ít soda và một cái gối nữa, với lại đưa cho ba chiếc rờ-mốt luôn thể...”

Tôi mang đến cho ba khoảng hai mươi bốn món linh tinh. Xong, tôi quàng áo mưa và bước ra ngoài đường, lếch thếch tới nhà Jake. Tôi cần phải báo cho nó biết vụ chiếc tàu ngầm. Tôi không biết tại sao, chỉ thấy mình cần phải thế. Không chừng tụi tôi có thể giúp họ tí chút.

Ba mươi phút sau, sáu đứa tụi tôi tụ tập lại trên bãi tắm ướt mềm.

Xung quanh tuyệt nhiên không có một bóng người, kể cả những nhân viên cứu hộ hay những bà già thường ngày vẫn đi thơ thẩn lượm vỏ sò. Trời đang mưa lướt thướt mà lì. Tất cả bọn tôi đều bước bập bõm trong mưa, cát ướt dính nhoe nhoét đầy giày. Thật ra không phải là tất cả đều ướt, mà trừ Rachel ra - tôi dám thề nhỏ là đứa có phép màu nhiệm, có khả năng miễn nhiễm các loại bùn đất và nước mưa bẩn thỉu.

“Ờ, chắc chắn tụi mình có được chút riêng tư rồi đây,” Jake vừa nói vừa nhìn xung quanh.

“Tụi mình phải làm sao với đồng áo quần ngoài và giày dép đây?” Cassie thắc mắc.

Bạn biết đấy, tụi tôi không thể biến hình với những bộ quần áo dày cui và dép guốc, trừ mấy bộ đồ bó sát. Như tôi đây, tôi chỉ mặc độc có cái quần đùi xe và cái áo thun T-shirt kịch cỡm ở bên trong. Đó là “đồ nghề biến hình” của tôi đấy!

“Tui đã nói đi nói lại riết rồi,” tôi cần nhần. “Phải tính sao với món quần áo biến hình này đi chứ! Tụi mình làm xấu mặt những siêu anh hùng. Máy bồ thử tưởng tượng coi, nếu tụi mình mà xuất hiện bên cạnh Người Nhện thì sao? Trông tụi mình giống Clampetts^[1] gì đâu.”

“Giống cái gì?” Cassie hỏi.

“À, nhân vật trong phim *Đôi Beverly* í mà”

“Marco, bồ cũng thừa nhận rằng Người Nhện là không có thiệt, đúng không?” Rachel hỏi.

“Kể cả là anh ấy có thiệt đi chăng nữa, tui cũng không biết bộ đồ bó sát anh ấy bận được may từ loại vải gì nữa. Chẳng bao giờ có ba cái chỗ lũng búng ở ngay khuỷu tay và đầu gối sát cả. Ý tui là, tụi mình đi thôi.”

“Máy bồ lẹ đi nào, nếu không, có người xuất hiện thì gay lắm đó.” Jake nhăm nhắng. Nó rất ghét những ngày tối tăm, u ám và ướt át kiểu như thế này. Tôi rành nó quá mà...

Tụi tôi cởi đồ mặc ngoài ra, tống vào ba lô, rồi giấu trong một thùng rác có sẵn trên bãi tắm.

“Xem ra lần này tụi mình gặp may đây. Ngày hôm nay sẽ chẳng có ai đi thu dọn thùng rác đâu,” Cassie nhận định.

“Ừa, hên ghê. Chứ lỡ mà thất lạc mớ quần áo jean của bồ thì thật mất mặt,” Rachel dè bĩu. “Căng chân bồ mà có co lại thêm một tác rưởi nữa thì bồ vẫn mặc vừa nó như thường...”

Hai con nhỏ này chơi thân với nhau, nhưng lại hay bất đồng ý kiến về chuyện ăn mặc. Đúng là bọn con gái!

<Nè, máy bồ,> Tobias từ trên cao bồ xuống, mình mẩy ướp nhèm nhẹp. <Thủy thủ đoàn của con tàu ngầm hạt nhân đó chắc đang hấp hối. Máy bồ phải lẹ chân lẹ tay lên chứ.>

Tụi tôi nghe thấy giọng truyền của Tobias. Tụi tôi còn biết cả cái nguyên nhân khiến nó lo lắng nữa kìa. Tobias không thích nước. Nhưng nó đang cố gắng hành xử như một đấng nam nhi thứ thiệt.

Cả đám tụi tôi nhảy tòm xuống biển. Jake, Cassie, Rachel, và tôi. Ax nữa. Ax đang ở trong lột một tên nhóc đẹp trai hết xảy, tương phản hoàn toàn với vẻ "kỳ quái thấy sợ" của thân hình thực Andalite của anh. Ax phải trở lại hình hài Andalite đã rồi mới biến sang các loài thú khác được. Anh mới thu nạp mẫu hình biến mới nhất của mình trong Lâm Viên, đương nhiên là với sự trợ giúp của Cassie. Tobias thì cứ việc biến hình thẳng từ lột điều hâu. Điều đó thật

chẳng dễ chịu gì, vì điều hâu dường như bất lực khi đứng trên những lộn sóng. Tobias chúa ghét nước - mặc dù mỗi khi phải đối mặt với nước nó luôn rág tỏ ra gan góc.

Tôi nhào người bơi ra xa cùng đám bạn. Tobias nhìn xung quanh bằng con mắt điều hâu thêm một lần nữa và tuyên bố bãi biển hoàn toàn vắng vẻ. Sau đó cậu ấy thở dài đánh sượt và lao xuống nước.

Tôi tập trung hết sức vào ADN của cá heo và thấy mình bắt đầu thay đổi...

Bây giờ thì bạn đã biết tôi có một cái lỗ phun nước bằng cách nào rồi chứ?

CHƯƠNG 2

CASSIE

Tôi yêu thích làm cá heo. Làm sao mà không yêu được loài cá dễ thương này cơ chứ.

Tôi sợ nhất khi phải biến thành côn trùng, đặc biệt là những loài vô cảm, vô hồn như mối và kiến. Nhưng với cá heo, tôi hoàn toàn có cơ sở để tin rằng nó có tâm hồn hân hoan. Hoặc ít ra, chính sự sắp xếp những nét đặc trưng dựa trên nền tảng ADN nào đó đã khiến nó có những nét giống con người. Nhưng cho dù vì lý do gì, thì tôi vẫn thích nó.

Sáu đứa tôi bập bênh, hứng trọn những con sóng vỗ và chạt vật đi ngược dòng nước. Khi làn nước lạnh lên đến ngang ngực, tôi chồm ra và bắt đầu sải tay bơi. **Không dễ dàng gì chống lại các con sóng. Con người không được mạnh cho lắm khi ở dưới nước.**

Vừa lướt đi trong kiểu bơi chóc, tôi vừa bắt đầu biến hình. Những ngón tay dài nghều ra, và được nối lại bằng những dải màng y hệt chân vịt. Xương cánh tay teo rút lại, kéo những bàn tay có màng về phía cơ thể tôi cho tới khi chúng biến thành vây, không còn vết tích gì của bàn tay nữa.

Hai cẳng chân của tôi mềm nhũn ra giống như hai cọng mì Ý bị luộc quá lửa. Chúng dính cặp lại với nhau và chảy nhão ra, quện lại thành cái đuôi cá heo dài. Cùng lúc đó, hai bàn chân của tôi quay choế ra phía ngoài và mỏng lại biến thành hai cái thùy đuôi. Rồi, khi tôi thở hắt hển và phun phì phì ra hàng bùm nước biển mặn chát thì cái miệng người mỏng dính và khuôn mặt tôi bắt đầu phình ra. Giống y chang một nhân vật từ phim hoạt hình nhảy ra vậy. Tôi như thể được tạo ra từ chất dẻo và có ai đó đang căng khuôn mặt tôi ra phía trước.

Mắt tôi chuyển động tách qua hai bên. Bây giờ tầm nhìn của tôi đã gói trọn cái mõm cá heo cười toét loét.

Bây giờ, trong hình hài giống cá heo nhiều hơn người, tôi há miệng hít căng lần cuối một buồng phổi đầy không khí. Khi thở ra, không khí đi qua mũi thở vừa mới xuất hiện ở đằng sau gáy.

Tôi lặn nhào xuống mặt nước xao động. Chỗ này vẫn còn nông lắm, cho nên tôi thấy cát, sỏi cùng những vỏ sò bị nước đánh dạt,

tung tẩy qua lại.

Có thể con người thích chỗ nước nông hơn, nhưng cá heo thì hồng khoái lắm. Do đó, tôi vẫy mạnh đuôi và hướng ra xa bờ biển.

Nghĩ về ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời mình; nghĩ đến cảm giác của mình trong một ngày nắng đẹp, không phải đi học và không phải làm việc nhà, có một khoản tiền tiêu vặt nóng hổi trong túi quần và một vài điều thực sự thú vị đang chờ đợi mình; đó chính xác là những gì ta cảm nhận được khi là cá heo.

Tôi quẫy đuôi thật mạnh, hầu mau mau ra khơi xa. Bản tính vui vẻ, hân hoan của cá heo cộng với cảm giác hùng mạnh và thư thái của một sinh vật đang ở đúng lãnh địa của mình, khiến tôi cảm thấy dễ chịu vô cùng.

<Ôi chà chà, tuyệt quá, anh em ới,> tôi thét lên, ngây ngất và choáng ngợp trong niềm vui sướng thuần khiết của cá heo giữa biển khơi.

Và mấy đứa bạn tôi tới nhập bọn. Tất cả tụi nó đều có chung cảm nhận giống tôi. Tụi tôi đang thực thi một nhiệm vụ quan trọng, nhưng điều đó không có nghĩa là tụi tôi không được phép vui đùa.

Sáu đứa tôi hướng ra biển, thỉnh thoảng lại cố ý nhảy tọt lên khỏi mặt biển rồi lại rơi tồm vào bức tường nước đang cuộn dâng. Dù rất vội nhưng tụi tôi vẫn vừa đi vừa nô giỡn.

Đã thấy những máy bay trực thăng lạch phạch ở trên đầu và những tàu hải quân tuần tiễu khắp mặt biển. Những con sóng cao ngất thi tài cùng gió lồng lộng. Khi nhảy tọt lên cao, tụi tôi thấy từng đợt sóng nổi đuôi nhau tạo thành những thung lũng sâu hoắm giữa mặt biển. Cả bọn hồi hả thả ra luồng khí ôi thiu và hút vào không khí tươi mới, để mặc cho những làn sóng xám nâng mình lên.

<Chúng ta phải nhanh chóng tới chỗ người ta nghi có con tàu mắc nạn,> Jake thúc giục.

<Có còn ai khác hút được nước mặn vào mồm mỗi khi thở không?> Marco hỏi <Cừ chưa ta?>

<Tụi mình đang ở ngoài biển đấy nha, Marco à,> Rachel nhắc nhở. <Lượng nước trong đại dương cũng có giới hạn thôi đó.>

<Được rồi, nhưng tụi mình có cần phải ở ngoài đây, ngay giữa tâm cơn bão hay không?>

<Thôi nào,> Jake nói. “Lặn xuống dưới nào.”

Tôi chúc mũi xuống và quấy mạnh. Dưới này yên ắng và bình lặng hơn. Tụi tôi đang ở vùng biển sâu khoảng **mười lăm** mét. Tất cả những gì tụi tôi thấy là một màu xanh u uẩn. Thậm chí cả cá cũng không thấy nhiều.

Tôi phát ra một luồng sóng định vị. Những sóng âm thanh lan toả ra rồi nảy bật trở lại. Não cá heo vẽ ra trong tâm trí tôi một bức tranh về vùng đáy biển lờm chờm, sứt sẹo đầy những khe rãnh sâu. Tôi cũng “thấy” những thợ lặn đang lúi húi làm việc dưới nước, và những sợi cáp dài cột bộ cảm biến được thông xuống từ tàu bè phía trên.

<Tụi mình toả ra đi,> Tobias đề nghị. <Những khe nứt này bự cỡ thung lũng. Chắc hẳn con tàu ngầm bị kẹt vào một trong những khe nứt đó.>

<Đúng thế>, Jake tán thành. <Nhưng mấy bồ phải giữ cự ly trong tầm truyền ý nghĩ ở cả hai bên trái phải đó nha.>

Nói vậy chứ đâu có dễ mà giữ được đội hình chuẩn như thế. Hơn nữa, thỉnh thoảng tụi tôi lại phải trồi lên mặt nước để thở, và mỗi lần như vậy lại bị sóng đánh bật tới trước hay đẩy tuốt về phía sau.

Rachel ở bên phải tôi. Ax ở bên trái. Chúng tôi cày xới vùng đáy biển, liên tục bắn cho nước văng tung toé bằng sóng định vị siêu thanh.

Phải mất bốn mươi lăm phút bơi cật lực tụi tôi mới tới được hiện trường, thêm bốn mươi lăm phút nữa để trở lại bờ biển. Vậy là trong giới hạn hai giờ biến hình, tụi tôi chỉ còn lại ba mươi phút để tìm kiếm. Éo hẹp quá.

Hai chục phút sau tôi cảm thấy một bức tranh lạ trong đầu. <**Này Ax, Rachel. Mình cho rằng mình** “bắt” được cái gì đó,> tôi phóng một luồng định vị nữa và “lắng nghe” cẩn thận. Đúng rồi, có cái gì đó quái dị lắm. Một cái gì đó rất “cứng”.

<Mình thấy cái gì đó cứng lắm,> tôi la lên. <Rachel, nhắm chéo qua trái một chút đi. Ax, lách một tẹo qua bên phải bồ...>

Vài giây sau, Rachel nhì nhèo. <Ổng có gì hết. Mình chẳng bắt được cái quỷ gì...>

<Tôi dò được rồi,> Ax lên tiếng. <Một vật cứng có góc cạnh, lòi ra từ đáy biển. Đúng hơn là từ một trong những khe nứt.>

<Để mình xuống xem cho,> tôi xung phong. <Không chừng đó là một cục rác hay cái đồ vớ vẩn nào đó.>

Tôi nổi lên mặt nước, hít đầy một buồng phổi rồi lặn xuống. Xuống, xuống - cho đến khi ngay cả cơ thể cá heo cũng cảm thấy áp suất không khí đè nặng.

Tôi liên tục phát ra những luồng định vị. Không sai. Có cái gì đó nhô lên khỏi khe nứt khoảng ba tấc. Nếu tôi không làm từ hình ảnh những chiếc tàu chiến ngầm trong các bộ phim chiến tranh, thì đó là bộ phận kính tiềm vọng. Chắc là vị tổng tư lệnh của tàu ngầm trong cơn tuyệt vọng đã cố gắng giương nó lên cho ai đó phát hiện ra tàu.

Và *ai đó* đã tìm ra. Mặc dù không đích xác là "*ai đó*" như ông ta mong chờ.

CHƯƠNG 3

JAKE

Tụi tôi đã tìm ra con tàu ngầm. Bây giờ vấn đề là làm cách nào để báo cho những thợ lặn hải quân biết.

<Bắt cóc một người vậy,> Rachel đề nghị.

Rachel hầu như lúc nào cũng khoái cách tiếp cận trực tiếp. Và, trong trường hợp này, nhỏ nói đúng. Tụi tôi cần làm điều này thật nhanh, thật kín đáo rồi phải mau chóng chuồn khỏi chốn này.

<Được đấy,> tôi gật. <Tụi mình sẽ bắt cóc một thợ lặn.>

<Cái gì?> Marco giãy nảy. <Bồ nghe theo Rachel hả?>

<Nhỏ nói đúng mà,> tôi bảo. <Tụi mình đi thôi. Nhớ đừng làm bị thương người đó nha.>

Tìm ra một thợ lặn thật dễ. Cơ thể mặc áo chống thấm và những bọt bong bóng khí lộn cộn của họ rất dễ đập vào hệ thống định vị sóng âm của tụi tôi.

Một cô thợ lặn tỏ ra tỉnh bơ khi tụi tôi xán lại gần. Chắc cổ nghĩ tụi tôi chỉ là một bầy cá heo đang lơ lửng dạo chơi thôi mà...

Tôi bơi lẩn quần đàng sau cô thợ lặn. Tụi bạn dắt díu theo sau.

<Phải ráng nhẹ nhàng hết sức nha, đừng làm cổ đau,> tôi dặn bọn bạn. <Mỗi người túm lấy một cẳng chân hoặc một cánh tay. Rachel, giúp anh đẩy nào.>

Có một điều ta có thể nói về loài cá heo: chẳng có việc gì ở dưới nước mà chúng không thể làm được. Cả sáu đứa tụi tôi lướt đi như một đội quân nhào lộn thượng thặng. Bốn đứa tóm ngay lấy hai bàn tay và hai cẳng chân của cô thợ lặn trước khi kịp nhận biết điều gì xảy ra. Hai đứa còn lại dùng răng cá heo ngoạm lấy bộ đồ lặn.

"Blơbơhơhơ!" Cô thợ lặn la rùm, ít ra thì âm thanh cô ta phát ra nghe có vẻ vậy.

Rachel thúc mũi của mình vào lưng, còn tôi thì vào cổ của cô ấy, sáu đứa tôi hè nhau kéo cô thợ lặn băng băng qua làn nước, theo chiều thẳng đứng, với tốc độ chắc chắn khiến cho cô ấy phải sững sốt.

Tất nhiên là cổ chống cự lại. Tôi cho rằng, trong một khoảnh khắc, cổ nghĩ chúng tôi là cá mập. Tôi có thể thấy đôi mắt mở to và sợ hãi

của cổ bên trong cái mặt nạ khi cổ quay đầu nhìn về phía sau lưng mình.

Nhưng có lẽ cổ đã từng nghe kể chuyện cá heo cứu người chết đuối, hoặc có lẽ là chỉ vì cổ rất thích cá heo, và cũng rất có thể chỉ vì cổ thấy rõ ràng là chúng tôi đang làm nhiệm vụ, nên sau vài giây, cổ trở nên thư thái.

Tụi tôi để cổ tự bơi một mình. Tôi nhoi lên và chìa vây lưng cho cổ. Cổ nắm lấy. Cassie tiến lên kề phía bên kia. Và bây giờ cổ hợp tác với tụi tôi, nắm lấy mấy cái vây lưng của tụi tôi và cùng với cô, tụi tôi dễ dàng phóng nhanh về phía trước.

Chúng tôi dừng lại ngay phía trên con tàu ngầm, rồi làm một cuộc trình diễn nhào lộn tưng bừng, và cuối cùng cô thợ lặn đã hiểu ý chúng tôi muốn gì.

Tất cả những việc này tốn rất nhiều thời gian, nên sau đó tụi tôi đành phải hoàn hình ngay giữa biển khơi, cách xa khu vực tìm kiếm khoảng nửa dặm.

Quả là một điều tệ hại đối với cả bọn. Thê thảm nhất là Tobias, cậu ấy chấp chới bơi trong làn nước muối rít chặt với bộ lông điều hâu ướt như chuột lột. Ax trong hình hài Andalite của ảnh bơi cũng tàm tạm.

Cả bọn biến hình thành cá heo lần nữa và quành trở lại hiện trường - để chắc cú là cô thợ lặn đã phát hiện ra chỗ chiếc tàu ngầm bị mắc kẹt.

<Hãy, những người này phản ứng lạ quá chừng!> Tobias trầm trồ.

Một chuông lặn đang được thả xuống. Tôi đoán đó là phương tiện cứu hộ nhằm giải thoát cho thủy thủ đoàn của tàu ngầm bị chìm.

Chúng tôi lượn lơ bên trên con tàu lâm nạn bị lèn sâu vào khe rãnh. Một hồi, chẳng đứa nào nói năng gì, rồi Ax cất giọng nghiêm nghị. <Tôi muốn hỏi một câu được không? Mục đích của những tàu ngầm loại này là gì? Con tàu này quá lớn, chắc không chỉ dành cho việc lặn xuống khảo sát đáy biển...>

Một chuông lặn nhỏ thứ hai đang được ròng xuống, kêu lít rít trên đường đi. Tất cả các toán thợ lặn đều đã ngoi lên mặt nước.

Tôi nhăn mặt. Thật khó giải thích cho người hành tinh khác hiểu về mục đích của loại tàu ngầm này. <Ax à, đây là tàu ngầm quân sự. Bò có thấy dây cửa sổ phía thân sau của nó không? Chính xác đây

là tàu ngầm chứa tên lửa hạt nhân. Dưới mỗi cánh cửa sổ là một tên lửa có gắn đầu hạt nhân đó...>

<À, ra thế.>

<Nó có nhiệm vụ răn đe những kẻ có dã tâm xâm lấn. Nếu bị kẻ thù tấn công bằng vũ khí hạt nhân, chúng tôi sẽ đáp trả bằng những tàu ngầm như thế này,> Marco giải thích.

<Kẻ thù nào?> Ax tiếp tục thắc mắc.

<Ừm... ngay thời điểm này chúng tôi không có kẻ thù đích thực,> tôi nói, cảm thấy lố bịch gì đâu, lại khù khờ nữa. <Nhưng trong quá khứ chúng tôi đã có. Và chúng tôi lo rằng điều đó sẽ lại xảy ra...>

<Chúng tôi đang xem xét tất cả các loại hàng hoá bán ra,> Marco nói tỉnh bơ. <Địch thủ “R” Us^[2], địch thủ J.C Penny^[3]. Đừng lo, rồi chúng tôi sẽ tìm thấy một tên thôi.>

<Ê, hình như mấy người kia đang vội vã lắm thì phải?> Rachel nhận xét.

<Mình cũng thấy vậy,> Cassie xác nhận. <Nhìn kìa, mấy bồ nhìn lên trên mà coi. Tất cả các tàu cứu hộ đang quày quả rời khỏi khu vực này. Họ đang toả ra đủ mọi hướng...>

Tôi nhìn xuống. Chiếc chuông lặn cứu hộ đã được kéo ra khỏi tàu ngầm. Nhưng thay vì gấp rút ngoi lên mặt nước, nó lại hồi hải chạy dang ra thật xa khỏi chiếc tàu ngầm.

<Mình cảm thấy có điều gì đó rất tệ hại sắp xảy ra,> Tobias tự lự nói.

<Ra khỏi đây ngay!> Tôi hét.

Tụi tôi quay đầu và bơi thực mạng. Những cái đuôi cá heo khua khoắng, rẽ nước tung toé, lướt đi phăm phăm như thủy lôi.

Chiếc chuông lặn cứu hộ ở phía trước tụi tôi khoảng một phần tư dặm. Nhưng khi tụi tôi trôi lên mặt nước để thở thì không còn thấy bóng dáng nó đâu nữa.

Sau một hồi ngụp lặn gấp rút, bắt mọi sức cơ bắp trong cơ thể phải căng giãn hết mức, tụi tôi mệt phờ. Cả bọn bắt đầu di chuyển chậm hơn, cứ phải ngoi lên mặt nước để hít không khí.

<Thiệt ngốc hết biết,> Rachel làm bầm. <Tụi mình đang làm cái gì thế này...>

Chớp rục! Một luồng ánh sáng loé lên, mạnh đến nỗi như đốt xuyên qua thân mình tôi.

ẦẦẦmmmm! Sóng chấn động, đập vào tụi tôi.

Tôi lảo đảo trong một thế giới bị xé toạc ra thành nhiều mảnh. Và rồi, toàn bộ thế giới đó trở nên tối đen.

CHƯƠNG 4

RACHEL

Tôi không biết mình đã bất tỉnh trong bao lâu. Nhưng khi tỉnh lại, tôi thấy mình đang nằm oặt ẹo trên mặt nước, ngửa tênh hênh ra như con cá chết.

Ý nghĩ đầu tiên của tôi là: tụi bạn đâu hết cả rồi? Mình đã biến hình được bao lâu?

<Cassie! Tobias! Jake!> Tôi hét gọi bằng ý nghĩ.

Không có tiếng trả lời. Tôi nhúc nhích, ngo ngoe cái đuôi và những chân chèo. Thôi được, dẫu sao thì tôi cũng không hề bị thương tích gì. Tôi lao đầu xuống nước và ngó nghiêng xung quanh. Dòng nước trong trẻo, sạch sẽ hơn lúc nãy. Lạ thật, cứ như đầu đạn hạt nhân vừa mới nổ.

<Marco! Ax!>

<Tui đang tự hỏi khi nào thì bồ réo tới tên tui,> Marco lên tiếng, và chuồi lên bên cạnh tôi.

<Bồ có thấy mấy đứa kia không?>

<Không. Tui bị chết giấc mà.>

Tôi phóng ra một luồng định vị. Cá. Phía xa kia thấp thoáng có một cặp cá voi.Ồ, không phải. Cá heo mới đúng. Nếu tụi bạn đang dập dềnh trên mặt nước thì tụi tôi cũng khó thấy.

<Tui có ý này,> Marco nói. <Tui với bồ sẽ nhào xuống rồi nhìn lên. Chắc chắn tụi nó sẽ nổi bật lên, in hình dưới ánh mặt trời.>

<Hay đấy. Nhưng mà trời đang mưa. Không có...> tôi vừa định kêu rên là không có mặt trời, thì thấy ngay những tia nắng vàng rỡ đâm xuyên qua luồng nước quanh mình. <Trời sáng bảnh rồi. Chà chà, tụi mình đã la cà khá lâu à nha.>

Marco và tôi lặn sâu xuống rồi nhìn ngược lên. Kia rồi, in hằn lên vàng mặt trời là bốn hình thù thuôn thuôn.

<Lẹ lên nào,> tôi phóng ào về phía tụi nó. Tới nơi tôi lấy mũi unction nhẹ một đứa.

<Hây! Hây! Cái gì, cái gì đó?> Tobias la bài hải. <Xì! Bồ làm tôi sợ chết khiếp. Trời đất, tui cứ tưởng bồ là một con mèo hoang thỏ tả nào đó chứ.>

<Tobias gan dạ quá há? Mới thức dậy là nghĩ tới bọn mèo hoang rồi,> Marco ghẹo.

<Thử vô rừng sâu mà ngủ trên cây đi rồi biết,> Tobias làm bầm.
<Rồi bồ cũng phải sợ nó cho mà coi.>

Tôi hích nhẹ vào mấy đứa khác. Jake và Ax đã hồi tỉnh. Cassie cũng vậy. Nhưng vừa tỉnh dậy là nhở liền há miệng thét vang trời. Một ít máu rỉ ra từ mắt và mũi thở của nhỏ.

<Ôi, ôi, đau quá chừng!>

<Hoàn hình mau!> Jake hét.

<Ráng lên... ráng coi... ôi... ôi!>

Từ từ, khối thịt cao su màu xám của cá heo chảy tan dần để hiện ra một cô gái. Khi Cassie hoàn hình xong thì cơn đau của cá heo cũng lùi lại đằng sau. Tôi xán lại gần, chìa cái vây ra cho nhỏ vịn vào.

“Ui, đau gì mà đau quá chừng,” Cassie xuýt xoa ngay khi có lại cái miệng người, rồi nhìn quanh quất. “Sao nước tĩnh lặng quá há? Sao lại có nắng vậy kìa?” Nhỏ tì người vào Jake và tôi làm bệ đỡ, rồi nhô lên khỏi mặt nước khoảng dăm ba tấc, ngó nghiêng một lát rồi dùn người trở lại. “Ừmmm... hình như mình chưa tỉnh thì phải?”

<Dĩ nhiên rồi.>

“Đây không phải là giấc mơ chứ?”

<Không thể nào là giấc mơ được,> Marco nói. <Không có đến một cô gái cứu hộ Baywatch^[4] nào quanh đây cả. Trong giấc mơ của tui, Carmen^[5] lúc nào cũng có mặt.>

“Bồ có chắc đây là thực không đó?” Cassie bật hỏi trước cả khi tôi đưa ra được một lời châm chích hạ gục Marco rằng còn khuya Carmen Electra mới thêm ngó tới cậu ta.

<Cassie, đây không phải là mơ đâu,> Jake bảo.

“Ờ... ờ, thế thì sao lại có một ngọn núi lửa đằng kia?”

Cả bọn lặng đi một lúc. Rồi ngay lập tức chẳng ai bảo ai, cả đám lẹ làng lặn hụp xuống, bỏ mặc Cassie chơi với bên trên la cuống quít. “Ê, ê!”

Tôi lặn xuống khoảng sáu mét thì quay lại và trôi lên. Sẵn đà, tôi phóng vọt lên khỏi mặt nước, nhẹ nhàng và êm ru như tên lửa. Nhảy hẫng lên không trung, tôi có thể nhìn xa hơn những đỉnh nước gầy khúc, ngấn ngấn.

Tôi nhìn ngó. Rồi quá sửng sốt trước những gì trông thấy, tôi rơi tùm xuống nước, đập bụng xuống nước đánh bệt. **Con cá heo đầu tiên trong lịch sử để bụng rơi phịch xuống như thế.** <Có núi lửa ở đằng kia! Núi lửa thật sự! Vùng biển của chúng ta đâu có núi lửa. Mình đã để ý rồi mà.>

<Ừ, đúng là núi lửa thật,> Tobias xác nhận.

<Hay đó là do ảnh hưởng trực tiếp của vụ nổ?> Jake tự hỏi. <Chẳng hạn ai đó đã đặt một trái bom vào khe nứt rồi đột nhiên kích cho nó nổ tung?>

“Tụi mình phải quay lại đó! Có thể có người bị thương đấy!”

<Ở đây có cái gì đó không ổn rồi,> tôi nói. <Núi lửa không tự nhiên mà phun được. Ngoài ra, mấy bồ coi ngọn núi kia cao cỡ nào. Phải mất hàng trăm năm tích tụ, nham thạch và tro tàn mới bồi đắp lên cao dữ vậy.>

<Mấy bồ có ai hiểu gì về núi lửa không?> Jake hỏi. **<Tụi mình đã học về núi lửa ở trường phải không?>**

<Không phải ở trường, là... ở nơi khác,> tôi làm xàm. **Nhưng cả đám bạn vẫn chờ, chờ nghe được những hiểu biết của tôi về núi lửa. <Ồ, thôi được rồi. Là ở trong phim truyền hình *Chiếc xe Buýt Ma thuật*^[6], được chưa? Cả lớp chui vào trong lòng núi lửa.>**

<Xin lỗi,> Ax lịch sự ngỏ lời. <Nhưng có cái gì đó rất lớn đang đi về phía chúng ta. Hình như là hai sinh vật. Tôi vừa mới định vị ra chúng.>

<Một cặp cá voi,> tôi nói, bỏ qua chuyện núi lửa. <Mình nhìn thấy chúng từ nãy kia. Mình cho rằng chúng ta cần lội ngược lại đất liền và coi xem cái gì...>

<Không phải cá voi đâu,> Ax nhấn mạnh.

<Ai quan tâm chứ? Có khi tại bồ không nhìn thấy chúng, thôi bỏ đi, Ax à. Tụi mình đang có một ngọn núi lửa ở nơi đáng lý ra là nhà của tụi mình. Đi nào. Cassie, bồ cần phải...>

“Ui... cái gì thế kia?” Cassie nhón nhác hỏi. Nhỏ căng mắt ra nhìn, trong khi đang bắt đầu biến hình cá heo.

<Cái gì thế?>

“Kia kìa!”

Tôi quay nhìn theo hướng ánh mắt của Cassie. Cả bọn cùng quay theo.

Nó nhô hẳn lên khỏi mặt nước chừng ba mét. Một cái cổ dài nghệu màu xám pha xanh lá cây. Ở cuối cần cổ là một cái đầu thuôn thuôn, dài khoảng sáu tấc. Hiện ra ngay sau hình thù kỳ khôi ấy là một cái cổ và đầu khác cũng dài y hệt.

<Không thể tin nổi,> Tobias nói nhỏ.

<Cái gì đó, quái vật hồ Loch Ness hả?> Marco thét rầm.

<Đó là Visser Ba trong lột hình biến!> Tôi nói <Không, chờ đã, không thể nào. Có tới hai con lận.>

<Không thể tin nổi!> Tobias lặp lại.

“Chúng đuổi theo tụi mình kìa!” Cassie la bải hải.

<Tôi đã bảo rồi mà,> Ax nói, vẻ hãnh diện. <Không phải là cá voi.>

CHƯƠNG 5

TOBIAS

Trong thâm tâm, tôi biết có cái gì rồi, nhưng còn ngại, chưa dám nói ra. Rủi mà trật lất, chắc Marco sẽ chọc tôi thúi mũi về vụ này cho tới cuối đời quá. Vậy nên tôi chẳng nói gì hết, mà chỉ rứt cái đuôi cá heo lại, và bơi biến đi.

<Chúng bơi lẹ quá,> Jake la. <Trời trời, chúng nhanh hết biết!>

Tụi tôi chật vật lao đi trong làn nước phẳng lặng, căng người ra mà bơi. Ngó lui lại phía sau, thấy cần cổ dài thông của hai sinh vật lạ, thấy cái đầu như đầu rắn của chúng, tôi lại càng ớn lạnh, dù trong lòng cố tự nhủ không thể thế được, không thể thế được, chắc chắn không phải là chúng...

Những sinh vật quái gở đó chỉ còn cách tụi tôi chưa đầy ba chục mét.

<Chắc khó mà thoát khỏi tay bọn này,> Jake nói nghiêm nghị. <Tụi mình hoặc phải tách ra hoặc phải đánh nhau thôi.>

<Đánh!> Rachel hăng hái. <Chúng chỉ như loài mực hay gì gì đó chứ đâu. Tụi mình sẽ đánh bại chúng cái một!>

Tôi mếu Rachel đã từ lâu lắm rồi, từ khi còn chưa bị kẹt trong lốt điều hâu kia. **Nhưng bây giờ thì tôi thật sự thích nhỏ. Nhỏ có thể là một con chim săn mồi. Nhỏ sống rất bản năng.**

Nhưng lần này nhỏ lắm to rồi...

<Phải tách ra,> tôi nói dứt khoát. <Tụi mình không đánh lại được chúng đâu.>

<Tụi mình chưa thử mà,> nhỏ ương ngạnh đáp.

<Rachel à, mình nói ra điều này chắc nghe có vẻ khủng lắm, nhưng...>

Vúúúúútt!

Chúng nhoi lên, thân hình quá khổ dài cả mười lăm mét! Một cái quai hàm lớn không thể tưởng tượng nổi há ngoác ra, phập vào người tôi.

Tụi tôi đang dõng theo hai sinh vật truy đuổi mình. Tất cả mối đe dọa mới mà tôi kịp nhìn thấy là ánh sáng lóe choé của hàm răng của chúng.

“Aaaaahhh!” Nó đã bắt được tôi. Không còn thời gian chạy trốn. Tôi phóng người lên cao, cao nữa, cao nữa! Cao hẳn khỏi mặt nước, nhưng bị mắc cứng luôn trong đôi quai hàm tổ chảng của con quái vật. Nó trôi khỏi mặt nước, tung hê tôi lên, rồi há miệng ra hứng lấy và nuốt trọn luôn.

Tôi bị nuốt chửng!

Tôi bất tỉnh, rồi tỉnh dậy, rồi lại bất tỉnh.

Tôi trôi tuột xuống cuống họng của nó rồi bất tỉnh. Khi tỉnh lại, tôi thấy mình đang ở trong một vũng nước. Ồ, không phải nước, mà là một chất lỏng quá ấm áp. Nóng! Bồng! Da tôi đang bị thiêu đốt.

Tôi chẳng nhìn, chẳng nghe thấy gì hết, ngoài tiếng nước óc ách và tiếng trái tim đập thành linh như trống bass.

Bỗng, tôi cảm giác có thêm một con cá heo nữa vừa rớt xuống bên cạnh. <Ai đó?> Tôi hỏi hộp hỏi.

<Mình đây!> Một giọng bực bội cất lên.

<Rachel!>

<Chứ bồ có ý muốn gặp ai? Tài tử Jonah chắc? Tội mình cần phải thoát ra khỏi nơi này. Aahhh! Da mình ngứa ngáy và nóng rực muốn phát khùng.>

<Axít từ bao tử tiết ra đây,> tôi nói. <Con vật này đang tính đường tiêu hoá tội mình...>

<Nó không được tiêu hoá tội!> Rachel quát to. <Tui biến hình đây! Tui sẽ xé một lỗ để ra khỏi chốn này.>

<Nhưng khi trở về lột người để có thể biến hình tiếp, axít bao tử sẽ ăn mòn bồ mất thôi,> tôi líu quíu nói.

<Không còn cách nào khác đâu.>

Liền đó tôi cảm thấy sự thay đổi của Rachel, cảm thấy những ngón tay người của nhỏ tì lên mình... Rachel nói đúng. Không còn cách nào khác nữa. Tôi sẽ cùng biến hình với nhỏ. Tôi mới thu nạp được có rất ít lột hình biến. Và chỉ có một kiểu hữu ích ở đây, nhưng trước hết, tôi cần phải trở về lột điều hâu cái đã.

Có cái gì đó như là hòn đá cứ nghiền vào tôi theo mỗi nhịp chuyển động của thành bao tử. Khi những khúc xương rỗng, yếu ớt của cơ thể điều hâu xuất hiện, những cơn va đập càng trở nên dữ dội, khủng khiếp hơn.

Thậm chí cả Rachel cũng đè nghiền lên tôi, khi thì cùi chỏ, khi thì nắm đấm, lúc thì đầu gối nhỏ lần lượt tì vào tôi. Thế nhưng tất cả

những điều khó chịu đó chẳng là gì nếu so sánh với cái sự kiện đơn giản: tôi không thể thở.

Ngột ngạt quá!

<Không khí!> Tôi rên rầm.

Rachel đã là người trở lại. Nhưng tôi biết chắc nhỏ cũng sắp chết ngộp thôi.

Cánh trái của tôi bị gãy. Đuôi tôi nhàu nhĩ. Tôi lịm người đi vì đau đớn. Nhưng không còn quan trọng nữa vì tôi sắp chìm nghỉm rồi. Tôi chìm và bị cuốn xuống một cái giếng sâu và đen ngòm.

Quá trễ để mà biến hình tiếp. Vậy là tôi tiêu rồi.

Và ý nghĩ tỉnh táo cuối cùng chợt lóe trong tôi, trở lại những năm trước đây, khi tôi còn là con người đúng nghĩa. Tôi thấy mình đang chơi đùa với con thú nhỏ bằng nhựa - một món đồ chơi bằng nhựa có hình dạng của chính con vật mà giờ đây tôi đang “chu du” trong bụng. Đi kèm với món đồ chơi này là một cuốn sách nhỏ. Tôi đã ghi nhớ mọi chi tiết được in trong cuốn sách đó.

<Sách in sai rồi. Trên thực tế, nó bự hơn nhiều,> đó là ý nghĩ cuối cùng nảy ra trong óc tôi trước khi trí nhớ của tôi ngừng hoạt động.

CHƯƠNG 6

JAKE

<Nó bắt mất Tobias và Rachel rồi!> Cassie thét hoảng.

Tôi biết chứ. Tôi đang ở trên mặt nước khi con quái vật vồ lấy hai đứa bạn của tôi và thả vào trong cổ họng nó. Nhưng tôi không thể cứ nghĩ về điều đó. Vẫn còn ba đứa kia đang ở bên cạnh tôi. Tôi phải bảo vệ tụi nó.

Hai sinh vật cổ dài đang ở đằng sau chúng tôi, con bự hơn tất tả bơi trước. Chẳng biết con nào sẽ ăn bốn đứa tụi tôi như đã ăn Tobias và Rachel đây?

<Lặn xuống!> Tôi thét.

Marco định nói gì đó nhưng tôi đã găm lên. “Làm đi!”

Xuống, xuống, xuống. Mười lăm, hai mươi, hai lăm mét. Hai sinh vật cổ dài khổng lồ đang chuẩn bị lao xuống đuổi theo tụi tôi chột có vẻ lưỡng lự. Con lớn hơn - con đã nuốt Tobias và Rachel - xò tới gần, xông vào tấn công con kia.

<Chạy thôi! Trong khi mà chúng còn đang tranh giành nhau xem con nào sẽ được ăn thịt tụi mình. Hãy chạy khỏi đây mau.> Tôi thét.

<Chúng ta không thể bỏ mặc Rachel và Tobias lại,> Cassie gào.

<Bồ có địch nổi con vật đó không, Cassie?> Tôi nghiêm giọng hỏi.

<Bồ muốn ở lại đây mà thử sức ư? Sớm muộn gì chúng cũng sẽ phân định được tụi mình sẽ là thức ăn của con nào. Nhân lúc chúng đang mải uỳnh nhau, tụi mình phải chạy thật xa cái đã.>

<Rachel!> Cassie kêu lên bằng giọng truyền. <Rachel! Bồ có nghe thấy mình gọi không? Rachel!>

<Đi nào, Cassie! Marco, Ax, kéo nhỏ mau!>

Marco và Ax mỗi đứa ngậm một chân chèo của Cassie và lôi tuột đi.

<Buông mình ra! Rachel! Rachel! RACHEL!>

Tôi cảm thấy trong người nôn nao. Bực Cassie, sợ hãi, nản lòng, và vì lý do nào đó, tôi đâm bực mình cả với Rachel và Tobias. Nhưng trên hết tôi cảm thấy mắc ói. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Chúng tôi dồn hết sức bơi thật nhanh vào bờ. Tôi nghe tiếng rú rít giận dữ xuyên dội qua làn nước. Hai sinh vật cổ dài kia vẫn đang vật nhau.

Một lúc sau thì Cassie đã tự bơi lấy một mình.

Đáy biển bên dưới chúng tôi dâng lên dần. Khi chỉ còn chừng một mét rưỡi nước, cả bọn bắt đầu hoàn hình. Cầu cho mọi việc sẽ trót lọt, vì ngay cả Ax cũng chẳng rõ tại tôi đã ở trong lối hình biển được bao lâu rồi...

May sao, tôi từ từ có lại được cơ thể người của chính mình. Uể oải nhấc mình ra khỏi mặt nước, tôi lơ lơ lết lên bãi tắm. Vừa đặt chân lên bờ cát, tôi té vấp mặt xuống.

Cassie và Marco lên sau đó vài giây. Ax lên sau cùng, vì phải nán lại dưới biển vài phút để xuất hiện trong dạng người.

<Có cái gì đó không đúng ở đây, thừa hoàng tử Jake,> ảnh bồn chồn nói.

Tôi không trả lời. Dĩ nhiên là có gì đó không đúng rồi. Rachel và Tobias chắc đã chết, vì vậy mà bây giờ và mãi mãi về sau sẽ luôn có cái gì đó không đúng.

“Jake, Ax nói đúng đó,” Marco bảo. “Bồ nhìn cảnh vật nè!”

Tôi lơ lơ đứng lên. Marco, Ax và Cassie đang trở mắt, **miệng há hốc** nhìn về phía vốn là lối đi dạo rộng thênh thang trong trí nhớ về bãi biển quen thuộc của tôi.

Không hề có lối đi dạo.

Không hề có xe bán xúc xích, hông có bánh xe đu quay, cũng chẳng có thùng trò chơi video. Cả những toà nhà cũng không có. Không một bóng người. Bãi tắm vắng tanh, chỉ có độc một hàng cây vươn thẳng lên trên cát. Lạ nhất là lúc lên khỏi ngọn cây có một chóp núi lửa đang bốc ra một đụn khói cao ngất.

“Đây không phải là bãi biển của tụi mình,” Marco tàn nhẫn nói.

“Cái gì đang diễn ra ở đây vậy?” Tôi thắc mắc và ì ạch lết trên bãi biển. Nhìn lên qua các thân cây, tôi thấy một khoảng không gian trống trải, đầy cỏ và hoa mọc chen chúc nhau chứ không hề thấy bóng dáng của thành phố.

Marco và Cassie bước tập tễnh đằng sau tôi.

“Lắng nghe coi,” Marco cau mày.

“Nghe cái gì?”

“Yên lặng thấy sợ. Chỉ có tiếng gió lùa qua các tán cây.”

Cassie ừ ừ. “Không có mòng biển. Trong khi biển nào mà chẳng có chúng.”

Tôi chợt nhận ra thêm một điều nữa. “Không có thùng rác. Không có vỏ lon soda. Không có giấy gói kẹo. Không có gì cả.”

“Thế thì, cái gì đã xảy ra vậy?” Marco hỏi. “Tiếng nổ đã hất tung tụi mình đi nửa vòng hành tinh, tới một hoang đảo khi ho cò gáy nào đó chẳng?”

Tôi nhún vai. Hầu như bộ não của tôi vẫn đang tập trung vào Rachel và Tobias. Tôi không theo dõi câu chuyện đám bạn đang nói. Và cho đến lúc đó, tôi bắt đầu có ý thức về sự nguy cấp. Có một tiếng nói nhỏ bảo tôi phải chấp nổi sự việc lại với nhau. Nó cảnh báo tôi rằng tụi tôi đang ở tình trạng không an toàn.

Tôi quay ngoặt lại phía sau. “Ax! Bờ đang làm gì đó?”

Ảnh đang đứng dưới nước, cách tụi tôi khoảng một trăm mét. “Tôi đang cố tìm hiểu **một thứ**, thưa Hoàng tử Jake.”

Tôi đi về phía ảnh. Cát có màu sậm hơn và sần sùi hơn hồi tôi mới bị tấp lên bãi biển. **Nhưng lúc đó, ai mà biết được tụi tôi đang ở chốn nào cơ chứ.** Những dấu hằn **tôi nhìn thấy** trên cát **dường như được để lại bởi** những con chim to lớn. **Chẳng để ý đến tính logic, thoát nhìn, tôi nghĩ ngay rằng đó là những dấu chân của Tobias vì chúng nom giống như những dấu hằn của móng vuốt chim vậy.**

Nhưng tất nhiên điều đó là không thể. Tôi biết Tobias và Rachel bị giết rồi. Nếu như thay vì cứ để tâm đến những việc đã xảy ra, chỉ cần tôi chịu khó nhìn xa trông rộng một chút, thì tôi đã có thể nhìn thấy trước được mối đe dọa cả hội rồi. Lẽ ra tôi phải ra lệnh cho đám bạn biến hình thành cá mập, có như vậy tụi tôi mới có thể đánh đắm được.

Lẽ ra tôi đã phải làm như thế mới đúng.

“Không hề có dấu chân người,” Cassie nhận xét. “Không hề.”

Tụi tôi tiến lại gần Ax. Ảnh đang ngó tròng tròng về phía hàng cây. Tôi nhìn theo ánh mắt của ảnh. Một túm cây bị xô dạt sang bên, túm khác bị vật trụi hết một bên cành, lủng lẳng sót lại vài chiếc lá héo úa. Có vài cây bị bẻ oặt, gãy rạp xuống. Cứ như mới có một con vật vừa xẻ đường ngang qua rừng cây vậy.

Suốt cả “con đường” cao tới một phần ba thân cây, tất cả lá dường như bị nuốt sạch.

Marco mãi nhìn chằm chằm vào “con đường” nên vô tình va ình vào tôi, xô tôi té vào một hố cát. Tôi cúi sườn định đẩy lại nó nhưng chợt nhớ ra đây không phải là lúc để gấu ó nhau.

“Tôi vẫn chưa quen thuộc với các sinh vật Trái Đất,” Ax cao giọng. “Ss-i-n-h v-ậ ậ-tt. Các bạn nói cho tôi biết đi, loài sinh vật nào có thể tạo nên điều kia?”

“Chắc là một cơn cuồng phong gì đó,” tôi nói lập lờ. “Tôi đã từng thấy những cảnh tượng như thế trên tivi khi có gió bão.”

“À,” Ax vỗ lể. “Thế ra cuồng phong có chân à?”

Tôi suýt mỉm cười. “Không phải. Cuồng phong là một cơn bão kèm gió mạnh.”

“À ra vậy. Thế thì cái này không phải do cuồng phong tạo ra rồi. Bất cứ cái gì làm nên điều này thì cũng phải có chân.”

“Làm sao bồ chắc như vậy được?” Cassie hỏi.

“Vì Hoàng tử Jake đang đứng trên một trong những dấu chân ấy.”

Tôi nhìn xuống. Một cái gì đó to cỡ dấu chân voi, ngoặc thêm vài móng vuốt. Lại nữa, dấu chân lún xuống cát sâu ít nhất là hai tấc.

Và, ôi, coi kìa: nó rộng cỡ gần một mét ba.

CHƯƠNG 7

CASSIE

Jake hốt hoảng nhảy vội ra khỏi dấu chân khổng lồ kia, như thể nó chứa đầy rắn chuông.

Cả đám dòm lom lom vào dấu chân rồi ngược mắt nhìn lên “con đường,” sẫm soi đám lá bị tuốt trụi khỏi rất nhiều cành cao tít tận trên ngọn cây.

“Jake, những lá cây đó hình như bị con gì ăn,” tôi chỉ.

“Mấy cái cây này cao ít nhất phải chín mét,” Jake nhận xét.

“Ở đằng kia cũng có một loạt dấu chân tương tự như vậy,” Ax chỉ ra xa khoảng ba mét. “Và có vẻ như cát ở đó bị quét. Qu-é-é-tt”.

Jake nhìn tôi. “Cassie, bồ có biết con gì tạo nên những dấu chân thế này không?”

Jake thường nghĩ rằng tôi là một chuyên gia về động vật. Tôi lắc đầu. “Xem ra có một con thú cực kỳ lớn đã đi qua khu rừng này. Nó vừa đi vừa nhóp nhép nhai lá cây ở tít trên ngọn. Sau đó nó tới uống nước ở đây rồi quay lại và tạo thành chùm dấu chân ở đằng kia. Chắc chắn nó phải có cái đuôi dài kinh khủng. Chính vì vậy mà nó mới quét sạt cả vùng này. Khi quay lại, nó đi theo con đường cũ như lúc tới đây.”

“Hươu cao cổ á?” Jake hỏi lại.

“Không phải đâu,” tôi đáp.

Jake nom có vẻ hơi bối rối. Cả đám tụi tôi cũng thế. Nhưng Jake là thủ lĩnh, cậu ấy lúc nào cũng có trách nhiệm phải đưa ra quyết định sau cùng. Tôi cảm thấy thương cậu ấy quá. Jake đã đúng khi kéo tôi thoát khỏi mấy con quỷ biển đó. Lẽ ra tôi phải nói lời cảm ơn cậu ấy rồi mới phải.

Nhưng tội nghiệp Rachel và Tobias quá. Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ làm gì mà không có Rachel cả? Rachel là đứa bạn thân nhất của tôi. Tôi không bao giờ tưởng tượng ra hàng ngày sẽ như thế nào nếu không gặp nhỏ.

Tôi nhận ra tôi đang khóc. Tôi cho rằng tôi có tâm trạng thoát khóc thoát cười kể từ lúc tụi tôi trôi lên trên mặt biển và lội vào được đến bờ.

Tôi cảm thấy Jake vòng tay quanh vai mình. “Đừng khóc nữa, Cassie. Đừng nghĩ rằng Rachel và Tobias đã chết. Bồ biết rành

Rachel mà. Nếu còn chút xíu cơ may sống sót nào là nhỏ cũng tìm ra cách vượt qua được thôi.”

Tôi quệt nước mắt. “Ừa. Bỏ nói đúng. Tụi mình cần phải tập trung xem xét nơi này.”

Cậu ấy bỏ tay khỏi vai tôi và đột nhiên có vẻ ngượng ngịu. Tôi cho là cậu ấy ngại Marco sẽ thốt ra vài lời nhận xét châm chọc. Nhưng Marco có trái tim nhân hậu lắm. Cậu ấy biết lúc nào cần chọc ngoáy, lúc nào không. Với lại, tôi biết Marco bây giờ cũng đang buồn giống như tôi.

“Chúng ta nên làm gì đây, thưa hoàng tử Jake?” Ax hỏi.

“Mình đã yêu cầu bỏ đừng gọi mình là hoàng tử biết bao lần rồi kia mà?” Jake nói một cách máy móc.

“Vâng, thưa hoàng tử Jake, bạn có nhắc rồi.”

Jake nhìn quanh, chỉ vào rừng và nói. “Mình nghĩ tụi mình nên đi về phía kia, nhưng đừng đi vào con đường đó. Bất kể là con vật gì vật trụi mấy cái cây kia và tạo nên mấy cái dấu vết này, thì tụi mình cũng không nên đụng độ nó. Nhưng rõ ràng rằng cho dù tụi mình đang ở đâu - trên một hòn đảo nào đó tại châu Phi, Nam Mỹ hoặc một nơi nào khác đi nữa, thì nơi đó cũng hẳn phải có người chứ, đúng không? Chỉ là họ không có ở trên bãi biển đây thôi. Thế nên, tụi mình sẽ cùng nhau đi tìm họ.”

Bất giác tôi ngoái nhìn trở ra biển, đầu đầu dòm những con sóng vỗ ì oạp, đang ủa lên những dải cát thô. Jake nói đúng: nếu ai đó mà bị cá voi, hay con gì đó nuốt chửng mà vẫn còn sống nguyên lành thì người đó chắc chắn phải là Rachel.

“Hình như có một khoảng trống thấp thoáng giữa rừng cây,” tôi bảo. “Không chừng ở đó là một ngôi làng cũng nên.”

Jake dẫn đầu cả bọn băng qua khu rừng. Mặt trời bị những tầng cây rậm rạp và cao vút che kín. Hàng hà sa số dây leo rũ xuống, bò la liệt khắp các thân cây. Đây đó những lá dương xỉ to đến độ bạn có thể chui vào núp được.

Hồi sau chúng tôi đụng phải một dòng suối, rộng chừng bốn mét rưỡi, hai bên bờ mọc chi chít những cây mọc lan, cây sơn thù du, và cây sung - tất cả đều khổng lồ.

“Các loài này là cây cối vùng nhiệt đới. Vậy là nơi này hẳn có gần nhà tụi mình đâu.” Tôi nhận xét.

“Trời ơi độ ẩm gì đâu mà dữ quá,” Marco kêu ca.

“Không biết nước này có lành để uống được hay không?” Jake tự hỏi, rồi liền tức khắc, cậu ấy quỳ thụp xuống và thò tay xuống suối, vốc một bùm nước lên miệng nhấp nhấp.

“Mình nghĩ nếu trong nước này mà có chứa mầm bệnh nào là tụi mình sẽ bị nhiễm liền,” tôi e ngại nói. Xong, tôi cũng ngồi thụp xuống bên cạnh Jake và thử nếm chút nước. Nơi này ở gần biển nên độ ẩm khá dồi dào, nhưng bây giờ tôi đang bị mất nước, cảm thấy khát khô cả cổ.

“Chắc là uống được đấy,” tôi nói nho nhỏ. “Thông thường nước chảy qua...”

Vúúúútttt!

Một cái đầu tổ chẳng phọt lên khỏi mặt nước.

Chát!

Một quai hàm dài gần hai mét đóng tộp lại kèm theo một âm thanh rợn người, tựa như thép va vào thép. Cái quai hàm ngậm lại sát mặt tôi đến độ tôi bị trầy xước chút đỉnh ngay mũi.

Tôi giật lùi trở lại, ngã ngồi xuống. Tê điếng người mất một lúc, rồi tôi vội lú lú đứng lên và ù té chạy.

“Cá sấu hoang!” Marco gào lên khi chạy huỳnh huých bên cạnh tôi.

Tụi tôi dừng lại dưới gốc một cây lớn. Cả bốn đứa đều thở hỗn hân.

“Không phải,” tôi thở dốc.

“Đúng mà, tui đâu có nói giỡn,” Marco không chịu.

“Không phải. Ý mình nói là nó quá bự. Quai hàm lại dài và hẹp nữa.”

“Mình không thích điều này,” Jake lẩm bẩm. “Thế những quái vật ở ngoài biển là gì vậy? Cái gì tạo nên những dấu chân khổng lồ kia? Ở nơi nào trên Trái Đất chúng ta có thứ cá sấu bự dữ vậy không? Tụi mình đã trông thấy cá sấu rồi mà. Con cá sấu này sao mà to quá xá cỡ.”

“Thưa Hoàng tử Jake, tôi phải hoàn hình đây.” Ax nói giọng nghiêm chỉnh.

“Bồ đã biến hình quá lâu rồi ư?” Jake nhú mày hỏi.

“Không. Nhưng tôi sợ,” Ax đáp. “Và tôi không muốn phải chiến đấu trong lót Người yếu đuối như thế này.”

“Ừ, làm đi,” Jake bảo. “Cassie nè, trong đám bọn mình, bồ là người biết về thú nhiều hơn cả. Vậy bồ có biết tại mình đang ở nơi nào trên Trái Đất không?”

“Mình không biết,” tôi thú nhận. “Những con cá sấu khổng lồ, những sinh vật hung hăng để lại những dấu chân tổ nái cỡ cái hồ bơi như thế này thì mình chưa hề nghe nói đến. **Mình thật sự không biết.**”

“Thôi, được rồi,” Jake nói, rõ ràng là nản chí. “Hãy thử hướng khác xem sao. Ax, bồ hiểu biết về vật lý nhiều hơn bất cứ ai trong số bọn mình -”

“Hơn tất cả loài người chứ,” Ax nói. Ảnh đang hoàn hình nhưng hầu như vẫn còn trong lốt người.

“Gì cũng được. Chỉ cần nói cho mình biết bằng cách nào một vụ nổ lại có thể thổi bay tất cả tại mình tới, chỗ nào ta, Madagascar hay bất cứ nơi nào khác, mà tại mình vẫn sống nhăn không?”

“Madagascar á?” Marco hỏi.

“Không thể nào có chuyện đó được,” Ax trả lời ngắn gọn.

“Tuyệt. Tuyệt lắm. Thế là rõ cả rồi nha, mọi thứ tới giờ đều đúng nè: “Đây quả thực là một chuyện điên rồ.” Cậu ấy thở dài rồi nhìn tôi và nhún vai.

“Mình không biết. Có thể khi chúng ta tìm ra một người nào đó, họ sẽ giải thích cho chúng ta biết mình đang ở đâu...” Tôi nói.

Cả bọn tiếp tục bước đi, lếch thếch hướng về phía khoảng trống. Khu rừng trở nên tù túng, đáng sợ. Tất cả mọi thứ đều kỳ lạ, chẳng đâu vào đâu. Chúng tôi không thể hiểu nổi mình đã lưu lạc tới xứ nào, và làm sao mà tới được đây. Tại sao trời đang mưa bão xám xịt lại hoá ra là nắng chói chang với độ ẩm cao như thế này? Làm thế nào mà miếng đất phía trước bãi tắm vốn là khu giải trí thư giãn, thì nay lại biến thành một khu rừng?

“Có lẽ tất cả chỉ là một giấc mơ,” Marco lẩm bẩm, tựa hồ như đọc được ý nghĩ của tôi. “Dù sao thì tui vẫn thích mơ thấy một chai Coke ướp lạnh hơn.” **Cậu ấy vừa nói vừa khum lòng bàn tay lại tưởng như đang cầm một cái chai vậy.** “Hừm, chuyện này vượt quá cái “lý thuyết giấc mơ” mất rồi.”

Tại tôi đã sắp tới chỗ khoảng trống rồi. Tôi có thể thấy ánh mặt trời sáng lấp lánh, chảy nhều như bơ xuyên qua các kẽ lá. Nhưng khoảng trống vẫn bị che khuất bởi những lá dương xỉ bụi loè xoè.

“Mau mau ra khỏi đám cây này đi,” tôi thúc giục. “Ở không gian thoáng đạt tụi mình sẽ suy nghĩ mình miễn hơn. Không chừng sẽ gặp ai đó.”

“Nếu dân ở đây nói tiếng Madagascar thì cũng như không,” Marco ỉ ôi.

“Suyt!” Tôi cứng người lại.

“Gì đấy?”

“Suyt! Nghe kỹ đi!” Một âm thanh khịt khịt, rồ rồ ở bên trái tụi tôi. Rồi một âm thanh nữa nghe như tiếng va quệt vào cây lá xào xạc. Rồi lại thêm tiếng khịt khịt. Âm thanh của... sự ăn. “Có cái gì đó đang nhai lá cây rau rầu,” tôi nhận định.

“Nhai gì mà nhai hoài vậy,” Marco cần nhẫn.

“Có sao đâu,” tôi bảo. “Nếu nó ăn lá cây tức là tụi nó không ăn tụi mình. Có thể là một con bò. Nếu là bò tức là nó thuộc quyền sở hữu của ai đó.”

“Và nếu nó chẳng thuộc về ai cả thì tụi mình có quyền ăn nó. Tụi mình đang đói ngấu đây nè...”

Chúng tôi lăm lét đi về phía có tiếng động. Đúng là con gì đó đang ăn. Nhưng bò đâu có ăn lá cây? Hay là nai chăng?

Tôi gạt một lá dương xỉ qua bên, hé mắt nhìn. Và kìa...

Tính từ đầu tới đuôi có lẽ nó phải dài tới sáu mét. Nó đứng trên bốn cái chân to chẳng như chân voi. Cái cổ nó chiếm đến một phần ba chiều dài cơ thể. Nó giữ thẳng bằng nhờ cái đuôi dài loẵng ngoẵng. Dọc theo tấm lưng núc na núc ních là những miếng vảy cứng gồ ghề, mấp mô, trông tựa như dải áo giáp bao phủ vùng lưng.

Phải đến hai phút cả bọn chúng tôi nín thở, cứ trơ mắt ra dòm.

“Mình nghĩ nó là con con thôi đấy,” tôi nói nhỏ.

“Con con à?” Marco quặc lại. “Nó là khủng long mà...”

Đột nhiên.

Soạt! Soạt! Soạt! “Hhuhuuuuurroooooaarr!”

Từ phía sau chúng tôi, mặt đất lung lay bởi sự chấn động của những bước chân khổng lồ, có móng vuốt. Tiếng gầm chói óc của nó khiến cho lá cây co rụi đi và đầu gối tôi xum xuống.

Tôi quay lại, vừa kịp lúc thấy nó cúi xuống.

Nó bươn bưa qua chúng tôi như thể chúng tôi không ở đó. Những móng vuốt như vuốt điều hầu giờ lên, đáp xuống, in bàn chân kèch sù lên mặt đất, còn bàn tay thì tóm lấy hông chú khủng long “nhỏ”.

Tiếp đến là cái đầu xuất hiện. Một cái đầu vuông chành, trông quen quen.

Thì ra là Khủng Long Bạo Chúa [7]!

Con T-rex ngoác cái quai hàm bành bạnh ra rồi đóng lại ở ngay cuống cổ của con khủng long bé.

Tôi không biết điều gì đang xảy ra. Trí óc tôi mù mịt mất rồi. Sự kinh sợ đã vượt ngoài tầm kiểm soát.

Cả bọn chúng tôi cong đầu chạy.

CHƯƠNG 8

RACHEL

Tôi đã là người! Một con người bị nhốt trong bụng một sinh vật khổng lồ, đang thở trời chết để hợp không khí.

Buồng phổi tôi la hét và co thắt. Tôi mù tịt. Da tôi cháy phừng phực. Tôi bị đập bùm bụp, bị nghiền nát, bị xay xé.

Tôi đang phát điên lên.

Tôi biết Tobias cũng ở đây, nhưng không biết đích xác ở chỗ nào. Cậu ấy không hề truyền ý nghĩ cho tôi.

Biến hình! Tôi tự nhắc mình. Nhưng tôi đang lịm đi. Cơ thể người không thể cầm cự được lâu nếu thiếu không khí.

Dù cố gắng tập trung, nhưng đầu tôi vẫn cứ kêu ong ong. Tôi muốn đầu hàng. Việc quái gì phải chống chọi, vật lộn chứ? Tôi đã gục ngã rồi.

Chưa, mi chưa cố hết sức mà, Rachel, tôi tự nhủ. Chưa. Rất có thể tôi không còn sống sót, nhưng thề có Chúa chứng giám, tôi thề sẽ chiến đấu với sinh vật này trước khi tôi thua hoàn toàn.

Từ sâu thẳm thẳm trong tiềm thức, tôi cảm thấy sự thay đổi đang diễn ra. Tôi biết mình đang phình bự. Nhưng mà tôi yếu sức quá... mệt quá... không có đủ thời gian... Vả lại, một khi chui ra được, cũng chỉ có nước chứ đâu có không khí.

Không khí. Tôi cần không khí. Một phần não vẫn còn thoi thóp trong tôi liên tục gầm gào. “Phổi!”

Tôi chỉ muốn đáp lại. “Ừ, ừ, ta biết. Ta đang chết ngộp đây. Ta biết buồng phổi của mình lắm chứ. Chúng nó đau như giần. Chúng nó bẹp nhẹp, phập phồng và than vãn thảm thiết.”

Và rồi tôi thề rằng khi bị cuốn vào màn đen dày đặc, tôi nghe thấy một giọng nói vang lên trong đầu mình, giống giả như tiếng chuông. Tiếng nói của chính tôi, nhưng là từ bên ngoài cái đầu.

“Không, đồ ngốc,” nó bảo. “Không phải buồng phổi của mi.”

Thật quái dị. Nhưng thỉnh thoảng, tôi cảm thấy sáng suốt và tỉnh táo hơn. Thậm chí tôi còn biết rõ mình đã biến hình được một nửa. Mái tóc vàng vẫn còn bập bênh trên đầu, nhưng trên mặt tôi lại phủ một lớp lông màu xám nâu. Tôi bị xoáy vào trong cái mê của quái vật. Một túm lông nhỏ xíu, bết bết đâm chĩa ra khỏi người tôi.

Con mắt tôi thấy trọn vẹn tất cả những thay đổi ấy. Tôi đang bị gói chặt trong một cái lồng được đan bằng những ống xương sườn. Nhưng cách đó chừng ba tấc lại có không khí.

Bàn tay bụi chằng dằng của gấu xám tòi ra - bàn tay này có thể xoa sổ một người chỉ bằng một cú đâm vu vơ. Những móng vuốt cong vồng, ghê gớm cũng mọc đủ. Tôi xoè móng vuốt ra hết cỡ, bấu chặt vào cơ quan nội tạng của quái vật với toàn bộ sức mạnh của một cú tung đòn.

“Hreeeeee-uh!”

Tôi nghe tiếng nó rống kinh hồn. Tiếng rống xuyên qua phần thịt, nảy dội trở lại và âm thanh vang khắp quanh tôi.

Tôi lại đâm và cào cào tiếp.

“Hreeeee-uh!”

Thêm một tiếng rống rung chuyển nữa. Sự co thắt tàn phá cơ thể quái vật dữ dội đến độ suýt nữa thì nó khiến tôi ngất đi.

Nhưng bây giờ tôi không dễ bị nghiền bẹp nữa rồi. Tôi không còn là người nữa, mà đã biến hình thành gấu xám xong xuôi. Ngay cả con quái vật biển hùng hổ này cũng chẳng thể tiêu hoá nổi gấu xám.

Với tất cả sức lực cuối cùng, tôi lại đập và vặn vẹo.

Phụụụtttt!

Không khí đây rồi!

Không khí ủa vào. Tôi háp tấp hóp lấy hớp để. Không khí mới tuyệt vời làm sao!

Thành công rồi. Tôi đã rút được một lỗ vào cái mề dai nhách của quái vật và chọc thủng phổi nó.

<Tobias! Thở đi! Có không khí rồi!> Tôi la lên bằng giọng truyền rồi trở lại chăm chỉ làm việc. Lần này tôi ra sức rút, nhay, rửa bằng cả hai móng vuốt đầy áp năng lượng. Tôi cố đào sâu xuống để thoát khỏi bộ xương sườn.

Đột ngột, nước ồ ạt ộc vào. Nước biển mặn chát. Lạnh nhưng dễ chịu. Tôi đá, búng và cố khoét cho cái lỗ rộng ra hơn. Bỗng tôi văng bật ra, rơi xuống một lớp gì cứng cứng. Tôi nhìn lên, ngầy ngật và mất phương hướng.

Thì ra con quái vật đã tấp lên bờ. Nước chỉ ngập quanh tôi chưa tới một mét rưỡi hay một mét tám. Tôi đứng trên bốn chân, ngóc cái đầu gấu bụi dềnh dằng cho nó lòi ra giữa trời thanh gió mát. Xong, tôi vươn người, đứng hẳn lên trên hai chân sau.

Tobias đang đập cánh chấp chới trong nước. Tôi lật đật bước tới, cố sức nhẹ nhàng vớt cậu ấy lên bằng đôi tay gấu. Tôi lạch bạch đi về hướng bờ biển và đặt cậu ấy xuống chỗ đất khô.

<Tobias, bồ không sao chứ?>

<Bồ thấy mình có sao không?> cậu ấy hỏi lại.

<Ồ...>

<Cánh nát bét. Lông tơ bời, xơ xác. Một nửa số lông đuôi bị vặt trụi hay bị tiêu tan vì axit bao tử của con quái đó rồi. Mình đúng là bèo nhèo thiệt, nhưng dầu sao thì mình vẫn còn sống.>

<Ừa,> tôi đồng ý, đoạn đứng nhổng cao lên và nhướn mắt ngó xung quanh. Tôi có thể chắc chắn rằng tại tôi đã bị quăng đúng vào miệng một con sông.

Những bờ sông dốc lải lải, chông chênh. Nhỡn lực tù mù đến tội nghiệp của con gấu-tôi chẳng thể nhìn ra được những hình thù mờ mờ đang chuyển động ở phía bờ bên kia là những cái gì. Tôi hít hà không khí. Khứu giác của gấu vốn tinh hết chỗ chê, nhưng những gì ngửi thấy lại khiến tôi bối rối.

<Mình ngửi thấy... thứ mà mình hông biết là gì. Cứ như cái gì đó bị thiếu hụt, mất mát. Hình như không khí bị tẩy sạch bóng. Mình ngửi thấy rất nhiều loài cây khác lạ...> Tôi lắc cái đầu to đùng của mình. <Mình không biết, có cái gì đó buộc mình phải ngửi hoài, mà không...>

Tobias run rẩy đứng lên trên cặp chân điều hâu lèo khèo. <Có phải bồ thấy thiếu mùi xe hơi chết máy? Mùi nhiên liệu bị đốt cháy? Mùi dầu mỡ của những nhà hàng thức ăn nhanh? Mùi mồ hôi người, nước hoa, rác rến? Nói tóm lại là tất cả các thứ mùi thập cẩm của nền văn minh?>

<Ờ, ờ... Chính xác. Bồ nói đúng đó.> Tôi nhìn cậu ấy chăm chú. <Quá đúng đi mất. Làm sao bồ biết điều đó? Có điều gì đang diễn ra vậy, Tobias?>

<Hừ, cánh và lông mình tơ tả hết rồi, nhưng mắt mình vẫn còn nhìn được tốt. Mình thấy được những thứ mà cặp mắt gấu của bồ không thể thấy.>

<Nhưng bồ không ngửi được mà.>

<Phải. Nhưng mình thấy rõ mồn một cái đám lố nhố ở phía bờ sông bên kia là một bầy Hadrosaurs.>

<Hadrosaurs là cái gì?> Tôi hỏi, phát bực vì cái điệu bộ lấp la lấp lửng của Tobias. Y như cậu ấy chuẩn bị thông báo một điều gì đó vô cùng quan trọng nhưng lại không thể thốt ra lời.

<Hadrosaurs là một loài khủng long mỏ vịt, sống lưỡng cư.>

<Tobias, bồ làm ơn nói năng cho hợp lý một chút được không? Khủng long á?>

<Không sai. Coi nào, nếu mình nhớ kỹ từ những cuốn sách mình đã đọc về khủng long thì: những con có cổ dài sống dưới nước như thế này được gọi là Elasmosauruses; còn thứ vừa bị bồ nhai lủng lỗ ấy chắc chắn là loài Kronosaurus.>

<Ừ, bồ nói phải đó,> tôi chờ Tobias cười phá lên vì câu pha trò của mình. Chỉ có điều, cậu ấy không cười. <Khủng long á?>

<Phải. Chúng là khủng long đó.>

<Vậy hả? Nè, Tobias, tụi mình đang cần có thêm vài lát biến hình bá cháy!>

CHƯƠNG 9

TOBIAS

Thân tôi đang đau nhức kinh khủng. Mặc dù tôi không muốn than vãn vì điều đó. Có ích lợi gì cơ chứ?

Không như bọn bạn, tôi có rất ít lột hình biến. Bây giờ tụi tôi đang ở trên bờ rồi nên hình biến cá heo không còn cần dùng đến nữa. **Tôi chỉ còn có một lột hình biến phù hợp cho hoàn cảnh này thôi, đó là lột người của chính tôi. Nhưng...** một cơ thể người dường như là quá yếu ớt trong thế giới khủng long. Cơ thể điều hâu của tôi chắc chắn có thể bay thoát khỏi những mối hiểm nguy, nếu như nó không tan nát, bầm dập như hiện giờ.

<Tụi mình phải làm gì đây?> Rachel hỏi. <Không biết mấy đũa kia ra sao rồi? Bỏ nghĩ tụi nó có qua khỏi yên ổn không?>

<Mình không biết.> Tôi ráng sức xoè đôi cánh sứt sẹo ra. <Ui da!>

<Bỏ đau hả?>

<Đâu có,> tôi nói xạo.

Từ trên cao một cái đầu gấu to tướng đang cúi xuống nhìn tôi. <Sao bỏ không biến thành người đi, sau đó lại hoàn hình về dạng chim? Cơ thể điều hâu mới được tái tạo từ ADN và sẽ lành lặn lại. Y như điều thường xảy ra với cơ thể hình biến bị thương của tụi mình vậy đó.>

<Ừ, đúng đấy.>

Mỗi lần biến thành người tôi cảm thấy nao nao lạ lẫm. Kể từ khi được người Ellimist trả lại quyền năng biến hình, tôi mới chỉ làm điều này có vài lần.

Giờ tôi cảm thấy ngứa ngáy khi lông mình chảy nhão ra hoà tan vào thịt. Nhỡn lực của tôi mờ dần đi, thính lực của tôi cũng tịt mít. Tôi nhổm lên cao thành một thẳng nhóc lông ngóng, run rẩy, sợ sệt.

"Ít ra thì bây giờ đã không còn thấy đau nữa," tôi thở phào. **"Nào, lại mọc lông vũ nào."**

Vài phút sau, tôi trở lại lột điều hâu - cơ thể bình thường của tôi. Rủi thay...

<Aaaaahhh! Ui! Nó còn đau hơn nữa!>

<Thật không thể hiểu nổi!> Rachel hậm hực, có vẻ quạu lắm.

Tôi gượng cười bằng giọng truyền ý nghĩ. <Rachel, có thể đó là do ảnh hưởng từ sự chuyển động của thời gian... Nếu còn có dịp gặp lại Ax, mình sẽ hỏi **anh** tới nơi tới chốn. Hoặc có thể người Ellimist đã làm xáo trộn mình khi ông ta trao lại cho mình thuật biến hình...>

<Thế thì bỏ hãy biến hình thành người luôn đi. Tụi mình cần phải đi tiếp. Đừng hỏi mình là đi đâu nha.>

<Không được. Mình cần phải dưỡng thương. Phải mất bọn thời gian đó. Mình cần phải giữ nguyên lột điều hâu để khỏi hẳn. Nhưng trước tiên, mình nhờ bỏ nắn lại cái cánh gãy cho mình đã.>

<Gì cơ?! Mình đâu phải là Cassie!>

<Thì bỏ đã nhìn thấy nhỏ làm rồi đấy. Mình cũng nhìn thấy mà.>

<Ôi trời,> Rachel rên rỉ. <Mình biết lấy gì để băng bó cho bỏ đây hở trời?>

<Thì xé tạm một miếng trong bộ đồ biến hình của bỏ ý. Thêm vài cành cây để làm nẹp nữa...>

“Ôi trời, ước gì có Cassie ở đây...” Rachel rên rầm rồi bắt đầu hoàn hình. Cái lột gấu to chù ụ tẹo rụi đi, và rất từ từ, một thiếu nữ xinh đẹp hiện ra.

Rachel ngấm nghĩa bộ đồ biến hình nhỏ đang mặc. Đó là một bộ đồ bó liền một mảnh màu đen. Mặt mày bí xị, nhỏ mắt môi mắt lợi móc một lỗ trên bộ đồ. “Móng tay mình ngắn quá.”

<Để mình, bỏ cúi xuống đi.> Nhỏ cúi xuống và tôi dùng mỏ mổ rách một lỗ vải.

Từ lỗ rách ấy, Rachel lẹ làng xé toạc ra ba mảnh vải nylon. “Tobias. Bỏ làm ơn đừng có gãy thêm một cánh nào nữa nha. Bằng không thì tụi mình sẽ lâm vào hoàn cảnh dở khóc dở cười cho mà coi. Mình muốn nói rằng, như thế này cũng không đến nỗi xấu... nhưng thiệt tình thì chẳng đúng gu thẩm mỹ tí nào.”

<Ê, bỏ nên nhớ mình là điều hâu và mình thậm chí hông bao giờ để ý mấy chuyện đó nữa kìa.>

“Ừ, phải rồi.” Rachel lượm vài cành cây nằm rải rác trên bờ sông. “Bỏ thấy sao? Mấy thanh này được chứ?”

<Được rồi. Nào, tất cả những gì bỏ cần làm là cố doãi rộng cánh của mình ra. Phải làm sao cho xương thẳng đó nha. Chứ không sau này khi lành lại cánh mình sẽ thành tật cong luôn đó. Không chừng suốt quãng đời còn lại mình đành phải bay vòng tròn thì khổ...>

Rachel có vẻ căng thẳng hết sức.

<Nói giỡn chơi vậy thôi mà Rachel,> tôi vội vàng đính chính.

Rachel ráng nhẹ nhàng cầm cánh tôi lên. “Mình không thể biết được nó bị gãy chỗ nào. Mình sẽ kéo cho nó thẳng ra, rồi đặt hai bên hai cái nẹp và cột chặt lại, đúng không?”

<Ừ, chứ còn cách nào khác nữa đâu.>

Rachel hít một hơi thật sâu. “Mình đếm đến ba nè. Một... Hai...”

<Aaaahhhh!> Tôi thét lên khi một cơn đau như dao chém xẹt ngang cái cánh.

“Xin lỗi, xin lỗi nha,” Rachel cuống quýt.

<Làm ẹ giùm mình đi,> tôi hét.

Một tay Rachel giữ cục xương vào vị trí. May phước nó không gãy nát thành nhiều mảnh nhỏ mà chỉ gãy oặt làm đôi. Nhưng thật khó khăn. Cho dù Rachel có cố gắng đến cỡ nào chăng nữa, nhỏ cũng không thể không làm cong xương tôi.

Nhỏ dùng tay còn lại tóm lấy hai nhánh cây và loay hoay áp chúng vào xương tôi. Khi nhỏ chuyển lực từ tay phải qua tay trái thì một cơn đau thốn óc khác lại nổi lên khiến tôi muốn chết điếng cả người.

Rachel lẹ làng quấn một vòng vải quanh cái cánh.

<Chặt nữa vào,> tôi nhắc.

“Mình sợ bò đau.”

<Sẽ còn đau dữ hơn nếu cánh mình không liền lại.>

Rachel dùng hết sức thít chặt mối buộc, tôi ráng sức để không kêu thét lên.

Hai mẩu dây còn lại để cột hơn. Rachel kiểm tra nút buộc xong rồi ngồi xếp xuống, lấy mu bàn tay lau gương mặt tái mét, lòng rờn đầy mồ hôi.

“Mình không biết Cassie có làm giống như vậy không,” nhỏ hỗn hển.

<Bồ làm giỏi lắm, Rachel. Không được huấn luyện, không có kinh nghiệm thực tập, bồ làm vậy là quá giỏi rồi...>

Nhỏ đứng lên và lần đầu tiên trong bộ dạng người, nhỏ nhìn sang bờ sông bên kia, ngó bầy khủng long Hadrosaurs. “Trời đất. Y hệt trong phim *Công viên Kỷ Jura*.”

<Chính xác là công viên Kỷ Phấn Trắng^[8]. Mình nghĩ khủng long Hadrosaurs phổ biến ở thời kỳ này.>

Rachel nhìn tôi chăm chăm. “Tobias, bỏ rãnh khủng long từ hồi nào vậy?”

<Từ hồi còn bé tí lặn. Thời gian đó, mình đang sống với ông chú. Ông khoái uống rượu. Ông ngồi trong chiếc ghế bành hiệu La-Z-Boy của ông, bắt đầu hò hét trước màn hình tivi, rồi nguyên rửa, và hễ khi nào mình lỡ gây ra một tiếng động là ông la mắng mình. Thế là mình thường chui vào phòng của mình, ngồi ở trống và chơi với các bức tượng bằng nhựa.> Tôi tử tế.

Tụi tôi bắt đầu trèo lên bờ sông. Hay chính xác hơn, Rachel ráng leo còn tôi thì đậu như một khúc cây ở trên vai nhỏ.

Quả là một cuộc tranh đấu ra trò khi không thể đậu yên mà không bầu chặt móng vuốt vào vai Rachel. Tôi biết làm vậy sẽ khiến nhỏ đau. Nhưng Rachel là Rachel, nhỏ chẳng hé răng phản nản gì.

Chặt vật mãi rồi tụi tôi cũng leo được tới đỉnh bờ sông. Xung quanh tụi tôi, một cánh đồng cỏ bát ngát trải dài tít tắp suốt chiều dài của con sông. Phía bên kia bãi cỏ là một hàng cây tối mò. Đó đây tôi thấy vài mảng màu sắc tươi rói: những khóm hoa. Và rồi, có một ngọn núi lửa.

<Hoa,> tôi reo lên. <Đúng là Kỷ Phấn Trắng rồi.>

“Thế, có gì khác nhau giữa Kỷ Jura^[9] và Kỷ Phấn Trắng?” Rachel hỏi.

<À, khác nhiều lắm. Kỷ Phấn Trắng là kỷ nguyên cuối cùng của khủng long trước khi bị tuyệt chủng. Cuối kỷ này tự nhiên chúng chết dần chết mòn hết. Kỷ Phấn Trắng cách thời tụi mình đang sống những sáu mươi lăm triệu năm lặn đó.>

“Vậy là trong Kỷ Phấn Trắng chỉ có khủng long còn sót lại. Không nhiều như trong Kỷ Jura chứ gì...”

<Không hẳn vậy,> tôi nói. <Này, phim *Công viên Kỷ Jura* có một vài chi tiết thiếu chính xác đấy nha. Ý mình là, có vài loài khủng long họ thể hiện trong phim thiết ra là sống ở thời kỳ Kỷ Phấn Trắng này đó.>

Nhỏ quay qua nhìn tôi một cách nghiêm nghị. “Không phải là bồ đang định nói với mình cái điều mà mình hy vọng là bồ sẽ không nói với mình đấy chứ?”

<Mình e là đúng thế đấy. Nếu mình suy luận đúng rằng chúng ta đang ở trong Kỷ Phấn Trắng, thì đây là thời kỳ của một loài thú ăn

thịt nguy hiểm, hùng mạnh, ác độc, thô bạo nhất trong lịch sử Trái Đất. Đây là thời kỳ của Khủng Long Bạo Chúa.>

CHƯƠNG 10

MARCO

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Mặt đất rung chuyển!

“Hrrrrrrrrrrroooooaarr-unh!”

Tiếng gầm rú vang động đến nỗi tôi chắc chắn nó ở ngay sau mình! Tôi đang vừa chạy vừa la hét hãi hùng. Khiếp quá! Lá quẹt túa lua đầy mặt, và những cành khô đập tới tấp vào cánh tay tôi.

Tôi liếc lại phía sau. Qua làn nước mắt giã giụa, tôi thấy nó chạy huỳnh huých, cúi thân xuống đuổi theo tôi. Nó dài mười hai mét, kể từ đầu tới đuôi. Nặng dễ đến sáu ngàn kí lô. Mỗi cái răng nhọn hoắt, sắc cạnh dài tới một tấc sáu.

Nhưng con mắt của nó mới là thứ ghê hồn nhất. Chúng sắc sảo, tinh ranh, và trông cứ hau háu. Những con mắt đối. Những con mắt như đang cười nhạo tôi, một sinh vật bé nhỏ bất lực.

Liệu tôi có thể biến hình? Mà biến thành con gì bây giờ? Chẳng có gì có thể địch nổi cái loài Khủng Long Bạo Chúa này. Khi đột ư? Khủng Long Bạo Chúa sẽ xơi gọn khi đột chỉ bằng hai cú tợp!

Tôi thấp thoáng thấy tụi bạn cũng đang chạy có cờ. Chẳng đứa nào trong đám có thể chiến đấu lại nó cả, kể cả Ax với cái đuôi trứ danh của anh nữa...

Khoan! Đợi đã! Còn có một cách!

“Thu nhỏ lại,” tôi hét. “Biến thành côn trùng!” Tôi la muốn té cổ họng.

Bụp!

Nguyên một bộ rễ cây bị bật tung khỏi mặt đất, hất đổ xuống bàn chân tôi. Tôi ngã sấp xuống, miệng ngáp ngáp không khí nhưng chẳng được gì. Phổi tôi rỗng tuếch. Tim tôi đập bưng bưng. Tụi bạn vẫn cắm cúi chạy, không hề nhận thấy tôi đã té dúm dúm, lăn cù mè.

Tôi lăn ngửa ra đúng lúc một bàn chân đầy móng vuốt lớn không thể tả đang dậm xuống.

Rầm! Bàn chân Khủng Long Bạo Chúa rớt ụp như một cái két sắt. Tôi bị nảy tưng lên vì cú tiếp đất của nó.

Liền đó, một cái đầu cúi xuống, nhe ra hàm răng lấp loá, đôi mắt thèm thuồng nhìn món thịt - tôi.

Tôi hấp tấp hít thở. Lăn, trườn, tuột, nhoài mình ra phía trước và đập tọt vào dưới một lá dương xỉ ở gần một gốc cây có đường kính cả nửa mét, rồi lăn ra núp sau gốc cây. Không có cách chi trốn được.

Con khủng long giờ một chân ra đá. Tôi né vội.

“Biến hình đi, đồ ngốc!” có ai đó hét lên. Tôi nhận ra giọng của chính mình, nhưng tôi không thể hình dung nổi mình lại phát ra những từ đó.

Gì đây ta? Mình có thể biến thành loài nào đây? Loài nào đủ nhỏ đây?

Rắ-ă-kk! Rầmm! Một chân chim khổng lồ nữa lại thò xuống, trước khi đụng đất nó đã kịp tước đi bao nhiêu là vỏ cây. Tôi giật căng chân ra, vừa kịp tránh nguy cơ bị dập nát trong vòng nửa giây.

Chân có vuốt ư? Đúng, bàn chân của loài chim rất to. Chim à? Thật trớ trêu! Một con quỷ to lớn mà lại biết bay thì kinh khủng quá.

Tôi ráng tập trung tâm trí rồi của mình vào lối hình ó biển. Nó vừa đủ nhỏ để con Khủng Long Bạo Chúa không thấy và nó có thể bay.

Tôi cảm thấy sự thay đổi bắt đầu, nhưng Khủng Long Bạo Chúa không phải là tên ngốc khi được mệnh danh là loài thú ăn thịt to lớn nhất trong lịch sử Trái Đất. Nó hăm hờ đi vòng qua thân cây tôi đang núp để bắt con mồi. Trong khi đó, cơ thể tôi đang trở nên nhúm nhú, luộm thuộm, căng chân tôi co rút lại khăng khiu.

Bạn không hình dung nổi Khủng Long Bạo Chúa hung hăng và mạnh bạo cỡ nào đâu. Cứ thử bị nó bổ nhào xuống đầu mà coi, bạn sẽ xón đá ra quần là cái chắc, và muốn đào một lỗ dưới đất để chui xuống cho mau.

Tôi luẩn quẩn ngọ nguậy quanh cái cây. Hai quai hàm của con khủng long ngoác ra, rộng cả mét hơn, tát một cú cách đầu tôi có đôi ba phân.

“Aaaaahhhh!” Tôi hét lên kinh hãi.

Con thần lằn khổng lồ rống lên tức tối và liền chuẩn bị làm một cú tợp khác. Nó ở gần đến mức tôi thấy cái cổ họng sần sùi như khảm sỏi của nó rung phần phật. Ghê hơn nữa, tôi thấy cả miệng nó. Một cái miệng đầy răng - mà mỗi cái răng đều bén ngót như con dao mổ của anh hàng thịt.

Tôi lật đặt trườn ra xa, cứng ngắc, ríu chân ríu cẳng gần như chẳng nhúc nhích được.

Rắắcc!

Con Khủng Long Bạo Chúa ngậm quai hàm lại đánh đốp một cái, ngoạm vào thân cây. Nó ngúc ngoắc, rút rĩa khúc gỗ như chó nhay cục xương. Nhăn, day, xé, xước vỏ, thân gỗ trắng bị nhai thành từng cọng tằm.

Trong vòng một vài giây, sẽ hỏng còn cái cây nào chắn giữa tôi với nó nữa cả. Lúc này, tôi đang biến hình đến hồi cao trào, không thể chạy sang núp ở cái cây kế bên được.

“Grừừừ-krắắắkk! Xèèèè! Rroooooaaaarrrr!”

Con Khủng Long Bạo Chúa đã điên đến hồi bán loạn. Nó rú rít, tru tréo, quăng quật cái thân hình như quả núi tới lui. Làm rung chuyển mặt đất. Làm không khí rập rờn mùi hơi thở và tiếng rống điên cuồng. Chỉ vài giây nữa thôi...

Crắắcc!

Cái cây từ từ đổ xuống, cà nát một núi dây leo và dương xỉ.

Con Khủng Long Bạo Chúa thở phì phò, miệng há hoác, lưỡi đỏ lòm thè lè, răng ướt nhem dãi nhớt.

Tôi ráng sức né ngựa ra. Té. Lăn lộn. Quấn quại. Hoàn toàn mất kiểm soát.

Cánh đây rồi! Tôi đã mọc cánh!

Quá trễ!

Cái miệng quái vật đã rà xuống tới chỗ tôi. Một đồng răng lởm chởm bao vây lấy tôi. Cái quai hàm bám đầy đất. Một đoạn rễ cây mắc lại trong răng! Tôi quật cánh chạy, lảo đảo, chơi vơi trên những móng vuốt ó biển, cánh dang xoè ra, đập lầy đập ể.

Đốp! Quai hàm khủng long ngậm lại cách đuôi tôi hai phân.

Bay lên đi, đồ ngớ ngẩn! Tôi tự rửa mình.

Rầm.

Tôi đã không thấy cái cành cây. *Tôi đâm sầm vào cái cây ấy.* Quay cuồng, choáng váng, vô phương hướng, *bất lực.*

Con Khủng Long Bạo Chúa gầm lên trong chiến thắng.

Nó đứng sừng sững phía trên tôi, cao lồng lộng bất khả chiến bại. Một cỗ máy huỷ diệt đúng nghĩa. Tại sao nó lại đuổi theo mình? Tôi tự hỏi. Tại sao? Mình quá nhỏ cơ mà.

Nhưng vì tôi đã từng biến hình thành thú ăn thịt nên tôi chột hiểu lý do vì sao. Bởi vì giết chóc là công việc, là bản tính của nó. Bây giờ nó lại đang đói meo đói mồi. Đơn giản là con khủng long muốn làm điều tốt nhất cho nó.

Tôi lờ phờ đập cánh, tê điếng mình mẩy, chẳng thể di chuyển nổi.

Kìa, cái đầu khủng long đang đâm xuống. Xuống dần. Nó đang lao về phía tôi.

Một khối gì đó chuyển động nhanh như cắt bên phải tôi. Cái gì vậy cà?

Phập! Phập! Phập!

Một cái đuôi Andalite, nhanh không kịp thấy, phang xuống ba lần.

Con khủng long khó nhọc lúc lắc cái đầu. Ax bay đến và lia thêm hai đường cho đầu nó văng xuống đất.

Con Khủng Long Bạo Chúa mềm oặt xuống, vẫn còn cổ rỗng và gãy giữa.

Những bàn tay người đỡ giật tôi dậy, cùng lúc với sáu tấn thịt của kẻ ác tâm rớt bịch xuống đất.

CHƯƠNG 11

AX

Tôi chùi lưỡi dao đuôi vào một chùm lá to.

Mấy người bạn loài người của tôi trở mắt nhìn sinh vật khổng lồ. Marco đang hoàn hình trở lại người. Tôi vẫn còn chưa hết run.

“Tuyệt lắm. Ax,” Hoàng tử Jake khen ngợi. Bạn ấy đập tay lên vai tôi. Đó là cử chỉ loài người thực hiện để biểu thị tình bằng hữu hoặc sự chúc mừng. Đôi khi họ cũng làm vậy để giết một loài côn trùng nhỏ tí được gọi là muỗi.

<Suýt nữa thì tôi bị biến thành miếng bít-tết rồi,> Marco lên tiếng trong khi vẫn còn là ó biển nhiều hơn là Người. <Ax, cảm ơn bồ đã cứu sống mình...>

<Nhờ may mắn thôi mà,> tôi nhã nhặn đáp.

“Minh không ngờ là bồ hạ gục được con quái vật này,” Hoàng tử Jake trầm trồ.

<Thưa Hoàng tử Jake, xin vui lòng đừng nghĩ rằng tôi có thể chiến đấu và đánh bại những sinh vật như thế. Con này vì đang mãi theo Marco nên không để ý. Nó bị tôi tấn công bất ngờ.>

“Bồ chỉ được cái khiêm tốn,” Cassie nói.

<Không phải!> Tôi phản đối, cộc lốc đến bất ngờ. <Nghe tôi nói đây: Tôi biết khả năng của mình. Trong một trận đấu mặt-đối-mặt, một-đấu-một, sinh vật đó chắc chắn sẽ tiêu diệt tôi cái một. Khi một-chọi-một, tới 90% là tôi sẽ thua cuộc.>

“Ồ,” Hoàng tử Jake nói.

“Rồi, đồng ý, bồ thắng trong cuộc tranh cãi này rồi đó,” Marco nói. Bạn ấy giơ thẳng hai tay ra. Chúng run lẩy bẩy. “Tui không thể ngăn chúng đừng run được.”

“Điên thật,” Cassie lầu bầu và thận trọng đưa mắt nhìn quanh quất. Bỗng bạn ấy tỏ vẻ rất căng thẳng. “Cái gì xảy ra vậy kìa? Tại sao lại có quá trời khủng long ở đây? Đây là đâu?”

<Không có nơi nào trên hành tinh các bạn có những sinh vật này sống à?>

Cassie lắc đầu quày quạ. “Không. Và không từ suốt hàng chục triệu năm nay rồi, có khi hàng trăm triệu năm cũng nên. Chẳng nơi

nào trên Trái Đất lại có Khủng Long Bạo Chúa chạy lung tung giữa rừng cây thế này...”

"Ừ, tui cho rằng ở trường có nói về điều này rồi," Marco nói. Tôi tin rằng cái giọng điệu của bạn ấy biểu thị một dạng đùa mà loài người gọi là "đùa khan."^[10]

Tôi chưa nghe thấy ai nói đến kiểu “đùa ướt”^[11], nên tôi khó mà nói cho các bạn biết về sự khác nhau giữa hai dạng đùa này.

Nỗi sợ hãi của tôi lập tức biến đi, thế vào đó là nỗi bi quan sâu sắc hơn. Dễ dàng nhận thấy rằng loài người, hay loài Andalite cũng vậy, khi thiếu mất sức mạnh của nền văn minh, sẽ trở nên cực kỳ yếu ớt trong môi trường này.

“Cứ như *Công viên Kỷ Jura* trở thành hiện thực vậy đó,” Hoàng tử Jake nhận xét. “Chắc là ai đó đã dựng nên cảnh này. Kiểu như sao chép ADN từ xương khủng long hoá thạch í mà...”

<Về mặt khoa học thì điều đó cũng có thể xảy ra lắm,> tôi thừa nhận. <Nhưng từ lúc đặt chân tới đây tôi đã cảm thấy có một sự biến động lạ lùng trong giác quan cảm-nhận-thời-gian của mình. Hành tinh này không còn quay với tốc độ như trước kia nữa. Theo tôi, chúng ta đã đi ngược thời gian rất, rất xa.>

Hoàng tử Jake nhướn đôi lông mày lên và nhìn tôi. “Cả chục triệu năm ư?”

<Một khi *Sario Rip* - tức là kẻ nứt thời gian - được tạo ra thì không hề có sự khác biệt giữa một năm và một triệu năm. Mức năng lượng tiêu hao cần thiết đều như nhau. Tôi nhớ phương trình... trong một phương trình mà T là thời gian, Z là vùng không gian Zero, và W đại diện cho trục trung tâm của...>

“Ồ là ỉa,” Marco kêu nhặng xị và giơ một tay lên. “Bồ đã cứu sống tui rồi, Ax. Giờ làm ơn đừng giết tui bằng môn đại số nha.”

<Dĩ nhiên, tôi không phải là chuyên gia. Nhưng chúng tôi đã học về ảnh hưởng của *Sario Rip* ở trường. Tiếc là lúc đó tôi đã không chú ý nghe lời thầy giảng cho lắm. Ai mà biết có ngày tôi lại cần phải hiểu rõ về kẻ nứt thời gian cơ chứ?>

“Làm sao tụi mình trở về nhà được đây?” Cassie lo lắng hỏi.

<Tôi không biết. Không hề có cách thức nào để lập lại sự kiện tạo ra *Sario Rip*. Vụ nổ do con tàu ngầm hạt nhân bị mắc kẹt dưới biển kia gây nên.>

“Cái gì? Bỏ không thể cứ cho nổ một quả bom nguyên tử được sao?” Marco nói.

<Bom nguyên tử á?> Tôi hỏi rồi cười phá lên. Tôi biết là không nên cười, nhưng phải thừa nhận là nó thật buồn cười. <Một vụ nổ nguyên tử ư? Để tạo ra *Sario Rip* ư? Tôi cho rằng đó chỉ là một loại vũ khí nhỏ sử dụng phản ứng thay đổi hạt proton mà thôi. Nó chỉ được dùng khi chế tạo đồ chơi cho con nít, ví dụ như là làm cho búp bê nói được và những trò đại loại như thế, mấy bạn của tôi ời.>

Mấy người bạn loài người trợn mắt nhìn tôi.

“Vậy là khu bán đồ chơi của người Andalite hẳn phải ở một nơi hoang dã, hử?” Marco nói.

“Hãy tập trung vào vấn đề chính đi nào,” Hoàng tử Jake nhấp nhòm nhắc nhở. “Rachel và Tobias không biết ra sao rồi. Dù cho bất cứ điều gì đã xảy ra với tụi nó thì chúng ta cũng chẳng thể làm gì được nữa. Chúng ta đã lùi lại quá khứ hàng chục triệu năm và không biết phải xoay xở ra sao trong thời đại khủng long này. Chúng ta đang ở trong thời đại khủng long, và không kiểu biến hình nào mà chúng ta sở hữu có thể khiêu chiến được với những thứ giống như...” Bàn tay ngoặt ngón tay chỉ vào cái xác đồ sộ. “... giống như thế. Vậy câu hỏi được đặt ra là: Chúng ta phải làm gì?”

Hoàng tử Jake đã tóm tắt tình hình rất ngắn gọn nhưng cực kỳ đầy đủ và chính xác. Chúng tôi bị mắc kẹt trong một thế giới vô cùng nguy hiểm, nơi mà chúng tôi hầu như không có gì để tự bảo vệ mình.

Tôi quay đôi mắt cuống về phía cái đầu của Khủng Long Bạo Chúa. Cái miệng nó mở banh. Hình dáng mấy cái răng của nó làm cho ruột gan tôi lộn nhào cả lên. Tôi thấy rõ những cạnh răng cưa sắc nhọn không khác gì răng cá mập, chỉ có điều to lớn hơn nhiều.

Ngay lập tức, tôi hình dung trong đầu điều gì sẽ xảy ra nếu như hoi nẩy sinh vật này nhanh hơn, kịp quay lại đối chọi với tôi. Quai hàm của nó sẽ ngậm lại ngay phần thân trên của tôi... Một cú lắc đầu điệu nghệ dễ dàng rút tôi thành những mảnh vụn vừa miệng để nuốt.

“Tụi mình sẽ thích nghi thôi,” Cassie nói chắc nịch. “Ở đây không hề có công cụ văn minh nào để dựa dẫm vào, tứ phía bị bao bọc bởi thú săn mồi, vì vậy, tụi mình chỉ còn cách là phải thích nghi thôi. Nếu không tụi mình sẽ bị ăn thịt.”

“Bá cháy. Bốn Robinson Crusoe trong *Công viên Kỷ Jura*. Không có thực phẩm. Không dụng cụ. Không vũ khí. Thậm chí không có cả giày.” Marco lại cất giọng mà tôi tin chắc là kiểu khôi hài của loài người.

“Hừm, rồi chúng ta sẽ phải tạo ra tất cả những thứ đó,” Hoàng tử Jake bảo. “Và chúng ta đã có một vũ khí tối ưu: thuật biến hình. Dù rằng chúng ta không thể đánh nhau với Khủng Long Bạo Chúa, nhưng chúng ta có thể bay và chạy thoát.”

“Tụi mình có giày và thức ăn ở ngay đây nè,” Cassie reo lên và đưa mắt nhìn con Khủng Long Bạo Chúa đã chết. “Ax có cái đuôi. Tụi mình có thể sử dụng da của con khủng long để làm xăng-đan. Da căng dưới của con khủng long này coi bộ rất dày và chắc. Tụi mình sẽ lạng da ra, còn thịt thì để ăn. Rồi dây chằng và gân dùng làm dây cột xăng-đan.”

Tôi tin là Hoàng tử Jake và Marco bị sốc dữ dội trước những lời Cassie nói. Loài người đôi khi lại thận trọng một cách lạ lùng. Nhưng tôi không bao giờ đoán được là khi nào.

“Oa,” Marco vọt miệng. “Oa. Bỏ coi bộ hợp với nơi này rồi đó, Cassie!”

Cassie bước lại gần con khủng long và đặt bàn tay lên đuôi nó. Bạn ấy ấn ấn đầu ngón tay để kiểm tra phần da chỗ ấy. “Nè, Marco, nhỏ bạn thân nhất của mình đã không còn. Cả Tobias cũng đi rồi. Mình không muốn có thêm một cái tên nào bị điền vào bản danh sách buồn bã ấy nữa. Tụi mình cần thực phẩm. Ở đây làm gì có tiệm Vua Burger, phải không nào? Ở đây có hàng ngàn kilô protein. Bây giờ tụi mình ăn một ít, còn lại sẽ đem hun khói để dành ăn dần...”

Tôi thấy Hoàng tử Jake và Marco có vẻ càng ngày càng sốc tợn. Tôi cũng cảm thấy sốc không kém. Hoá ra Cassie lại hoà nhập vào môi trường mới mau chóng hơn các bạn khác. Bạn ấy hiểu ngay tức khắc rằng: trong thế giới mới này bạn ấy và những người bạn của mình không còn là ông chủ thống trị nữa.

Tôi cảm thấy kha khá đôi chút về viễn cảnh của cả nhóm. Loài người về mặt kỹ thuật thì cực kỳ lạc hậu, (đó là chưa kể đến hình thể ẻo lả, chông chênh của họ, luôn đi chập choạng trên hai chân, cứ chực té cù nhây). Nhưng nếu bạn lâm vào tình huống đòi hỏi

phải có khả năng thích nghi cao để thay đổi, thì bạn luôn cần phải có một, hai con Người đi cùng.

Cassie nhìn xoáy vào mắt chính của tôi. “Ax, bồ có vui lòng làm điều này không? Cái đuôi của bồ là tất cả những gì tụi mình có ở đây.”

<Được. Tôi sẽ làm tất cả những gì có thể...>

“Ồ tốt. Thế thì thế này... Jake à, bồ với Marco đi lượm một ít củi và cỏ khô lại đây. Cần phải khẩn trương lên, tụi mình không phải là loài duy nhất tận dụng chỗ thịt dồi dào này đâu. Ax, mình nhờ bồ xẻ chỗ đuôi này thành từng tảng thịt vuông, mỗi miếng chừng ba tấc.”

Tôi liếc nhìn Hoàng tử Jake.

Hoàng tử Jake mỉm cười và rút cổ lại. “Cassie là sếp sòng ở đây,” bạn ấy bảo. “Nhỏ biết phải làm gì còn mình thì không biết. Và chúng ta cũng biết rằng Marco cũng chẳng hơn gì.”

“Bồ nói chí phải,” Marco lập tức tán thành.

Tôi tập trung tất cả bốn mắt vào vùng mông và đuôi của con khủng long đã chết, nhắm nhẹ cẩn thận và bắt đầu vung đuôi...

CHƯƠNG 12

RACHEL

Bàn chân tôi nát bét, rướm máu. Ở những nơi đi qua, tôi để lại những vệt đỏ trên những cọng cỏ sắc như lưỡi cưa. Hai ống quần của bộ đồ bó bị xé rách lưa tưa, trông chẳng còn đẹp để gì nữa.

Tôi nâng Tobias trên tay. Cậu ấy không thể bay được, mà tự đi một mình thì lại quá chậm. Còn nếu để cậu ấy đậu trên vai tôi, thì dù cẩn thận đến cỡ nào chẳng nữa, cậu ấy vẫn cứ chòng chành, và đành phải bấu chặt móng vuốt vào da tôi hầu giữ thăng bằng, khiến tôi đau điếng.

Tôi lần đường chẳng dễ dàng gì, vì lúc nào cũng nhong nhóng lo sợ một con khủng long hùng hổ nào đó xỏ ra từ khu rừng phía bên trái tụi tôi.

<Bồ xoay xở được chứ?> Tobias áy náy hỏi.

“Được. Không hề chi,” tôi đáp, cố làm ra bộ phớt lờ. “Độ ẩm thấp hơn nữa mình vẫn chịu được như thường.”

<Ờ ờ, đây là... ui da... đầm lầy mà.>

Tiếng rên rỉ đau đớn của cậu ấy khiến tôi cảm thấy tội lỗi khi chỉ biết nghĩ đến vấn đề của mình. “Tobias, hay là bồ biến thành người một lát đi.”

<Xin lỗi. Chắc là bồ mệt lắm khi phải khiêng mình thế này...>

“Ồ, không không. Không phải thế. Chẳng là mình thấy cái cánh gãy làm bồ đau ghê quá. Nếu biến hình thành người chắc bồ sẽ hết đau.”

<Mình chỉ ở trong lột người được có hai tiếng đồng hồ, rồi sau đó lại phải hoàn hình, trở về tình trạng thể thảm lúc ban đầu. Cộng thêm chuyện mình không được chữa trị liên tục trong suốt thời gian ấy. Đó là chưa kể chuyện bồ phải cột lại thanh nẹp cho mình. Mà như vậy thì chẳng vui vẻ gì cho cả hai tụi mình đâu...>

“Thế thì bồ ở luôn trong dạng người đi. Mãi mãi. Có nhiều thứ còn tệ hại hơn điều đó mà...”

Tobias chẳng nói chẳng rằng một hồi lâu, rồi đến khi cất tiếng nói thì cậu ấy lại chẳng hề dă động đến chuyện biến hình. <Bồ nhắc mình lên cao một chút được không, Rachel? Hình như mình trông thấy cái gì đó.>

Tôi nâng Tobias lên cao quá đầu mình. “Cái gì vậy?”

<Khói! Mình thấy một cột khói.>

“Chắc là cháy rừng? Hay khói từ núi lửa phun ra?”

<Không phải, cứ như là khói từ đồng lửa trại vậy đó!>

Tôi hạ Tobias xuống. “Hay là mấy đứa kia? Không chừng tụi nó đã ráng tập được vào bờ và giờ đang chuẩn bị nhóm lửa, chứ ở đây chắc gì đã có con người sinh sống...”

<Ồ Kỷ Phấn Trắng, thì kể cả khi - bà con xa lắc của chúng ta - cũng không có luôn ấy chứ. Những loài hữu nhũ duy nhất sống vào thời kỳ này là những phiên bản sớm nhất của chuột đồng và chuột chũi.> Tobias nói về hiểu biết.

Tôi mỉm cười. “Nếu Marco có ở đây thì thể nào cậu ta cũng cạnh khoe là bồ tha hồ có cái để ăn cho mà coi...”

Tobias cười lớn. <Ừa, nhân nói về...>

Tôi ngắt lời. “Ít ra thì chừng nào còn ở gần sông thì tụi mình vẫn còn có nước uống. Nhưng mà, lỡ may làn khói kia là do bọn Jake và Cassie tạo nên thì sao? Tụi mình cần phải tới đó xem thể nào đã. Với lại, mặt trời sắp lặn rồi, tụi mình cũng cần lửa để sưởi mà.”

<Bồ đi đi, Rachel.> Tobias bảo. <Xem ra chỉ cách chừng hai ba dặm thôi. Bồ có thể biến thành đại bàng đầu bạc bay tới đó xem xét rồi quay lại với mình sau.>

“Nghe hay quá ha. Giống như tui bỏ bồ lại một mình, bắt lực ở nơi chẳng biết là đâu này á!”

Tobias tranh luận với tôi một hồi. Cậu ấy cứ một hai bảo rằng mình sẽ không sao đâu, vân vân và vân vân. Nhưng dù có hùng biện hay tới cỡ nào, Tobias cũng không thể lay chuyển được tôi. Thế là tụi tôi quyết định uống no một bụng nước sông cái đã, rồi khởi hành về hướng làn khói, lúc này đã rất khó thấy trong ánh mặt trời đang nhạt dần.

Những ngọn cỏ sắc lẹm dần dần nhường chỗ cho những nhúm cỏ ngắn lụm hơn. Khu rừng phía bên trái dần tiến lại gần. Giờ thì tụi tôi đang đi trong vùng đất bằng phẳng, nơi mà trong một khu rừng bình thường có lẽ bạn sẽ gặp vài chú sư tử thong dong đi dạo mát. Nhưng tụi tôi đang ở cách thời của sư tử hàng chục triệu năm.

“Sư tử mình cũng chơi tuốt,” tôi lẩm bẩm.

<Gì thế?>

“Không có chi. Ui trời!”

“Gì thế?” Tobias lại hỏi.

“Mình cần phải đặt bồ xuống một lát,” tôi lí nhí nói rồi đặt Tobias lên một túm cỏ màu vàng choé, cao tới mắt cá chân. Tôi cúi xuống rút cả đồng côn trùng ra khỏi bàn chân. Chúng bị cắt chém chẳng chịt nơi gan bàn chân tôi đó mà.

<Rachel, sao bồ không cho mình biết là chân bồ tới nông nỗi này?> Tobias hét rầm.

Tôi nhún vai. “Nhìn thấy ghê vậy chứ đâu có sao. Với lại bây giờ cỏ không còn sắc nữa.”

<Bồ cần phải nghỉ ngơi một chút, Rachel. Nếu không thì...>

Đột nhiên Tobias im bặt, hết ngó nghiêng cái đầu điều hâu qua trái rồi lại qua phải.

“Cái gì vậy?”

<Mình nghe thấy tiếng gì đó. Một thứ to lớn lắm.>

Ngoài khả năng nhìn tầm xa giỏi đến kinh ngạc, những loài chim săn mồi còn nghe cực kỳ thính. Tôi nhảy dựng lên, chụp lấy Tobias và nâng lên cao quá đầu mình, để cậu ấy nhìn được rõ hơn. Nhưng hoá ra chính mắt tôi cũng trông thấy rành rành.

Xém nữa thì tôi đánh rơi Tobias.

Bốn... ồ không, năm sinh vật nhìn ô dề, chành bành như tê giác. Nhưng thay vì chỉ có một sừng duy nhất thì chúng lại có tới hai ba chiếc sừng to đùng, dài thông lòi ra quanh cái đầu dày cui như được bọc vỏ sò.

“Ngay cả mình cũng biết tụi khủng long đó tên là gì,” tôi sẽ sàng.

<Đó là loài Triceratops.>

“Nhưng chúng là loài chỉ ăn lá cây thôi, phải không? Chắc là chúng không nguy hiểm đâu nhỉ?”

<Đúng, chúng không nguy hiểm,> Tobias thừa nhận. <Nhưng điều bồ không trông thấy là chúng đang bị rình rập bởi một bầy Deinonychus. Tụi khủng long này thì nguy hiểm phải biết. Nhưng mình nghĩ bầy Deinonychus không đủ đông để rượt đuổi bọn Triceratops. Tụi Triceratops có thể chạy về phía sông và trầm mình xuống nước, thế là lũ Deinonychus không thể làm gì được.>

Tôi không hỏi Tobias tại sao cậu ấy lại ước lượng được tình huống một cách tài tình như thế. Có lẽ bởi vì cậu ấy vừa là thú săn mồi vừa là người. Sự kết hợp giữa bản năng điều hâu và sự thông

minh của loài người đã tạo cho Tobias rất nhiều thiên tính tuyệt vời, hầu áp dụng vào trong cuộc đấu tranh sinh tồn của mình.

<Lạ thật. Deinonychus được coi là loài đi săn theo bầy đàn. Nhưng những anh chàng này lại tách ra. Trừ phi...>

Tobias quay ngoắt đầu nhìn lại đằng sau, rồi liền đó hốt hoảng truyền ý nghĩ.

<Điểm thắng cho Deinonychus. Tội mình hồng rồi,> cậu ấy than thở. <Chúng ở ngay sau tội mình. Di chuyển từ từ theo thế gọng kìm để khoá gọn bọn Triceratops.>

“Bồ nghĩ chúng lớn cỡ nào?” Tôi bồn chồn hỏi.

<Không lớn lắm. Cao chừng một mét rưỡi, dài ba mét kể từ mũi đến đuôi.>

“Tuyệt. Chỉ cỡ như một đứa con nít hay một người nhỏ con chứ gì.”

<So sánh trật lất rồi. Phải so sánh với sói mới đúng. So về độ nhanh nhạy và tinh ranh của sói ý...>

Đám khủng long đã tiến tới gần hơn, đủ để cho tôi nhìn thấy ngay cả vệt đôi mắt người bị ánh mặt trời làm lóa. Những con thần lằn to bằng con người nảy tung tung trên bộ giò khoẻ khoắn. Làn da sần sùi, nhám nhit như khảm sỏi của chúng có màu tựa súp măng tây pha lẫn với cà phê sữa. Không phải vì đang đói bụng mà tôi liên tưởng như thế đâu.

Một làn gió thổi tóc mái tóc tôi lên. Làn gió đưa mùi tội tôi bay về hướng đám Deinonychus. Tôi thấy một con dừng phắt lại, hình cái đầu lên và quay về hướng tội tôi.

Tôi cảm thấy con mắt nó lũng sục tìm. Và tôi thề là đã cảm thấy được cái khoảnh khắc khi con mắt vàng khè, lạnh tanh đó móc chặt vào mình.

“Hrooo! Hrooo!” Con khủng long rống lên.

Cả bầy cùng phóng chạy.

“Ơ ơ.” Tôi túm lấy Tobias và dợm chân chạy, quên khuấy mất đôi bàn chân đau. Thiệt ngốc hết biết. Tôi đang cố chạy khỏi một con sói khổng lồ.

<Bầy kia cũng đang đuổi theo tội mình,> Tobias hét lên.

Bỗng nhiên không phải là con Triceratops to đùng bị kẹt bầy bầy Deinonychus mà là những con mồi dễ bắt hơn nhiều.

CHƯƠNG 13

CASSIE

“Nhanh lên... nhanh hơn nữa... rồi... thêm cỏ vào... phù phùù!”

Tôi thối nhẹ nhẹ lên đồng cỏ khô, Jake ra sức kéo giựt cho cái vòng gân lắc tới lắc lui. Marco chăm chú giữ đầu trên của que củi.

Trước đó cả bọn tôi đã cố moi óc ôn lại những kiến thức về cách gây một ngọn lửa. Tất cả các kỹ năng Trại Sinh cũng như những điều tụi tôi coi loáng thoáng trên tivi, phim ảnh hay đọc được trong sách báo đều đã bị lãng quên từ đời tám hoánh nào rồi.

Cuối cùng, cả bọn tìm ra cách lấy một miếng gỗ dẹp làm “nền bếp”. Ax khắc lên đó một khía hình chữ V. Tiếp theo, tụi tôi lấy một cây que dài chừng ba tấc, đặt vào cái khía cho nó dựng đứng lên. Tụi tôi rút một sợi gân từ bàn chân của Khủng Long Bạo Chúa và tước thành một sợi dây rồi đem cột thông lọng quanh que củi dựng đứng. Phần còn lại của quy trình là Jake mồm môi mồm lợi lúc lắc sợi gân tới lui. Cây gậy dựng đứng quay như chong chóng trong khe rãnh của miếng gỗ nền. Và từ từ, chậm nhưng chắc, sức nóng của sự ma sát bắt đầu tăng dần.

Tôi cầm một nhúm cỏ khô, cúi sát mặt vào nền gỗ, châm cỏ vào - từng chút từng chút một - và thối phù phù, đều đều.

Một cọng cỏ giòn tan và khô quắt đi. Cần thêm không khí nữa. Tôi thối mạnh hơn. Thêm một ít cỏ trở màu nâu và quăn lại...

“Cháy rồi!” Marco reo ầm lên, mặt mày sáng rỡ.

Thật vậy! Một ngọn lửa tí xíu, leo lét. Tôi cho thêm cỏ vào, thêm nữa. Giờ đến một nhánh cây nhỏ xíu... Ồ, nhánh cây bắt lửa!

Tôi ngược mắt, thấy khuôn mặt của Jake và Marco sáng bừng lên.

"Ôi chao," tôi thảm thì. "Đây là ngọn lửa đầu tiên được tạo ra một cách có chủ đích. Đầu tiên đấy. Chúng ta vừa mới phát minh ra lửa."

Ax cúi thấp xuống, giúp chắt thêm cây vào ngọn lửa. Thật là ngây ngất. Ngọn lửa lớn dần lớn dần. Nó ngốn ngấu ăn rụi cỏ và leo lên những cây củi.

Tôi cứ ngồi tịt đó, cảm thấy phấn chấn, rạo rực và ngơ ngẩn cả người. Y như một nghi thức tôn giáo linh thiêng. Con người tạo ra lửa. **Hay trong trường hợp này, là người phụ nữ, tôi vừa nghĩ vừa**

toét miệng cười. Rachel sẽ đánh giá... nhưng không, Rachel đâu còn ở quanh đây nữa.

Marco bỏ đi rồi quay lại với một cây que dài, xiên vào đó gần chục miếng thịt Khủng Long Bạo Chúa xắt nhỏ. Chúng kêu lép bép, lèo xèo và bốc mùi thơm lừng trên đồng lửa đã bắt đầu đỏ rực.

Tôi gập cẳng lại, kê đầu gối lên đôi xăng-đan làm từ da Khủng Long Bạo Chúa. Trời bắt đầu xâm xẩm tối bên dưới các tán cây, nhưng chúng tôi đã có lửa. Lúc này, chúng tôi là những sinh vật duy nhất trên hành tinh Trái Đất này có lửa.

Chúng tôi đã rời khỏi chỗ con khủng long chết khi một lũ khủng long có hai chân nhỏ xíu, nhanh nhẹn ủa tới đánh chén bữa trưa muộn. Lúc này cả bọn hạ trại bên rìa khu đồng trống, xoay lưng lại khu rừng cách đó năm mươi mét. Tụi tôi lựa chọn địa điểm này phần vì có một dòng suối chạy ngang qua, và phần vì tụi tôi không biết nơi nào an toàn hơn: vùng đất thoáng đãng hay trong rừng rậm đặng kia.

“Xong rồi, ai xức trước đây?” Marco hỏi, tay chìa xâu thịt nóng hôi hổi ra. “Tụi mình có thịt chín vừa và chín kỹ.”

Jake nhón một lát và cẩn thận cắn một miếng nhỏ.

“Đừng bảo là nó có vị giống thịt gà đó nhen,” Marco chặn trước.

Jake ngẫm nghĩ. “Giống vị cá, thật ra thì giống cá thường hoặc cá kiểem. Thêm chút muối nữa thì tuyệt.”

Marco đá lông nheo về phía tôi. “Bây giờ nó đã là chuyên gia thực phẩm rồi đó.”

Tôi cười tùm tùm rồi nhón một miếng. Ngon tuyệt. Thêm miếng nữa. Tôi đang đói ngấu đây.

“Đây là món ăn được nấu chín đầu tiên trong lịch sử loài người,” Marco nhận định. “Và lần đầu tiên có sự bình luận về thức ăn. Ax ngố, bồ có muốn thò móng guốc vô một miếng thịt không? Hay là bồ biến hình thành người để thưởng thức vậy?”

“Không, cảm ơn. Tôi đã ăn nhiều cỏ rồi.” Ax đáp. Ảnh đang ngấm nghĩa cánh đồng cỏ bát ngát, và cẩn thận dùng mắt cuống quýt xoay ra đủ mọi hướng để dòm ngó.

Bầu trời ngả dần từ xanh lơ sang đỏ và cam - hoàng hôn ập xuống nhanh quá. Ông mặt trời khổng lồ đỏ lừ, vẹo vọ tuột khỏi lớp mây cao và rút xuống khuất sau ngọn núi lửa.

“Đẹp quá!” tôi thốt lên.

“Ồ ồ, người đầu tiên trong lịch sử biết nhìn ra giá trị đích thực của hoàng hôn,” Marco gheo.

“Bồ định chơi trò chế giễu mọi người đến chừng nào nữa đây, hả Marco?” Jake nói về cam chịu.

Marco cười tí, mặt đỏ lựng ánh hoàng hôn. “Bồ đã đoạt danh hiệu: Người đầu tiên trong lịch sử kêu rên vì người khác nói quá nhiều.”

“Trời tối rồi, tụi mình phải làm gì đây?” Tôi hỏi, tự dưng cảm thấy ớn lạnh.

Jake nom có vẻ ngạc nhiên. “Mình không biết. Bồ thiệt là hết xảy khi chế ra tất cả ba cái thứ đồ trở-về-thiên-nhiên này, mình cho là mình đang chờ bồ nói với tụi mình điều tiếp theo phải làm đây.”

Phải chăng Jake tức giận khi tôi đóng một vai trò tích cực hơn chăng? Không, chắc không phải. “Mình không có bất kỳ một sáng kiến nào nữa.”

“Có phải lửa giúp ta ngăn không cho mấy con thú lại gần không?” Marco hỏi.

“Không hẳn,” tôi nói. “Không ngăn được bọn thú săn mồi. Ở châu Phi, loài sư tử và loài báo ăn thịt người ngang nhiên đi thẳng vào làng, vào trong lều và tha người đi mất. Trên những bãi cỏ giống vậy, người ta để lửa cháy suốt. Một vài loài thú ăn thịt có thể đã học được cách dùng ánh lửa để dụ mấy con mồi nhỏ hơn tiến về phía chúng.”

“Một ví dụ đầu tiên thực sự, thực sự đáng thất vọng vì biết quá nhiều thông tin về suốt chiều dài *“lịch sử”* đây,” Marco nói.

“Chúng ta có vũ khí của mình mà,” tôi nói.

“Phải, ba cái que nhọn, cùng với cái đuôi của Ax, thêm vào đó là một vài cây đuốc đang cháy, may ra chúng ta có thể xử trí được mấy con dã thú nhỏ hơn thôi.” Jake nói.

Tôi xán lại gần ngọn lửa giờ đây đã cháy đượm. Đột nhiên, hình ảnh về con Khủng Long Bạo Chúa khổng lồ, dữ tợn bỗng dưng lù lù hiện về. Trong ánh lửa vàng đỏ, cái miệng to đùng của nó há ngoác, đôi mắt thèm thuồng... Tôi vội thở gấp gấp.

Tôi không phải là Rachel. Tôi không thể tự nhiên dập tắt được cơn sợ. Nếu có Rachel ở đây, nhờ sẽ hăng hái nói câu gì đó thật hùng hồn - đại loại như đá dốt Khủng Long Bạo Chúa. Tất cả bọn

chúng tôi dù biết nhỏ là đùa bạo miệng nhưng vẫn cảm thấy vững tâm hơn.

“Rồi, rồi,” Jake quyết định “Tụi mình sẽ thay phiên nhau ngủ. Giác quan cảm-nhận-thời-gian của Ax đã bị xáo trộn, nhưng anh vẫn có thể ước chừng được mỗi khoảng hai tiếng đồng hồ và gọi tụi mình dậy. Mỗi lần sẽ có hai người thức canh gác. Người gác sẽ ngồi quay mặt ra ngoài, đầu lưng lại ngọn lửa. Như thế mắt sẽ được điều chỉnh cho quen nhìn vào bóng tối.”

“Kế hoạch hay đấy,” Marco khen. “Nghĩa là sẽ luôn chỉ có hai trong bốn đứa tụi mình mặc sức la, “ôi ôi tụi tui là thịt phi-lê!” khi một con Khủng Long Bạo Chúa khác xuất hiện.”

“Nếu có thú săn mồi mò đến thì tụi mình phải làm sao?” Tôi bồn chồn hỏi.

Jake nghĩ ngợi một lúc. “Nếu chúng tấn công thì mình sẽ biến hình cọp. Ax sẽ dùng đuôi. Hai bồ ráng cầm cự với con... bất cứ con gì mò tới... đợi mình biến hình xong. Một con cọp và một người Andalite sẽ hợp lực chiến đấu trong khi Marco và Cassie biến hình. Nhưng biến ra con gì đó để chạy trốn chứ không phải để đánh nhau đâu.”

“Cassie và tui sẽ vầy vầy gây nhon về phía con Khủng Long Bạo Chúa, trong lúc bồ đang bắt lực với cái hình biến dạng dở đó hả?” Marco hỏi đầy ngờ vực.

“Bồ có kế nào tốt hơn không?” Jake soi mói hỏi lại.

“Có chứ. Nếu tên Bạo Chúa tới đây, tụi mình sẽ cùng la hét và khóc bù lu bù loa cho đến khi nó chén xong cả đám...”

Jake cười phá ra. Tôi cũng cười theo. Dĩ nhiên, không phải vì tức cười, mà vì nỗi sợ và nỗi mệt mỏi cộng lại đôi khi khiến ta xử sự một cách lố bịch.

“Rồi, Cassie và Ax canh chừng trước. Marco, mình với bồ phải ráng ngủ một chút đi...”

“Ít ra thì tui sẽ không mơ thấy ác mộng,” Marco nói, “vì tui đã gặp nó rồi mà.”

Hồi sau Jake và Marco im re. Tôi không biết mấy cậu ấy có ngủ ngon hay không. Tôi quay lưng lại ngọn lửa và nhìn ra màn đêm đang xuống nhanh. Những tia nắng mặt trời cuối cùng đã bị đẩy đi từ lâu, bóng đêm đen ngòm chạy khỏi hướng đông và đang hồi hả ùa về phía tụi tôi.

Và rồi, nó đập vào mắt tôi. Như ai đó vẽ một vệt bụi vắt ngang bầu trời.

“Ax,” tôi thì thào. “Kia là sao chổi phải không?”

<Đúng. Đẹp quá hả?>

“Ngay cả bồ cũng thấy nó đẹp à? Chắc chắn trong không gian bồ đã từng trông thấy sao chổi rồi chứ?”

<Sao chổi đẹp nhất khi nó trôi gần một ngôi sao. Chính ngôi sao - mặt trời, đã tạo ra cái đuôi dài của nó.>

“Ồ. Nhìn kỹ đi.”

<Có lẽ,> Ax trầm tư, <Hoặc là nó đang ở rất gần hoặc là nó rất lớn. Nhân dân tôi... cách đây lâu lắm rồi... đã từng tin rằng sao chổi báo hiệu có điềm xấu sắp sửa xảy ra...>

Tôi ngạc nhiên. “Thật vậy hả? Loài người cũng nghĩ y hệt như vậy.” Im lặng nặng nề. Tối thui. Trên trời chẳng hề có trăng. Ánh sao không bao giờ chạm được đến đám cỏ quanh chúng tôi, chỉ có ánh lửa bập bùng.

“Bồ có sợ không, Ax?”

<Có.>

“Mình cũng sợ lắm...”

Que trong tay, lửa sau lưng, tôi-con người nhỏ bé, yếu ớt, không có khả năng phòng vệ, phải đối mặt với một đêm tràn đầy nỗi sợ hãi.

CHƯƠNG 14

TOBIAS

Loài Deinonychus. Tôi khá chắc về điều đó. Ít nhất, tôi cho là như vậy. Tôi không thể nhớ nổi. Nhưng việc học về loài khủng long trong sách không giống với việc đối mặt với chúng.

Chúng đang săn đuổi hai đứa tôi. Như một bầy sói. Chúng thông dong đuổi vì tụi tôi là những con mồi lạ - một sinh vật chạy bằng hai chân mang trên vai một con chim bự chẳng.

Phải, tụi tôi là một thứ gì đó mới tinh. Một món thịt mới.

Rachel chạy hướng về phía chỗ mà tụi tôi từng ngờ là nơi đốt lửa trại. Lửa đã lụi, khói cũng không còn. Dường như nó ở rìa cánh đồng đang rộng mở trước mặt tụi tôi thì phải. Khi nhỏ chạy, tôi quan sát bầy Deinonychus dưới con mắt của chính tôi - một con thú săn mồi chuyên nghiệp.

Giữa bọn chúng có sự trao đổi thông tin nào không ta? Mà sao tôi thấy dường như, hai bầy Deinonychus đó đang di chuyển khá ăn ý.

Về cơ bản, tụi tôi và chúng đang tạo thành một hình tam giác. Một nhóm Deinonychus chạy đằng sau và hướng về phía tây. Nhóm thứ hai chạy ngang hàng với tụi tôi nhưng lại hướng về phía đông. Còn tụi tôi thì chạy về hướng bắc. Nếu đổi hướng chéo sang trái một chút, tụi tôi sẽ đụng bìa rừng. Di chuyển như thế có đúng không ta?

<Rachel, chạy về phía cánh rừng đi!>

“Sao cơ?” nhỏ kèm để không thở hổn hển. Rachel có phoọc người chuẩn, nhưng chạy chân không trong khi phải mang theo một con điều hâu trên vai thì thật chẳng dễ dàng tẹo nào.

<Chúng là những-kẻ-săn-mồi-theo-đàn. Mình cho rằng hai nhóm này có thể nhìn thấy nhau và sẽ hội ý với nhau, ngay cả khi trời còn sáng thế này. Ở trong rừng, khuất giữa những thân cây, chúng sẽ mất đường ngắm và không thể nhìn thấy nhau.>

Rachel không nói không rằng chỉ chạy chéo sang trái, hướng về phía rừng cây.

Tôi tập trung đôi mắt điều hâu của mình vào nhóm phía tây. Chúng đang tăng tốc!

Liếc nhanh một cái sang phía đông. Chúng cũng đang tăng tốc, chỉ có điều sau nhóm thứ nhất một chút.

<Mình cho là,> tôi nói. <Con đầu đàn đang nằm trong nhóm phía tây. Mình biết đó là con nào rồi. Cái con bị cụt mất ba tắc đuôi đó.>

Đám Deinonychus vẫn chạy. Rất nhanh. Và gần tụi tôi đến độ tôi có thể nhìn rõ từng chi tiết của con đầu đàn: làn da thần lằn sần sùi như khảm sỏi, cái đuôi chìa ra cứng như một tấm phản để giữ thăng bằng, vẻ điềm tĩnh trên khuôn mặt thông minh.

Vũ khí của hấn thật dữ dội. Chiều cao khi hấn đứng chỉ xem xem một người trưởng thành thấp lùn hay một cậu bé cao ráo. Nhưng quai hàm của hấn có thể ngoạm trọn một cái đầu người ngon lành. Với những cái vuốt nguy hiểm khoằm xuống, hai tay của hấn bự hơn và khoẻ hơn con Khủng long Bạo chúa. Song hai chân của hấn mới là vũ khí chủ yếu. Chúng có móng, không khác của tôi bao nhiêu. Nhưng mỗi bàn chân hấn còn có thêm một cái vuốt dài khoảng gần hai tắc chĩa lên trên. Nó làm tôi nhớ đến lưỡi dao đuôi của Ax. Cái vuốt đó cắm trên một bàn chân cứng như thép cuộn mà vung lên một phát thôi sẽ xẻ bay cánh cửa xe hơi như bỡn.

<Tụi mình sẽ tới cánh rừng trước chúng,> tôi nói. <Nhưng đến lúc đó, tụi mình phải hành động thật nhanh. Tụi mình phải tách nhau ra.>

“Không đời nào!”

Rachel cho rằng tôi đang tự hy sinh bản thân mình. <Rachel, nghe này. Chúng đang ở ngay sau lưng bồ chứ không phải mình. Mình có một kế hoạch đây.>

Nhỏ không nói gì. Chỉ thở nhanh và hỗn hển. Tôi có thể nghe tiếng trái tim của nhỏ đang đập như điên.

Rừng! Tụi tôi đứng hàng cây và đột nhiên tôi nhận ra rằng trời đã về chiều. Mặt trời đang toả ra những ánh hào quang rực rỡ trên cánh đồng, nhưng ở phía dưới những gốc cây đã tối thui rồi.

Rachel ngừng lại. Nhỏ thả tôi xuống thảm lá rụng. Nhỏ gập đôi người, hai tay chống gối, thở phì phò. Con thú săn mồi trong tôi thấy hân hoan. Tuyệt hảo. Mùi hương đậm đặc của con mồi khác lạ sẽ lôi cuốn đám Deinonychus đó đến đúng chỗ này.

<Được rồi, cánh mình thế này không thể bay được, nhưng mình có thể bám được. Mình muốn bồ tung mình lên. Thăng lên trên cái cây này nè, lên cái cành đó đó.>

"Hả... gì... gì cơ..."

<Rachel à, đừng có hả hờ gì hết. Cứ quăng mình lên, rồi chạy đi và biến thành gấu. Việc đó có thể khiến bỏ mất thời gian đó.>

Hơn nữa, tôi nói thêm trong im lặng, bỏ không muốn chết như một con mèo vô vọng. Trong hình dạng người, bỏ sẽ dễ dàng bị xé xác và sẽ bị nuốt sống ngay lập tức. Còn trong lột gấu, ít nhất bọn chúng cũng còn phải đánh nhau với bỏ trước đã.

Rachel đứng dậy. Nhưng rồi lại cúi gập người xuống, tay ôm chặt hông phải, nhăn mặt vì đau. Tôi thấy hai bàn chân của nhỏ bị toạc máu. Nhỏ kiệt sức nhưng chưa bị gục ngã. Khi mắt Rachel chạm phải cái nhìn chăm chăm của tôi, tôi vẫn thấy nỗi sợ hãi ẩn hiện trong cặp mắt xanh biếc của nhỏ.

<Tôi mình phải hành động ngay thôi,> tôi nói. <Bọn chúng sẽ có mặt ở đây trong vòng một phút nữa đó.>

"Được rồi." Nhỏ vớ tay và nâng tôi lên. Giống như một vận động viên bóng rổ nâng bóng lên từ ngang ngực mình, nhỏ quăng tôi lên cao. Quá thấp! Tôi không bám được vào cành cây. Theo bản năng, tôi đập cánh. Một cơn đau thấu xương rất tự nhiên ập tới, tôi rớt phịch xuống đất.

"Mình không làm được."

<Cứ làm đi!>

Rachel tóm lấy tôi thêm lần nữa. Lần này, nhỏ vận hết toàn bộ cơ thể mình để quăng. Lên! Cành cây đây rồi! Tôi đập cái cánh lạnh lặn, lộn vòng trong không khí, níu lấy cành cây. Rồi. Chiếc vuốt thứ hai của tôi đã bập được vào, bám chắc.

<Nào, Rachel! Chạy! Chạy đi!>

Nhỏ chạy. Ít ra cũng là đi tập tễnh, loạng choạng xuyên qua những thân cây. Tôi chờ, chờ và cố gắng không nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra với nhỏ lỡ như tôi tính toán sai.

Cành cây tôi đang đậu chỉ cách mặt đất khoảng chừng hai mét. Tôi có cảm giác vô vọng. Tôi là một chú chim không thể bay được mà chẳng có thứ gì yếu đuối hơn là một con chim không thể bay.

Tôi bấu chặt vào cành cây. Ôn ào. Tiếng nhiều bàn chân có móng đang chạy. Một con *Deinocychus* xuất hiện. Đuôi của nó cụt mất khoảng ba tấc. Tên đầu đàn.

"Heeeeeessss!"

Hắn đứng im, ngó cái đồng lộn xộn mà Rachel bỏ lại. Nhưng hắn không dạo bước dưới cái cành tôi đậu. Thêm một con *Deinonychus*

khác chạy tới. Con này chạy ngay qua bên phải, mũi khịt khịt hiếu kỳ. Tôi nhìn thấy rất rõ, nó có một vết sẹo nhám nhở dài khoảng sáu tấc trên lưng.

Đuôi-cụt quay đầu bỏ đi. Lưng-sẹo tới lui phía bên dưới tôi. Cái đầu của hắn chỉ cách tôi có chừng ba tấc.

Đến lúc rồi!

Tôi thả người rơi xuống, móng vuốt giương ra. Tôi cảm ngập móng vuốt mình vào làn da loài bò sát, đúng chóc chỗ vết sẹo chạy dài.

"Hrroooooohhh!"

Lưng-sẹo quay đầu nhìn tôi trừng trừng bằng một con mắt. Nó há cái miệng với một hàng răng, cái nào cái nấy bự chẳng bằng. Tôi hầu như thua trắng rồi. Tôi phải đấu tranh với niềm thôi thúc được vỗ cánh, kể cả là cái cánh đã gãy nát và mang tất cả cơ thể bầm dập của tôi bay thoát đi.

Tập trung nào, Tobias, tôi tự nhủ. Gạt nỗi sợ hãi ra khỏi tâm trí, tôi bấu chặt móng vuốt mình và tập trung vào hình ảnh con khủng long.

Lúc này có thể là sáu mươi lăm, hoặc bảy mươi, mà cũng có thể là tám mươi triệu năm trước công nguyên, nhưng ADN thì vẫn cứ là ADN.

CHƯƠNG 15

TOBIAS

Tôi hấp thu con Deinonychus - truyền tải ADN của nó sang mình. Nó trở nên lù đù và bình lặng như hầu hết các loài thú bị thu phục khác. Khi tôi làm xong, nó lững thững bỏ đi mất, như thể quên khuấy mất mình đang làm gì.

Tôi đứng đó, chờ vợ trên mặt đất của khu rừng. Và rồi, tôi nghe có tiếng gầm. Không phải là tiếng gầm của dòng họ nhà khủng long, mà là tiếng rú hét cổ họng của một động vật hữu nhũ.

Rachel!

Tôi lại tập trung tâm trí, mừng tượng ra hình ảnh con Deinonychus. Mới đầu từ từ sau đó nhanh dần lên, sự thay đổi bắt đầu.

Tốt lắm, Tobias, cứ giữ cho đầu óc thật bình tĩnh! Tôi cảnh báo mình. Đây là hình biến mới nên tôi cần phải khống chế bản năng của Deinonychus.

Lông tôi nhô lên và cứng lại, cứ như bị nhúng vào xi măng hay cao su lỏng rồi đem phơi khô vậy. Tiếp theo, bộ lông điều hâu nhão dần đi và cuối cùng, chảy kết lại với nhau, tan mất tiêu.

Mở tôi rộng bành ra, u thò lên mãi, đồng thời xuất hiện những rãnh díc dắc dọc hai bên cạnh, coi tựa như lược thưa. Và từ mỗi mắt thưa mọc lên một cái răng phình to, càng ngày càng dài. Đích thị là răng khủng long Deinonychus.

Trong khi đó tôi phồng bự lên, nhô cao được ba tấc. Sau đó cao lên gấp năm lần nữa. Lông đuôi tôi vặn xoắn lại vào nhau, tạo thành dải đuôi cứng cáp, dài ra mãi. Dài không thể tưởng tượng được!

Khắp toàn thân, đâu đâu tôi cũng cảm thấy cơ bắp u phồng, căng mọng. Từng lớp cơ bắp bao bọc lấy những khúc xương dày cộp. Tôi nhôm đứng trên hai chân như lò xo thép. Móng vuốt tôi không còn mỏng mảnh nữa mà đầy uy mãnh khôn tả. Tôi thấy mình có thể điều khiển những móng vuốt khổng lồ, giết chóc ấy. Đó là khi tôi chạy dẻo quẹo, móng vuốt tự động giương lên để bảo vệ, giữ nguyên vẹn độ sắc như dao cạo của mình.

Tôi yêu cái móng vuốt này. Tôi hình dung nó mở banh ra, và... Thôi chết! Bản năng khủng long đã ngoi lên chiếm lĩnh trí não tôi rồi...

Không được để cho điều đó xảy ra. Tuyệt đối không được. Rachel đang cần tôi.

Nhưng sức mạnh! Năng lượng điện sống động đang quấy đạp trong từng tế bào cơ thể khủng long của tôi.

Nhờn lực của tôi mờ dần đi nhưng không đến nỗi tệ như mắt người - chúng vẫn có thể nhìn tương đối rõ trong bóng đêm. Thính giác của tôi biến mất, xong lại trở về tuy không tốt lắm. Và như để đền bù sự mất mát này, khứu giác bỗng nổi lên tràn ngập ý thức của tôi.

Cái gì đó? Mùi gì thế nhỉ?

Tôi đứng lên và hít hít làn gió.

“Rooooaaarrr!” Một giọng rống lạnh lốt.

“Heeeessss! Heeeessss!” Một tiếng thét quen thuộc hơn.

Cuộc đi săn vẫn còn tiếp diễn! Bầy thợ săn đã dồn được con mồi. Tôi cần phải nhanh nhanh lên. Thật nhanh vào. Phải thật nhanh mới mong được hưởng những thớ thịt ngon nhất, bằng không, tôi sẽ chẳng vớ được gì ngoài mấy mẩu thịt thối.

Với cái miệng nhều rãi rớt, tôi phóng vù đi, xé toạc tất cả bụi rậm chắn đường. Tôi sẽ gia nhập toán thợ săn.

CHƯƠNG 16

JAKE

Tôi choàng thức giấc. Trời tối thui tối thui. Người tôi phía gần đồng lửa thì nóng phùng phùng, nhưng phía bên kia lại lạnh toát. Tiếng dòng suối chảy ùng ục nghe rõ mồn một. Tôi vừa mới mơ về gia đình - thấy mình đang ngồi bên bàn ăn sáng cùng với ba mẹ, xơi món bánh bắp hình khủng long.

Lúc này, thiệt lòng tôi chẳng muốn nghĩ về ba mẹ. Chắc chắn họ đang lo sốt vó về sự vắng mặt của tôi. Cảm giác đó khiến bao tử của tôi chột quặn lên.

“Mấy bồ có thấy gì không?”

“Yaahhh!” Cassie hét hoảng loạn. Rồi nhỏ xuống giọng. “Trời ơi, bồ làm mình sợ hết hồn.”

Marco rên rỉ, mơ lảm nhảm gì đó trong giấc ngủ.

Tôi dụi mắt. Không thể tin là mình đã ngủ ngon lành. Nhưng rõ ràng là đúng thế. “Ax, bồ ổn chứ?”

<Tôi khoẻ. Ý thức cảm-nhận-thời-gian của tôi đã bình thường trở lại. Cần phải mất một khoảng thời gian mới điều chỉnh đúng theo nhịp quay của một hành tinh nào đó. Hành tinh này quay khác với hành tinh trong thời đại của chúng ta.>

“Mình đã ngủ được bao lâu rồi?”

<Khoảng một giờ và năm mươi hai phút.> Ax đi lại gần ngọn lửa và quăng thêm một nhánh cây vào.

Tôi thò chân đá cho Marco một cái. Nó rên lên một tiếng rồi ngồi bật dậy. “Ồ, vậy ra không phải là giấc mơ. Tệ quá.”

“Cassie, bồ với Ax canh gác...” tôi chột im bật, nhìn lên trời. “Cái gì đó?”

“Sao chổi đấy,” Cassie giải thích. “Đẹp không?”

“Đẹp. Coi bộ nó bay gần quá.” Tôi nhìn chăm chăm lên vạt bụi sáng kéo dài ra từ quả cầu rực rỡ.

<Đúng. Trong gần hai tiếng vừa qua, nó càng ngày càng to hơn.>

Tôi liếc Ax. Hình thù ảnh nổi bật lên trên nền trời sao: một bóng đen có mắt cuống quay tới quay lui. “Nó không đâm vào chúng ta đấy chứ?” Tôi nói và tự dưng bật cười khà khà.

<Theo tôi thì không. Nhìn chung, rất ít có khả năng sao chổi dừng vào một hành tinh nào đó. Xác suất va chạm chỉ vào khoảng một phần triệu. Trong khi đó, Trái Đất không đủ lớn để sinh ra nhiều lực hấp dẫn. Ngoài ra, sao chổi này tuy gần nhưng lại trôi quá nhanh. Từ này tôi đã theo dõi đường bay của nó. Nó rất gần, cách chừng một hay hai lần đường kính Trái Đất. Nhưng tôi tin nó sẽ bay vụt qua, không dừng trúng đâu...>

“Hừ, đỡ quá,” Marco thở phào. “Tôi không muốn bị giết bởi một sao chổi nhưng lại phải nói dối là bị khủng long sục.”

“Hai bồ ngủ đi,” tôi bảo Ax và Cassie. “Marco và mình sẽ gác thay. Nhưng trước tiên mình cần... à... cần phải... đi dạo một chút đã...”

Tôi rời ngọn lửa ấm cúng để dần thân vào bóng tối. Chỉ cách sáu mét mà như đã sang một thế giới khác hẳn. Tối quá. Tôi ngoái nhìn lại, thấy cả ngọn lửa lẫn sao chổi như đang trôi lơ lửng trong cùng một không gian trống rỗng.

Tôi vừa làm xong điều cần thiết thì bỗng trông thấy “nó”. Một ánh chớp. Một vệt sáng xoẹt qua đường chân trời, thấp về hướng bắc. Thiên thạch chăng? Hay là một ngôi sao vừa tắt?

Ừa. Lại nữa kìa. Nó lại xuất hiện, lơ mờ. Một ánh lửa đỏ... Thêm lần nữa... Và một lần nữa...

Tôi vội vã trở về chỗ tụ tập. “Nhìn về hướng Bắc coi. Mấy bồ...”

Một ánh chớp bùng lên như mặt trời nổ! Ngay trên đầu tôi.

Trong một tích tắc, quang cảnh toàn bộ một vùng rộng lớn được ánh chớp thấp sáng choang. Và chính trong khoảnh khắc rực sáng đó, tôi trông thấy một bầy sinh vật to dềnh dàng. Chúng đứng trên bốn chân bự như thân cây. Cổ và đuôi dài bằng nhau - đều dài phát sợ. Thật khó biết chính xác kích thước của chúng. Nhưng chiều cao của chúng ít nhất phải gấp bốn năm lần chiều cao của tôi; còn chiều dài, kể từ đầu tới đuôi là khoảng mười hai mét.

Tôi thấy có ít nhất mười con đang di chuyển dọc theo bờ suối, hướng về phía chúng tôi.

Và cũng trong ánh chớp ấy, những con khủng long bự cũng phát hiện ra một cái gì đó. Từ đằng sau chúng, lần sát theo dấu vết, là một quái vật trong đêm: Khủng Long Bạc Chúa.

Rập! Rập! Rập! Rập!

Bầy khủng long khổng lồ phóng chạy thục mạng, thẳng về hướng trại của chúng tôi.

“Ảnh chớp đó là gì vậy?” Cassie hỏi khi thấy tôi chạy trở lại đồng lúa.

“Tất cả chạy đi!” Tôi hét. “Chúng đang chạy tán loạn!”

“Chạy tán loạn? Cái gì vậy, bồ mới đi coi phim cao bồi về hả?!” Marco hỏi đầy nghi hoặc.

“Chạy!”

Rập! Rập! Rập! Rập! Rập! Rập!

Giống như cơn bão dữ dội nhất trong lịch sử, những sinh vật cao to gấp năm lần loài voi chạy nháo nhào. Mỗi bước chân của chúng như một mũi khoan chọc sâu vào lòng đất.

“Băng qua suối!” Tôi hét.

“Ở đâu?”

“Suối nào?”

“Chạy theo mình.”

Tôi vừa chạy vừa canh chừng đợi Marco và Cassie theo kịp. Tôi không lo lắng cho Ax lắm. Ảnh chạy nhanh hơn bọn tôi nhiều.

Tiếng sấm mỗi lúc mỗi to hơn. Tụi tôi bị vây chặt. Tôi thấy bên cạnh mình có một khối lù lù dựng lên, che kín cả những vì sao. Bầy thú hoảng loạn đã bao quanh bọn tôi.

“Hrroooooaaarrr!”

Đầu gối tôi nhũn ra như mút ướt. Tôi trượt và ngã đánh oạch.

Con gió đã hạ gục tôi.

Một bàn chân đầy móng vuốt bụi chằng dằng đáp xuống cái ịch cách đầu tôi vài phân. Tôi lăn qua né và va vào một thân cây. À, không phải thân cây... mà là... cái cẳng chân của con khủng long cổ dài.

“Screeeeee!” Con thú tru lên khi tên Khủng Long Bạo Chúa cúi thấp xuống. Tôi thấy hàm răng lởm chởm lấp loá dưới ánh trăng, cùng với một con mắt vàng khè, trợn trừng trừng. Tôi nghe tiếng quai hàm Khủng Long Bạo Chúa nhóp nhép.

Giữa bối cảnh ghê rợn ấy, tôi đang ở bên dưới con khủng long cổ dài. Nếu đứng thẳng và kiễng chân lên, tôi sẽ đụng tới bụng nó. Những cẳng chân to như cột đình úp chụp quanh tôi, nhún nhảy điên cuồng. Cùng lúc, cả hai con thú đều rống rít lên - một tiếng vì kinh sợ và một tiếng vì tức giận.

Tôi bịt tai lại và cũng hét muốn rách màng nhĩ. Một trận chiến kịch liệt giữa những con vật khổng lồ đang diễn ra ngay phía trên tôi.

Tôi không thể thấy gì ngoài bóng tối che mờ các vì sao và hình thù thấp thoáng của một sinh vật to cỡ cá voi.

Tôi là con gián đang bị một búa tạ nhăm nhe đập xuống. Mặt đất nảy tung tung khiến tôi chới với theo từng nhịp rung. Vậy chứ mà những cẳng chân luồn quần tới lui kia tôi cũng không thể trông thấy. Bất cứ giây nào tôi cũng có thể bị một bàn chân đạp bẹp. Tôi cuộn mình thu lu như trái bóng, hụp đầu xuống, run bần bật.

Tôi chẳng có hình biến nào có thể đối chọi được với những tên khổng lồ này. Đây không phải là thế giới của tôi. Tôi chẳng là gì trong thế giới này. Cả quyền năng biến hình cũng là vô nghĩa ở đây.

“Screeeeeeee-uh. Screeeeeeee-uh.”

“Huh-huh-Rooaarr!”

Tiếng rống cuối cùng của con khủng long cổ dài kết thúc bằng tiếng thở hắt ra và khối thịt đang chuẩn bị đổ.

Khủng Long Bạo Chúa đã thắng. Khủng long cổ dài đã tiêu đời. Không nghi ngờ gì nữa, nó sẽ té xuống. Không nghi ngờ gì nữa, nó sẽ ngã ụp lên tôi.

CHƯƠNG 17

RACHEL

Chúng ở xung quanh tôi, như một bầy sói đói. Cả thầy phải đến mười con Deinonychus - Tobias đã gọi chúng là thế - bao quanh tôi.

Chúng không to lớn cho lắm, thậm chí còn nhỏ hơn lốt hình gấu xám của tôi nữa. Từ cái miệng đầy nanh nhe hết cỡ tới cái đuôi nhổng đơ là ba mét. Nhưng chúng rất nguy hiểm. Dù với nhỡn lực gấu kèm nhèm, tôi cũng thấy rõ bộ vũ khí tua tủa của chúng: bàn tay hình thù tựa móng gà có vuốt khoằm như cái phẳng xén cỏ; cặp chân khổng lồ cũng đầy vuốt; và hàm răng bén sắc hệt dao lam.

Tôi cũng có vũ khí của mình. Đó là sức mạnh căng phồng trong cánh tay, và đôi vai có thể hất đổ xe Toyota. Móng vuốt khoẻ khoảnh, với sức cào khủng khiếp. Lại còn bộ răng vô cùng ấn tượng nữa. Nhưng tôi không phải là đũa đàn. Tôi biết hy vọng duy nhất của mình là tụi Deinonychus sẽ tự nản chí mà bỏ đi, với lý do rằng tôi là một con mồi lạ.

Mong sao cho bầy thú ác kia chùn bước. Ước gì chúng không ưa mùi gấu. **Tôi tự hỏi liệu Tobias có được an toàn trên cây hay không. Mong rằng cậu ấy được an toàn.**

Con đầu đàn, tên Deinonychus có cái đuôi cụt, bước lên trước.

“Hhhhoorrraaaawwrr!” Tôi gầm gào và hùng dũng nhổng thẳng lên, cao hơn hai mét. Trong thời đại của mình, tôi không có đối thủ - không loài thú ăn thịt sống trên cạn nào to bự và tràn trề sinh lực bằng gấu xám. Nhưng đây là một thời đại hoàn toàn khác. Và chuẩn mực về sự to lớn cũng khác hẳn.

Tôi biết Deinonychus cùng chia sẻ môi trường săn mồi với Khủng Long Bạo Chúa và nhiều loài thần lằn khổng lồ nguy hiểm khác. Chúng là những vị chúa tể, mặc sức tung hoành và làm mưa làm gió trong môi trường này. Vậy thì, làm sao mà tôi không sợ chúng cơ chứ?!

Tên thủ lĩnh nghiêng cái đầu và lắng nghe tiếng tôi gầm. Nó nhìn xoáy thẳng vào tôi, xem xét và dò hỏi.

Sau đó có hai con chồm tới.

“Rrroooaaarrrr!” Tôi rống to hết cỡ gấu. Tôi dồn tất cả sức mạnh vào bàn tay đầy móng vuốt vung lên. Quả là một cú đấm may mắn!

Tôi thụi trúng ngay cổ con Deinonychus gần nhất. Nó đổ sụm xuống.

Không một dấu hiệu báo trước, nguyên cả bầy Deinonychus bỗng lùi lại. Tên dẫn đầu nhìn tôi lom lom, hình đầu lên hít hít. Nó khinh bỉ nhìn đám đồng bọn lúc này đang đứng im không nhúc nhích. Con mắt tinh ranh của nó coi bộ nghĩ ngợi dữ lắm.

Lần này tôi nghe được một tín hiệu - nghe gần tiếng hót của chim sơn ca. “Huýt!”

Bọn Deinonychus liền quây lại thành một vòng tròn. Chúng hành động thật chính xác, như thể đã được lên kế hoạch và diễn tập nhuần nhuyễn. Vậy là chúng không bỏ chạy, cũng không đầu hàng. Thay vào đó, chúng chuẩn bị dàn đội hình cho một cuộc tấn công bài bản, phối hợp ăn ý hơn.

Chúng đang chuẩn bị để quyết chiến. Tức là lần này chúng cương quyết tấn công cho đến khi tôi gục ngã, cho đến khi tôi biến thành thức ăn của chúng.

Nhưng hình như có cái gì đó không suôn sẻ, đúng điệu cho lắm. Tôi có thể đọc được điều ấy trong mắt con đầu đàn. Nó đang nhìn chăm chăm vào một con Deinonychus vừa mới gia nhập bầy.

Con khủng long mới này tiến lên phía trước. Nó hít hà ngửi tôi từ khoảng xa. Và rồi, không hề báo trước, nó chồm lên!

Một cú xốt bằng móng vuốt bàn tay trái của nó rạch tôi một đường dài sáu tấc ở nơi ngực. Tuy vết thương chẳng sâu đến nỗi chạm tới phổi phổi bên trong nhưng mà đau thấu tim thấu óc.

“Hhrrrrroooaaarrrr!” Tôi tru lên thảm thiết.

Nhưng rồi một tiếng gầm khác, thậm chí còn ghê rợn hơn, nổi lên. Con đầu lĩnh thét một cách xấc xược vào con khủng long mới tới. Tên Deinonychus mới liền nhảy giật lùi, buông tôi ra và quay lại, hiên ngang đối mặt với con đầu đàn.

Hai con Deinonychus đứng đầu mặt vào nhau, lông dựng xù cả lên, nhìn nhau trừng trừng. Chúng thách thức nhau! Đúng thế. Con Deinonychus mới đã dám qua mặt đầu đàn. Nó dám một mình tự tiện tấn công, như vậy tức là tấn công vào uy lực, vào ưu thế chỉ phối bọn Deinonychus của con cầm đầu.

Con Deinonychus bị phạt ý tru rầm rĩ - đó là một thứ âm thanh trầm đục, buốt lạnh. Nó duỗi thẳng cái đuôi cụt về sau. Tên thách thức giương móng vuốt bàn tay lên, sẵn sàng lâm chiến.

Đúng lúc ấy, tôi chợt phát hiện ra những túm vải còn vương lại quanh cánh tay của tên thách thức. Miếng vải được xé ra từ chính bộ đồ biến hình bó sát của tôi để quấn quanh thanh nẹp cho Tobias.

<Tobias!> Tôi hét lên. Đó chính là Tobias. Đúng là Tobias mặc dù cậu ấy đã móc rách một lỗ trên mình tôi...

Thế là tôi hiểu hết sự tình. Tobias đã tìm cách thu phục ADN của một con khủng long Deinonychus và đã biến hình. Nhưng rủi cái, cậu ấy đang mất khả năng kiểm soát. Bản năng Deinonychus đã đẩy trí óc của Tobias qua bên và đang nắm quyền điều khiển.

Bây giờ Tobias đã bị cuốn vào cuộc tranh giành ngôi vị đầu bảng. Một cuộc huyết chiến để quyết định xem ai là ông chủ ở đây (và ai sẽ tấn công tiêu diệt tôi).

Tobias và con đầu đàn vờn nhau thành vòng tròn, hăng máu đến tột đỉnh.

<Tobias! Nghe mình đây! Bỏ là lốt hình khủng long. Bỏ đánh mất kiểm soát rồi. Điều này đôi khi vẫn xảy ra. Bỏ cần phải...>

Con đầu đàn xô lên! Nó đáp xuống ngay nơi Tobias vừa đứng trước đó nửa giây, răng nhe ra dữ tợn, miệng tấp đớp điên cuồng. Nhưng Tobias đã né qua trái, đoạn rùn thân xuống với ý định húc đầu vào bên dưới con đầu đàn.

Đốp!

“Screeeeee!”

Con đầu đàn giật nảy ra sau, sững sờ. Một miếng mạn sườn bên trái của nó vừa biến mất. Tobias lại xán vào, đuôi cứng đờ như một cây sào phía đằng sau.

Giờ con đầu đàn đã thận trọng hơn. Nó chờ cho Tobias chuyển động trước. Thật chẳng phải chờ lâu. Tobias tấn công! Trong chớp mắt, con đầu lĩnh liền nhảy bật lên không trung. Nó ưỡn đôi vuốt chân độc ác của mình ra và xĩa vào giữa mặt con khủng long - Tobias.

Xoẹt!

“Screeeee-uh!” Tobias ngã ngửa. Máu phụt ra từ vết thương trên mặt cậu ấy. Con đầu đàn xô lên tấn công tiếp. Tobias lập chập đờ đòn trong hoảng loạn.

“Hrrrooo-hah!” Con đầu đàn tru lên một tiếng reo đầy chiến thắng và chồm tới.

Diễn biến cuối cùng của trận đấu xảy ra quá nhanh! Tobias đang bị đè ở bên dưới, giương những móng vuốt bàn tay lên. Cậu ấy bấu móng vuốt vào ngực con Deinonychus kia.

Con đầu đàn gầm lên và quật đuôi, nhưng nó không thể giăng ra khỏi hàm răng của Tobias. Trận chiến kết thúc.

Tobias bung mạnh, đứng thẳng lên, kèm theo tiếng thét ghê rợn, đầy thách thức.

“Hreeeeee-yah! Hreee-hreee-yah!”

Tôi chỉ kịp thấy Tobias quay lại nhìn những con Deinonychus trong bầy. Cả đám đồng loạt nhìn con đầu đàn bị té lăn quay, rồi lại đồng loạt quay qua nhìn Tobias. Rồi từng con một, như những hiệp sĩ chân chính chấp nhận giao nộp gươm cho kẻ chiến thắng, chúng sục mũi xuống đất tỏ dấu hiệu khuất phục.

Tobias quay ngoắt lại, nhìn hằm hằm vào tôi.

<Tobias! Mình đây, Rachel! Nghe mình nói đây. Mình là Rachel...>

Tôi dùng một tay gấu bịt cho vết thương nơi ngực khép lại. Cơn đau dữ quá. Nhưng cơn sợ còn dữ dội hơn. Tôi thấy ánh nhìn toé lửa trong con mắt Tobias.

<Tobias, bồ là người, LÀ NGƯỜI. Hãy nắm quyền kiểm soát lối hình biến ấy!>

Tobias tiến về phía tôi. Cậu ấy đang đói meo. Những con khủng long khác dần dần bước theo sau.

<Tobias. Nghe mình nói nè. Bồ là người. Mình là bạn của bồ. Rachel đây! Bồ là người. Bồ là...>

Ồ không, tôi nhận ra mình đã sai lầm.

<Tobias, bồ là điều hâu. Bồ là điều hâu đuôi đỏ. Có nhớ đôi cánh của bồ không? Bồ còn nhớ cách bay không? Bay cao trên những luồng khí nóng ý!>

Cái quái hàm khủng khiếp của Tobias chỉ còn cách tôi vài phân. Cậu ấy dừng lại, nghiêng nghiêng cái đầu rồi đột nhiên, toàn bộ cơ thể như sụp lỵ.

<Rachel hả?> Cậu ấy chưng hửng hỏi.

CHƯƠNG 18

JAKE

Nó rơi xuống, vun vút như một quả khinh khí cầu Goodyear bổ xuống đỉnh đầu tôi. Chỉ có điều nó nặng, nặng hơn rất nhiều.

Tôi chẳng thể thấy thứ gì cả, chỉ cảm thấy không khí kêu vù vù khi con quái vật đang đổ xuống. Tôi lăn tròn theo phản xạ.

Vùùùù!

“Aaaaahhh!” tôi hoảng hốt thét lên khi nhận ra mình đã bị ghim lại. Cẳng tôi kẹt cứng dưới bụng con khủng long cổ dài. May là không có miếng xương sườn nào bị nứt hay gãy, chỉ tội cái là tôi không làm sao ngo nguậy hay rút chân ra được. Chắc phen này tôi tiêu rồi.

“Jake!” Cassie gào. “Bò ở đâu?”

Tôi muốn bảo nhỏ hãy im miệng đi để tự cứu lấy cái mạng mình. Nhưng trong thâm tâm, tôi lại khao khát mong ước nhỏ hãy cứu giúp tôi.

Run cầm cập. Run không lời nào tả xiết. Tôi như đang lên cơn sốt rét và không làm sao kiềm chế được.

Rộp rộp!

Cái đầu khổng lồ cúi xuống và húc mạnh vào thân hình con khủng long cổ dài, rút ra một mảng thịt.

Rộp rộp!

Tên Khủng Long Bạo Chúa ngai nghiêng ngấu con mồi ở ngay trên đầu tôi vài tấc. Tiếp theo, tôi đoán nó vừa gặm trúng cái gì đó cứng cứng bởi vì tôi thấy nó giật lên. Và cú kéo đó nhắc trọng lượng của con khủng long cổ dài ra khỏi tôi đúng một giây.

Tôi rút chân ra được rồi!

Tôi lộn một vòng rồi bật đứng lên trên hai chân.

“Hự!” Tôi lại ngã quỵ xuống. Hai cẳng chân tê cứng vì bị đè không giữ nổi cơ thể tôi. Tôi tuy có thể cựa quậy được chút đỉnh, nhưng...

Cái đầu bự bành ky kia lại cúi xuống nữa rồi! Xung quanh tôi đầy những hàm răng trắng nhớn. Chẳng còn cách nào thoát ra được. Tôi cúp rúp cuộn tròn mình lại như quả bóng.

“Ôi, trời ơi,” tôi van vỉ.

Bị quai hàm Khủng Long Bạo Chúa xiết gọn lấy, tôi chỉ biết khoá chặt cánh tay và cẳng chân lại với nhau. Những cái răng khoét vài lỗ

trên vai trái tôi. Chật chội quá! Vòm miệng của con Khủng Long Bạo Chúa quá hẹp. Tôi đạp hai cẳng chân tê cứng về phía trước, thọc sâu xuống cổ họng của nó.

Tôi đã lọt thỏm trong khoang miệng của con Khủng Long Bạo Chúa. Không có khoảng trống để nhúc nhích. Không khí ngột ngạt và hôi thối. Nước dãi nước nhớt quện lầy nhầy quanh tôi. Một dải lưỡi tổ chảng ấn tôi xuống lỗ cổ họng tham lam đang chờ sẵn. Nó đóng bập miệng lại, tổng hết không khí ra khỏi phổi tôi.

Tôi ráng bấu chặt lấy cục lưỡi, ghì các ngón tay vào những chỗ gồ ghề, ướt nhoét. Đồng thời, tôi cố hết sức tập trung những gì còn lại của bộ não tê liệt vì khiếp đảm của mình.

Tôi hồng chắc mình có đang thu phục ADN của con khủng long hay không, cho đến khi thấy mình cổ biến hình. Tôi làm mấy động tác cùng một lúc - vừa thu phục, vừa biến hình, vừa la hét rầm trời.

Nhưng tôi bắt đầu phình to ra. Một khi đã lớn dần tôi không thể nào không bị ép sát vào những chiếc răng gớm ghiếc. Chúng sẽ đâm toạc vào tôi mất. Tôi trườn xuống cái cổ họng đang rống rít của Khủng Long Bạo Chúa, tránh xa hàm răng chết chóc. Những cơ bắp cổ họng mạnh mẽ đang phang phình phịch vào cẳng chân tôi. Mặc, tôi vẫn tiếp tục biến hình.

Con Khủng Long Bạo Chúa nhận ra có cái gì đó không ổn. Biết mình nuốt phải cái gì đó rất kỳ cục, nó bèn ho và khạc nhổ. Kết quả là một mớ cơ bắp mạnh kinh khủng hất văng tôi ra - tôi bay chéo ra ngoài.

Phịch!

Tôi rơi sượt bên hông đồng thịt mềm mềm của gã khủng long cổ dài bị đánh bại hồi nãy. Tôi giơ tay tóm lấy nhưng hụt. Giờ bàn tay không còn là bàn tay tôi nữa.

Tôi lăn cù mèo trên nền đất, sát ngay bàn chân con Khủng Long Bạo Chúa. Trời đất, tôi đã lọt ngay vào tầm ngắm của nó.

Nhưng kìa, hình như con quái vật khổng lồ không còn hơi sức để tấn công được nữa - bên trong nó có cái gì đó đang diễn ra. Hồng biết tôi đã đứt đứt của nó mất sợi gân hay thớ thịt gì mà con Khủng Long Bạo Chúa vừa mới loạng choạng bước đi được vài bước liền đổ xum xuống. Nó ngã đè lên đuôi của chính mình rồi té lạt nghiêng qua bên, rống thảm thiết.

Tôi cũng nằm đó, thở phì phà phì phò, không biết mình đang trong hình hài như thế nào - hơi đâu mà quan tâm. Nhưng tôi biết mình còn sống. Tôi cố mấp máy miệng. Ồi, tôi không thể nói được. Lật đật hoàn hình lại, tôi cố mở miệng gọi.

“Cassie! Marco! Ax!”

“Jake hả?” Tiếng Cassie vang lên trong đêm tối.

Phải mất mấy giây sau chúng tôi mới tìm thấy nhau ở chỗ đóng lửa đã lụi tàn. Cassie sung sướng dang rộng tay ra ôm chặt lấy tôi. Tôi run rẩy quá đến mức không thể ôm đáp lại nhỏ. Nhưng tôi cảm thấy dễ chịu.

“Nó chết rồi hả?” Marco cập rập hỏi.

“Chưa,” tôi đáp. “Nhưng hình như mình đã làm nó bị thương nghiêm trọng. Nó đang nằm nghiêng đằng kia kìa.”

“Bồ biết tội mình phải làm gì rồi đây,” Marco nói nghiêm trang. “Phải thu phục con Khủng Long Bạo Chúa này thôi. Con này vẫn còn sống cho tội mình hấp thụ. Có lột hình biến Khủng Long Bạo Chúa rồi, tội mình sẽ tha hồ đi săn bọn khủng long khác cho đến chừng nào bị ăn thịt mới thôi.”

“Mình thu phục rồi,” tôi hỗn hển. “Bồ nói đúng đấy, Marco. Mau lại thu nạp nó đi.”

Không ai trong tội nó không ngại ngần chuyện bước tới sờ vào con vật. Ngay cả khi đang nằm rên rỉ như vậy, trông nó vẫn đầy vẻ nguy hiểm.

Thận trọng, cả bọn chúng tôi tiến tới, chú ý đụng vào chót đuôi của nó. Trong tay đứa nào cũng cầm một bó đuốc nhỏ để soi đường.

Marco ấn bàn tay vào làn da giống như cá sấu của con vật.

Sau đó đến Ax và cuối cùng là Cassie.

Thật quái đản, cứ như trong một nghi lễ tôn giáo. Ba con người và một người ngoài hành tinh, tất cả đều cầm những ngọn đuốc nhỏ tí - trong màn đêm vĩnh cửu như thế này, chúng chỉ như vài đốm tro tàn. Chúng tôi cúi xuống quái vật đang nằm rên rúm rỏ và chạm vào.

“Thật kỳ dị quá ha,” Cassie lầm bầm. “Mình luôn tự hỏi: **Tội mình là những người đang ở trong một thời đại hàng triệu năm trước khi con người đầu tiên xuất hiện. Trong thời đại của chúng ta, loài người làm chủ hành tinh. Còn ở thời đại này, Khủng long bạo chúa là chúa**

tể. Nếu con người và khủng long cùng sống trong một thời đại thì loài nào sẽ thắng nhỉ? Và ai sẽ sống sót?”

“Chúng sẽ sẵn tụi mình dễ ợt y như mèo bắt chuột,” Marco xầm xì. “Con người tiền sử với vài cây gậy nhọn và mấy bó đuốc thì đòi làm được gì? Cuộc tỉ thí chả cân sức tí nào...”

<Phải, nhưng các bạn không chỉ là những người nguyên thủy,> Ax nói. <Mà các bạn là những người nguyên thủy có kỹ thuật biến hình của người Andalite.>

Không phải lần đầu tôi tự hỏi, phải chăng óc khôi hài của Ax đã càng ngày càng lộ rõ?

Và rồi, giữa cơn căng thẳng tột độ, thiếu ngủ và thể xác tôi tả, mắt tôi nhắm díp cả lại, căng giò bủn rủn, tôi đổ oạch xuống (không biết xuống đâu). Liền lúc đó, những cánh tay vội vơ ra đỡ lấy tôi.

CHƯƠNG 19

MARCO

Sau khi để Jake ngủ gà ngủ gật một lúc, tui tôi quyết định rằng: lặn kền ra ngủ giữa xác con khủng long cổ dài to cỡ bang Nebraska và một con Khủng Long Bạo Chúa bị thương đang rên rỉ không phải là ý hay.

Cho nên, bất chấp trời tối đen như mực, không thể thấy cả bàn chân mình, tui tôi cứ lê bước bỏ đi. Ít ra thì trời không mưa như cả bọn chắc mắt sau khi bầu trời nhá đầy những tia chớp sáng loè. Dường như các hiện tượng khí tượng thuỷ văn thông thường của thời đại nhiều thiên niên kỷ về sau không thể đem ra áp dụng trong thời đại này.

“Cơ bản là tất cả mọi thứ vẫn tốt đẹp,” tôi vỗ về cả đám, chuyển cây đuốc lò mờ qua tay bên kia. “Tui mình đang ở trong quá khứ hàng chục triệu năm. Chẳng được ăn gì ngoài vài miếng thịt khủng long xâu vào que nướng thui. Đằng kia có một con sông, nhưng đi tới đó uống nước thì không chừng tui mình sẽ bị vài con cá sấu hay một tên quái vật nào đó xỏ lên đóp gọn. Tui mình bị lạc đường rồi. Nhưng ai mà thèm quan tâm xem tui mình đang ở đâu chứ. Và để cho đủ bộ, tui mình còn có giầy da Khủng Long Bạo Chúa để mang nữa nè. Cái này sẽ bốc mùi rộ đây, càng khiến tui mình trở thành mục tiêu lộ lộ cho tên Khủng Long Bạo Chúa kế tiếp.”

“Mình ước gì có Rachel ở đây,” Cassie bùi ngùi nói.

“Ừa,” tôi đồng ý, đột nhiên buồn héo hắt. “Thế nào nhỏ cũng huênh hoang đại loại: ‘Mình chịu được khủng long mà, Marco; nhưng mình hông thể chịu nổi thói nhắng nhít của bồ.’”

Jake cười nhẹ. “Bồ có ấn tượng tuyệt vời đối với Rachel đấy.”

Tôi chợt nghe tiếng Cassie sụt sịt.

“Bồ biết tui đang cảm thấy thế nào mà,” tôi phân bua. “Tui mình vẫn còn sống sót sau hai lần bị bọn Khủng Long Bạo Chúa đực hay cái gì đó rượt chạy toé khói, đúng không nào? Tui muốn nhấn mạnh rằng: tui không phải là Siêu Anh Hùng; Jake là thằng ngố, đi đứng vụng về, dù rằng khá sáng dạ. Thế mà tui mình vẫn còn sống ở đây mà nhí nhỏ.”

“Cám ơn,” Jake cảm kích.

“Ý tui muốn nói với bồ là, Cassie à, bọn ngu ngơ như tui mình đây mà còn sống sót thì lẽ nào, Rachel và Tobias - một đứa là Xena, Công Chúa Chiến Binh và một gã là người chim, phải sẵn mỗi để trang trải bữa sáng - lại không qua khỏi ư? Thôi nào, bất cứ cái gì muốn giết Rachel thì đều phải gân guốc hơn Rachel. Mà bồ biết đó là điều không thể xảy ra mà...”

Cassie nắc lên rồi thút thít coi bộ nhẹ nhõm hơn. Đúng là tôi chỉ nói tầm xàm ba láp thôi. Nhưng mà biết đâu đó, chưa biết chừng Rachel và Tobias vẫn còn sống tốt thì sao...

Tôi đã từng nói với các bạn nhiều lần rồi: rằng chính bạn mới là người chọn cách sống cho bản thân mình. Bạn có thể nhìn nhận thế giới nó bi thảm hay thú vị là tùy bạn. Có một vài thứ, đương nhiên rồi, chẳng thú vị tẹo nào. Nhưng bạn có thể thường xuyên tìm thấy sự hóm hỉnh, hài hước trong cuộc sống và trong con người, mà rất ít khi có ngoại lệ lắm nha. Theo tôi á, nếu bạn muốn nhìn thế giới là buồn chán, là khủng khiếp, là không công bằng, thì hu hu, hu hu, cũng chả sao. Nhưng này, đó là cái thứ cuộc sống kiểu gì vậy?

Đám chúng tôi thất thểu bước đi, thỉnh thoảng dừng lại và ngủ ngật ngà ngật ngưỡng. Xong, cả bọn lại vùng đứng lên, ngất ngưỡng đi tiếp. Dần dần, trời sáng sủa ra khi mặt trời bắt đầu lên cao, và ngôi sao chổi thống lĩnh bầu trời cũng dần trở nên mờ xám đi.

Bống, vút!

Thình lình đến phát sốc, mặt trời nhảy bắn khỏi đường chân trời. Lập tức, tôi liệng mẩu đuốc đã lụi đi, nhắm mắt lại và dang rộng tay ra, hân hoan đón Mẹ Mặt Trời.

Đây quả y chang như quang cảnh được tái hiện lại trong những viện bảo tàng. Trải dài trước mắt tui tôi là một cánh đồng mênh mông, có điểm xuyết những cụm cây và những tảng đá nhô ra đột ngột. Con suối vẫn lượn lờ uốn khúc bên hông tui tôi. Bên hông kia vẫn là khu rừng bát ngát. Ngọn núi lửa vẫn bốc khói nghi ngút, uy nghi như một ngọn tháp vươn lên chính giữa đồng bằng.

Và rải rác đây đó, những thảo nguyên nhiệt đới không khác chi cảnh vật châu Phi - nơi bạn trông chờ sẽ thấy hươu cao cổ hay linh dương đầu bò thì lại là một bầy khủng long Triceratops. Có lẽ phải tới hàng trăm con đang lạng lẽ di chuyển, trông như một bầy trâu già

miền viễn Tây. Có điều những chàng dũng sĩ đầu bò thà ngã nón ra chịu thua còn hơn là đuổi theo những chú mộng này.

<Có phải mặt trời mọc làm cho loài người cảm thấy phấn chấn, lạc quan hơn, đúng không?> Ax hỏi.

“Đúng, ngoại trừ những ngày phải đi học,” tôi đáp lại.

<Chúng ta rất giống nhau. Dù không giải thích được, nhưng nó cũng làm tôi thấy khá hơn. Tôi có thể nhìn thấy. Thị giác hoạt động được là rất ích lợi.>

“Vả lại mặt trời làm mờ nhạt sao chổi - cái thứ cứ khiến tui bất an sao sao ấy. Nhưng mặt khác, tui lại nhìn thấy một lũ khủng long to như toà cao ốc, vì thế...”

<Sao chổi làm bạn khó chịu à? Vậy mà tôi cứ tưởng là những ánh chớp chứ?>

“Chớp thì sao?”

<Không. Đó không phải là chớp. Tôi tưởng các bạn cũng biết rằng nó có nguồn gốc nhân tạo chứ không phải là tự nhiên.>

Tôi bước thêm chừng năm bước nữa rồi mới khựng lại hỏi. “Cái gì?”

Jake và Cassie cũng dừng theo.

“Nhân tạo à?” Jake hỏi lại. “Nhân tạo theo ý bồ nghĩa là sao, Ax? Nó không phải là do con người làm nên đấy chứ?”

<Dĩ nhiên. Những tia chớp hồi đêm không phải là hiện tượng xảy ra một cách tự nhiên như các bạn nghĩ. Mắt cuống tôi có thể thấy cả tia cực tím và tia hồng ngoại trong tia sáng đó. Và...>

“Chỉ cần nói cho tụi mình biết cái gì thôi,” Cassie nôn nóng hét lên. Hành vi của nhỏ khiến tất cả tụi tôi sửng sốt. Cassie vốn không phải là kẻ hay la hét ầm ĩ. Nhưng cũng có thể vì nhỏ không phải là người mình mẫn vào buổi sáng.

<Tôi tin rằng đó là một vụ nổ. Mới đầu tôi tưởng đó là tia Nguyệt đang nhắm tới mục tiêu, bởi vì nó quá xanh.>

Jake hít một hơi thật mạnh. “Ax? Xin vui lòng đừng nghĩ rằng tụi mình hiểu biết những điều này, được chứ?”

<Vâng, thưa Hoàng tử Jake.>

Jake nhìn tôi. “Bồ nghĩa là bọn Yeerk cũng theo tụi mình trở về thời kỳ này à?”

<Thưa Hoàng tử Jake, tôi không...>

“Đừng gọi mình là hoàng tử.” Jake nói một cách máy móc.

“Lúc tàu ngầm nổ tung đâu có bất cứ tên Yeerk nào lảng vảng gần đó,” tôi nói. “Khả năng có tàu vũ trụ của Yeerk là không thể xảy ra. Thôi nào, tội mình đã chú ý quan sát kỹ rồi mà.”

<Đó không phải là Yeerk,> Ax quả quyết. <Tôi chắc chắn bên cạnh những loài khủng long ở đây có tồn tại một giống loài nào đó phát triển rất cao. Nhưng bảo đảm không phải Yeerk.>

“Khủng long phát triển cao hả?” Tôi hỏi lại. “Giáo sư Khủng Long Bạo Chúa chẳng? Tui không nghĩ vậy đâu.”

“Đêm qua mình trông thấy luồng sáng lạ ở đằng xa,” Jake kể.

“Mình cũng thấy,” Cassie góp lời. “Mình cứ tưởng là chớp gì đó.”

Chúng tôi lại lếch thếch đi tiếp. “Ax ngố à, coi chừng bồ khủng rồi đó.”

<Tôi mà sai lầm á?> Ax nói đầy vẻ hoài nghi. <Nhưng bản chất của luồng ánh sáng đó dường như...>

Thế là ảnh thao thao bất tuyệt về độ dài của sóng, về những hình thức cọ sát của sắc tố võng mạc, về các giác quan cảm nhận khoảng xa, và về rất nhiều khái niệm hàm bà lằng của người Andalite mà con người phải thật lâu trong tương lai mới có thể nghe quen được.

Tôi bỏ ngoài tai những lời đó mà mãi miết ngắm bầy Triceratops, lúc này đã ở sát bên hông tội tôi. Ở thế giới hiện đại, bất cứ cô cậu nhóc nào cũng có thể được ba mẹ mua cho một bầy Triceratops bằng nhựa tổng hợp; nhưng ở đây, Triceratops hiện bày bày ra trước mắt, thật như không thể thật hơn nữa. Những con khủng long thật đang nhai hạ nhai lá cây rào rào, chốc chốc lại dùng cái sừng khổng lồ đào bới lên một nhúm thảo dược sực nức mùi hương. Thật quái lạ. Nếu bạn trông thấy một dây chuyền sản xuất thực phẩm cao mười tầng lầu cũng không ấn tượng và quái dị bằng cảnh này.

“Chèng ơi, coi kìa. Không chừng cuối cùng tội mình lại rơi vào một cái hố tổ chẳng nào đó thôi,” Jake ỉ ôi la.

Đột nhiên, thảo nguyên trước mặt chúng tôi dừng phắt lại. Phía bên kia đường ranh không còn trông thấy những ngọn cỏ rung rinh nữa.

“Chúng ta phải đi vòng rồi,” Cassie bảo.

“Sao vậy?” Tôi thắc mắc. “Chính xác là tội mình định là sẽ đi đâu đây?”

“Thế bồ muốn tụi mình làm cái gì hả?” Jake hỏi về dần dỗi. “Cứ ngồi xuống đây và bắt tay vào xây một nền văn minh mới nhá?”

“Ý tui chỉ muốn nói cho rõ rằng chúng ta đâu có cuộc hẹn nào với ai hay ở nơi nào đó đâu...”

Chúng tôi tiếp tục đi. Mãi đến khi tới gần mới thấy khe nứt trải rộng như thế nào.

Thật không thể tin được! Choáng ngợp cứ như lần đầu tiên đi trong đường hầm Grand Canyon^[12]. Tụi tôi ở rìa một thung lũng sâu ba chục mét và rộng hàng nghìn dặm. Nó gây ra cảm giác chóng mặt, mất cân bằng khi đứng trước nó - tôi cứ chực lộn cổ ngã nhào.

Ắt hẳn đó là một cú ngã vô tận, kèm theo tiếng hét kinh hồn dọc đường rơi.

Nhưng đó không phải là điều khiến tụi tôi đứng ngây ra như phỗng. Bạn biết đấy, thung lũng này không hề trống rỗng. Mà bên dưới nó, trải rộng cả một dặm dưới đáy thung lũng là những tòa nhà lấp lánh, sáng rực.

Và lơ lửng bên trên những tòa nhà là một vật thể rất kinh khủng, dòm giống như... đĩa bay.

THẨM HỌA SAO CHÔI

CHƯƠNG 20

TOBIAS

“**C**ánh của bồ sao rồi?” Rachel hỏi.

<Ngứa lắm. Còn chân bồ thì sao?>

“Lại đau như giần.”

<Mình có làm đau vai bồ không?>

“Không. Không giống kiểu bồ làm mình đau khi bồ rạch bụng mình ra như đang móc ruột cá.”

<Mình nói mình xin lỗi rồi cơ mà. Mình đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần rồi mà.>

“Mình biết mình đang cáu kỉnh. Chính xác là vì mình không có được một đêm ngon giấc. Dường như mình cứ nhớ rằng mình đã biến hình thành gấu xám, chỉ có điều là có bồ đi kể và bồ xất nhỏ mình ra cứ như mình là một cái bánh pizza hay là một tảng pho mai vậy.”

Tôi thở dài, cố giữ thăng bằng trên vai Rachel mà không chọc sâu những móng vuốt điều hâu sắc lẹm vào nhỏ. Miếng đệm tụi tôi rút từ da con khủng long *Deinonychus* chết để lót vai cho Rachel coi như vô dụng, nó nhất định không chịu ở nguyên một chỗ mà cứ xục xịch tới lui hoài...

“Xất nhỏ mình như thể mình là khoai giấm bông,” Rachel lầm bầm. “Như thể mình là thịt heo muối. Thêm mấy trái trứng, vài bánh khoai tây chiên của tiệm Denny. Từ giờ, mình sẽ đành phải bỏ không bao giờ mua đồ ăn sáng ở tiệm Denny nữa. Bữa sáng với mấy cái bánh kếp, vài bánh khoai tây chiên ăn thêm, hai vòng xúc xích, hai lát thịt heo muối, hai trái trứng lớn một chút, biết không? Không quá mềm và không bị chảy nước. Mình không thích chúng bị quá mềm và chảy nước. Một ít sirô Maple^[13] rưới lên bánh kếp. Phải là sirô Maple đấy nha. Có cái loại người nào mà lại đi rưới cái loại sirô Boysenberry^[14] lên bánh kếp bao giờ cơ chứ?”

<Vậy là, mình e rằng bồ đang đói phải không?>

Rachel quay cặp mắt xanh lạnh lẽo lại nhìn tôi. “Như một ổ bánh mì. Đó là cách bồ xất mình ra thành từng lát. Như một ổ bánh mì nóng hồi vừa mới ra lò, bên ngoài thì vàng rộm và giòn tan, bên trong thì trắng mềm và vẫn còn âm ấm. Rồi là mút mâm xôi. Phải là

mâm xôi đấy nha. Mình thích loại Smucker^[15]. Một hũ thiết bị mút mâm xôi còn nguyên hạt. Ý mình là cái loại trẻ nít nào mà lại thêm ăn mút mâm xôi đã tách hạt cơ chứ?”

Tôi nhìn Rachel bằng cặp mắt điều hâu. Tôi chỉ đậu cách nhỏ có một tấc. Như thể tôi đang nhìn nhỏ qua một cái ống nhòm, thiết mà. Nhỏ đã không ngủ, không chải đầu, và nhỏ đang ở trong một tâm trạng thất thần. Thế nhưng, nom nhỏ vẫn rất tuyệt. Tôi ngó đi hướng khác.

Mẫu chốt ở đây là gì? Tôi đang bị cái đói và mệt hành hạ. Tôi đói meo đói mốc. Tuy có thấy vài động vật hữu nhũ trông giống chuột chũi lách rích chạy qua chạy lại giữa các gốc cây, nhưng ngặt vì cái cánh te tua mà tôi chẳng làm ăn gì được. Đành phải nhịn đói suông.

Tất cả những gì tôi làm được là trơ mắt nhìn chúng trong khi Rachel bước đi. Ngay từ trong đêm, tụi tôi đã bỏ mặc đàn Deinonychus lại sau. Là thủ lĩnh, tôi gầm gừ đuổi bọn chúng đi hết. Thấy kệ chúng ngơ ngác, hoang mang. Nhưng chẳng bao lâu sau chúng đã tìm chọn được một con đầu đàn mới.

Rachel cũng đã xoay sở để thu nạp được ADN của một con khủng long Deinonychus trong đàn. Việc này không phải dễ, nhưng cuối cùng tôi cũng kiếm ra cách giữ cho con vật giết chóc kia chịu yên lặng một chút cho Rachel chạm tay vào...

Giờ thì tụi tôi đang đi thất thểu trong rừng. Bắn lên tìm thức ăn. Nôn nóng kiếm Jake và tụi bạn. Suy nghĩ xem phải làm gì để sống sót.

Rachel và tôi bước vào một vùng cây cối rậm rạp. Những lùm cọ mọc chum nhum đó đây. Mỗi lùm khoảng năm, mười cây với những bụi dây leo dày đặc quấn quanh gốc. Cảnh tượng đó khiến tôi cảm thấy rờn rợn, ớn lạnh. Chúng chắn mất tầm nhìn của tôi.

Với lại... <Ê, sao trên cây không có trái chà là hả?> Tôi hỏi đại.

“Không, ý là về mẹ mình. Bà đang nghĩ tới chuyện hẹn hò^[16] một lần nữa. Bỏ biết đấy, đã lâu rồi từ khi ly dị ... Ồ!” Bỏ nói chà là để ăn hả? Chắc là nó mọc trên cây...” Rachel nói vu vơ.

<Ờ trên cây cọ hả?>

“Bỏ cứ làm như mình đang đi mua sắm thực phẩm giữa thiên nhiên hoang dã vậy! Lựa trái chà là từ đám cây, chọn cà chua trong mớ dây leo? Và nhặt yến mạch ở trên cây bắp?”

<Cây bắp ư?>

“Chứ sao. Mình đang đói muốn chết đây nè, mà bỏ đừng có trách móc rằng sao mình không phải là cô nhỏ con nhà nông chính hiệu như Cassie...”

<Tụi mình cứ tìm kỹ các cành cọt coi sao. Không chừng tìm được vài trái chà là hay trái dừa gì đó. Bất cứ cái gì... miễn là ăn được...>

“Mình phải nghỉ chút đây. Đằng kia có bóng râm.”

Tụi tôi rón rén tiến về phía lùm cây thứ hai. Một cặp khủng long Triceratops to đùng đang nhõn nhợ nghỉ trong bóng mát của một cái cây gần nhất. Tuy chúng là loài hiền lành, chuyên ăn lá cây, nhưng thân hình lại to lớn dềnh dàng hơn cả voi, sừng dài cả thước... cho nên, dù chúng có hiền từ cỡ nào tôi cũng không muốn trù chung bóng cây với chúng.

<Trên kia chắc chắn phải có trái gì đó,> tôi ồ lên khi thấy một chùm quả có vỏ tựa như vỏ đậu, ẩn hiện dưới một lá dương xỉ xoè rộng như cánh quạt.

Hai đứa tôi bèn ủa tới tàng cây ấy. Rachel đặt tôi xuống đất, rồi lượm đá ném tới tấp cho đến khi một quả rớt xuống khỏi chùm. Quả này màu nâu, bự cỡ trái dừa. Rachel lấy một cục đá khác đập cho nó bửa ra. Bên trong là lớp cùi ngà ngà trắng.

“Ừm. Bỏ nghĩ cái này có ăn được không Tobias?”

<Mình không biết. Xem ra nó hồng giết chết bò đâu.>

Rachel nhăn nhó. Nhỏ cầm một miếng “cơm dừa” lên ngửi ngửi. “Mùi ngon đấy,” đoạn nhỏ nhún vai một cái, bỏ tọt miếng trái cây vào miệng và nuốt chửng luôn. “Hừmm... Không tệ.”

<Nó có vị gì?> Tôi háo hức hỏi, đưa mắt nhìn quả dừa một cách đầy ghen tị. Tôi đang ở dưới đất thấp, không thể thấy gì hơn ngoài những tán cây cao. Qua những thân cây lằng và bụi rậm chen chúc nhau lộn xộn, tôi thấy một thứ có hình khum khum tròn, nom buồn cười như cái quạt cầm tay. Chỉ có điều nó bự hơn cái quạt rất rất nhiều. Nó có nhiều vẩy gai trông như nan hoa của bánh xe, và giữa các vẩy là những miếng vải sặc sỡ màu xanh lá cây cà đỏ rực.

Ồ, không phải là vải - mà là da. Xem ra những bộ phận ấy thuộc về một con gì đó đã chết rồi. Nó không hề nhúc nhích hay động đậy gì cả, cứ im ru bà rù.

<Rachel, hình như phía bên kia lùm cây có cái gì đó. Trông như... yaaaaa>

Cái quạt thành linh ngọ nguậy.

Rachel cứng đờ người lại. “Làm ơn đừng bảo đó là một loài khủng long khác của bồ nha, Tobias.”

<Chúng bắt đầu là khủng long của mình từ hồi nào vậy? Tụi mình phải lùi lại thôi.>

Rachel cúi xuống nâng tôi lên. “Cái gì vậy?”

<Mình hồng thấy rõ nên không thể nói được.>

Tụi tôi lùi lại, mắt dán chặt vào chiếc quạt hay cánh buồm di động kia. Nhưng trong lúc lùi lại, tôi chợt nhận ra vai Rachel dần cứng lên, rất khó bám vào.

<Bồ làm gì vậy?>

“Mình đang biến hình,” nhỏ đáp. “Mình đói lắm. Bồ cũng đói mà. Có lẽ tụi mình sẽ ngả anh chàng này ra và làm một bữa sáng của khủng long.”

<Cái gì? Cái gì?>

“Mình biến hình thành khủng long Dannynockorus đây.”

<Deinonychus hả?>

Rachel không trả lời. Lưỡi nhỏ không còn là lưỡi người nữa. **Da của nhỏ sần sùi lồi nhô như gấn đá cuội. Vai của Rachel dốc xuống và tôi nhảy khỏi vai nhỏ, đứng trên cỏ.**

Lúc đó, chính xác là tôi có thấy hơi khó chịu với Rachel. Nhưng ngay tức khắc tôi nghĩ thầm có lẽ nhỏ nói đúng. Tụi tôi có lối hình khủng long Deinonychus - thế thì tại sao lại không tận dụng nó chứ.

Tôi cũng bắt đầu biến hình luôn. Tuyệt. Vậy là một lần nữa tôi lại làm hư thanh nẹp cánh. Phen này thì đừng hòng nghĩ đến chuyện chữa lành nữa. Tuy nhiên, đói cũng đâu có lợi cho sức khỏe, phải không nào?

Gió đổi hướng. Cánh buồm da và xương kia chuyển động. Nó di chuyển để đón làn gió. Tại sao vậy? Lẽ ra tôi phải biết chứ. Có dữ kiện nào đó đang thập thò trong đầu tôi mà chưa chịu bật ra. Tôi đã quên mất điều gì chẳng?

Tôi ráng nhớ lại những bức tượng đồ chơi bằng nhựa. Cái con này giống như bức nào nhỉ? Nó có đặc điểm gì? Phải chăng nó là động vật ăn cỏ?

Chuyển động!

RẮC! RẮC! RẮC!

Cánh buồm nhô cao lên, hiện rõ ra là một con khủng long Spinosaurus. Nó xoay thân qua nhìn tụi tôi, quét nát những bụi rậm.

Đến khi nó vươn cái đầu thò qua cây để nhìn tụi tôi kỹ hơn thì cả một thân cây bị nghiêng ngã, kêu lạo rạo. Cái đầu nó bự hơn cả người Rachel.

Nhỏ vừa mới hoàn tất quy trình biến thành khủng long Deinonychus. Liệu nhỏ có thể kiểm soát được bản năng sống động của nó không nhỉ? Hy vọng là được, bởi vì nhỏ có nhiều kinh nghiệm biến hình hơn tôi mà...

Con Spinosaurus trợn mắt lườm tụi tôi, hay ít ra là lườm Rachel.

<Nó sợ tụi mình,> nhỏ thầm thì. <Nó bự xác đấy nhưng đảm bảo nó chỉ là con bò khổng lồ thời tiền sử mà thôi, đúng không?>

<Rachel, nhìn hàm răng nó kìa. Những cái răng đó mà là của động vật ăn cỏ sao?>

<Ồi!>

Con khủng long Spinosaurus nhô lên cao hết cỡ, thành một khối lù lù ngay sau lùm cây. Cánh buồm cong trên lưng nó cao hơn một mét rưỡi. Tính từ đuôi tới mũi nó dài mười lăm mét. Nó đứng trên hai chân - nhỏ và yếu hơn chân Khủng Long Bạo Chúa, nhưng lại nhanh nhẹn và uyển chuyển hơn.

Con Spinosaurus đứng đực ra nhìn hai con Deinonychus hiện ra từ một cô gái và một con điều hâu đuôi đỏ.

<Tụi mình vẫn có thể bắt được nó.>

Đương nhiên đó là lời của Rachel rồi. Tôi thì sẽ chẳng bao giờ thốt ra những lời ngu ngốc như vậy.

<Bồ điên hả? Trọng lượng cả nó phải tính bằng tấn, trong khi đó bồ chỉ được cân tới ký lô thôi.> Tôi gắt.

<Nhưng mà nó chỉ có một mình, còn tụi mình có tới hai.>

<Một mình nó là quá đủ!>

<Ồ, thế thì chạy vậy.>

<Đó là bồ nói nha!>

Tụi tôi quay người chạy và... đâm sầm vào anh bạn họ hàng của tên Spinosaurus.

CHƯƠNG 21

RACHEL

Tôi làm được gì bây giờ đây? Phải tấn công thôi. Cơ thể khủng long Deinonychus đang cuộn cuộn năng lượng, trào dâng đầy sức mạnh chết chóc.

Thế nhưng, một lần nữa tôi lại gặp phải một đối thủ quá sức khổng lồ. Tôi giống hết một chú chó cảnh Chihuahua bé tẹo, đang cố độ sức với chó chăn cừu Đức bự chàng dàng.

Không còn lựa chọn nào khác. Không thể chạy vòng vòng qua được con Spinosaurus thứ hai.

<Tấn công!> Tôi thét và chồm tới. Những cẳng chân lò xo thép búng lên khỏi mặt đất, tôi cảm thấy mình bay vút trên không trung, móng vuốt bàn tay giơ ra trước. Tôi nhắm vào cái bụng tơ hơ của con Spinosaurus.

Xoẹt! Xoẹt!

Hai vuốt chân ngoại cỡ của tôi xỉa mạnh. Lập tức trên bụng con Spinosaurus hiện ra hai đường đỏ lôm!

Hai đường nhỏ xíu ấy đối với con Spinosaurus thì chỉ việc dán miếng băng Band-Aid vào là xong. Thoạt tiên con Spinosaurus có vẻ bối rối, sau rồi nó trở nên quạu. Nó tức tốc dựng xù cánh buồm dị hợm của mình lên, mở banh quai hàm ra và nhìn chòng chọc vào tôi.

<Thôi nào, quên chuyện tấn công đi. Tụi mình trở lại kế hoạch “B”. CHẠY!>

Và đó là khi tôi thấy sinh vật ban đầu bước nhẹ ru ra khỏi đám bụi rậm.

Nó bước trên hai cẳng. Đó là một khối sần sùi, làn da nứt nẻ màu đỏ bầm như bị cắt khứa bằng nhện. Hai con mắt thò ló nhưng cái miệng lại nhỏ tí - tất cả cũng đều màu đỏ tuốt. Đứng hẳn lên nó cao khoảng hai mét rưỡi. Và điều quái gở nhất là nó có cầm một khẩu súng.

Nó không phải là khủng long.

Sinh vật xấu xí nọ giờ vũ khí lên và chĩa vào con khủng long Spinosaurus bị thương đang giận dữ. Tôi không kịp thấy ánh chớp,

cũng không nghe tiếng nổ, chỉ biết rằng con khủng long Spinosaurus lăn đùng ra. Nó ngã xuống như một cây gỗ đổ đổ ầm trong rừng.

RẦM!

Con Spinosaurus thứ hai chứng kiến toàn bộ sự việc và quyết định tiếp tục ngủ.

Tobias và tôi dòm trao tráo vào sinh vật thô nhám mang vũ khí. <Cái... đó là... cái gì vậy?> Tôi lắp bắp hỏi.

<Mình không biết,> Tobias đáp. <Nhưng mình chắc chắn một điều rằng, không có con khủng long đồ chơi nào của mình lại mang súng cả.>

Sinh vật mang súng kia gà gât nhìn tụi tôi đầy vẻ tò mò, bằng một bộ phận gì đó trông tựa như mắt, lõm sâu vào gương mặt. Từ đỉnh đầu nó có một cặp râu lòi ra, linh động hết như roi - chúng vươn dài ra dần và bắt đầu vẫy vẫy về phía hai đứa tôi.

Sau vài giây ngo ngoe, cặp râu liền co thụt vào đầu.

“Bọn mi không được giết những sinh vật đó. Chúng còn lại rất ít. Chúng, tất cả những sinh vật đó, là của tụi ta. *Bọn mi* là cái gì?” Sinh vật mang súng trích thượng hỏi bằng cái giọng ồ ồ, rin rít.

Chà, nó nói tiếng Anh đàng hoàng nha. Trong mấy trò chơi Star Trek, các bạn nghe mấy sinh vật ngoài Trái Đất nói tiếng Anh hà rầm, cứ như là chuyện hiển nhiên vậy. Nhưng thực tế ngoài đời, khi mà bạn tiếp cận với một sinh vật ngoài hành tinh nói tiếng Anh, thì thiệt là kỳ khôi. Bạn hẳn sẽ cho rằng dám ít nhất chúng cũng nói được tiếng Nga hoặc tiếng Nhật hoặc một vài thứ tiếng nào khác nữa.

“Hãy trả lời mau.”

<Chúng tôi... là khủng long,> tôi đáp, cảm thấy ngớ ngẩn gì đâu.

“Thì ra bây giờ bọn mi nói không phát ra âm thanh. Hãy giải thích đi.”

<Tại sao ông không giải thích?> Tôi chất vấn. <Ông là ai? Ông đang làm gì ở đây? Và làm thế nào ông nói được ngôn ngữ của chúng tôi?>

“Tụi ta nghe lóm trong khi bọn mi nói chuyện. Bọn ta lắng nghe từ rất lâu rồi - từ hồi đêm lặn.”

<Thế quái nào mà gã này lại đi theo và nghe lỏm tụi mình được nhỉ?> Tôi hỏi Tobias.

<Mình không biết. Lẽ ra mình phải trông thấy gã ta chứ nhỉ?>

“Hãy đổi sang hình dạng khác của bọn mi đi.”

<Hắn đã nhìn thấy tụi mình biến hình.>

<Ông là cái gì?> Tobias hỏi.

“Bọn ta là người Nesk. Đây là hành tinh của bọn ta. Hãy đổi hình dạng khác mau.”

<Coi bộ hắn huyênh hoang qua hả?> Tôi nhận xét.

<Hắn có súng mà.>

<Mình không thích hắn. Hắn ta sặc mùi... mùi gì đó... rất quen thuộc. Ồi chà, mình lẫn lộn mất rồi. Không thể nhớ được. Mình không sao xác định được nó là con gì. Nhưng rõ ràng có cái gì đó không ổn ở đây...>

“Vũ khí này có thể khiến cho các sinh vật bất tỉnh, nhưng nó cũng có thể gây chết đấy. Hãy đổi sang hình dạng khác của bọn mi ngay. Nếu không ta sẽ giết chết bọn mi.”

Tên người Nesk giương súng lên và nhắm vào tụi tôi.

Tình thế lúc này thật trở trêu. Tôi đang đấu lưng lại một con Spinosaurus dài mười lăm mét, và đang đối mặt với một gã người lạ kiêu căng có súng bắn tỉa.

Tôi biết, xét về mặt bản ngã, gã người Nesk này định ninh tôi sẽ tấn công hắn như một con khủng long. Nhưng tôi là người cơ mà. Còn hơn thế nữa, tôi là một vận động viên thể dục dụng cụ. Cho nên, giống như đang biểu diễn trên cầu thăng bằng, tôi nhấc một chân lên, dùng chân còn lại làm trụ và xoay ngược thân ra sau, chọc cái đuôi cứng quèo vào gã Nesk.

<Chết này!>

Cái đuôi tôi quật thật mạnh, đâm phập vào ngực tên Nesk, chẻ hắn ra làm hai. Nửa thân trên của hắn rớt oạch xuống như thân cây bị chặt.

<Ồi, quỷ thần ơi!> Tôi thét lên kinh hoàng. Tôi chỉ định tổng cho hắn bất tỉnh thôi mà.

Nhưng cơn kinh hãi của tôi thay đổi cung bậc liền. Phần thân dưới bị cắt lìa dường như tan chảy đi. Vỡ bung ra thành hàng ngàn, hay hàng chục ngàn, những mảnh vụn ngoe nguẩy!

Cái phần cơ thể phía trên rớt xuống rồi nhưng vẫn còn cầm vũ khí. Nó vẫn tiếp tục nâng khẩu súng lên và lại nhắm vào tôi!

Không có thời gian để thương với xót, tôi liền xông vào, há rộng miệng ra và ngoạm ngay lấy bàn tay đang giơ lên.

Nó tan chảy liền. Mềm oặt! Tôi cảm thấy có gì đó nhàn nhạt, trườn bò ở trong miệng mình - cảm giác như bị chích, đốt, thiêu cháy.

Tôi phun khẩu súng ra. Nó rớt phịch xuống đất. Tức thì, một làn sóng từ những bộ phận cơ thể của gã Nesk chạy ủa lại, hòng chộp lấy khẩu súng.

Miệng tôi vẫn còn rất bỏng vì bị chích và bị thiêu. Những bộ phận cơ thể đỏ hồng bắt đầu bò lan ra khỏi quai hàm tôi, leo lên mồm. Chúng bò lên mắt tôi - và chính lúc này tôi mới thấy rõ rệt.

Đồng thời, tôi cũng nhớ ra cái mùi của nó. Cái mùi găng gắt, lờm lợm của cống rãnh, mùi hôi thối của xác chết đang hăm hở xé xác tôi.

Kiến!

Hoá ra cái khối thù lù được gọi là “người Nesk” kia là do hàng triệu, triệu con kiến tạo thành!

CHƯƠNG 22

CASSIE

“Ồ ồ, những toà nhà dưới kia chắc chắn không phải do khủng long xây dựng nên rồi,” Marco nhận xét.

Jake nhìn Ax dò hỏi. “Ax? Bò có biết điều gì đang diễn ra ở đây không?”

Coi bộ Ax có vẻ bối rối tợn. Ảnh hỏi lại. <Bạn chắc chắn đây không phải là một chương nào đó chưa được biết đến trong lịch sử loài người chứ?>

“Ax à, ở giai đoạn này loài người thậm chí còn chưa là một manh mún gì trong nhóm động vật có vú. Kể từ khi loài linh trưởng đầu tiên xuất hiện, phải rất, rất lâu sau mới có chúng tôi. Bảo đảm họ không phải là con người thực sự đâu. Hay họ là người Andalite?”

<Họ không phải là Andalite,> Ax vội phản đối kịch liệt. <Ngay cả chúng tôi cũng chưa tiến hoá trong thời kỳ này. Hành tinh Andalite thời kỳ này vẫn còn đang trôi dạt giữa hai ngôi sao. Và một trong số hai ngôi sao đó về sau đã nổ tan thành nhiều chùm sao mới, theo một cách thức mà sóng chấn động sẽ...>

“Cứ trả lời ngắn gọn là “không” cho rồi đi,” Marco cắt ngang cái phụp.

<Chắc chắn họ cũng không phải là Taxxon, Hork-Bajir, hay thậm chí là Yeerk. Những loài đó đâu đã xuất hiện trong giai đoạn này...>

“Hay là người Pemalite - đáng sáng tạo của người Chee?” Tôi suy luận.

Marco lắc đầu. “Erek đã kể cho tụi mình nghe rằng, khi ảnh tới Trái Đất thì những người Pemalite cuối cùng đã tiêu đời. Người Chee bèn ghép những tinh hoa của đáng sáng tạo ra mình vào loài sói. Mà ở đây làm gì có sói? Và hàng chục triệu năm sau cũng vẫn chưa có sói đâu...”

“Vậy chứ ai có khả năng xây dựng thành phố và đĩa bay trên Trái Đất trong kỷ nguyên này?” Jake nôn nóng hỏi.

“Tại sao không tới hỏi họ?” Tôi đề nghị, tay chỉ xuống thành phố nhỏ trong thung lũng. “Nếu không thì, ít ra tụi mình cũng tới đó coi họ thế nào. Lốt ó biển của mình là thích hợp đây. Thời kỳ này đã có

vài loài chim tồn tại rồi, cho nên mình cũng không có gì là quái dị cả.”

Jake gật đầu. “Rồi, rồi... Chúng ta sẽ làm điều đó. Tất cả tội mình cùng đi, nhưng sẽ chỉ càng lúc càng kinh dị hơn mà thôi...”

“Mấy bồ nè, chỉ cần một mình mình đi là đủ rồi,” tôi đề nghị. “Mấy bồ cứ ở đây chờ.”

Jake nhú mày. “Bồ nói gì vậy, Cassie?”

“Ừm... mình chỉ muốn mọi việc được tiến hành với ít rủi ro nhất thôi...”

Jake lắc đầu và cứ nhìn tôi chăm chăm, như thể chẳng hiểu nổi ý tứ của tôi vậy.

“Này nha, tội mình đã mất Rachel và Tobias,” tôi nói nho nhỏ. “Mình đã mất đứa bạn thân nhất. Mình không muốn mất... bồ... hay bất cứ ai nữa.”

Marco dòm tôi trân trân, rồi vọt miệng nói. “Để tui đi với Cassie cho! Vì nếu tui có mất tích thì cũng chẳng có ai thêm lo lắng, thương tiếc gì đâu...” Nói xong cậu ấy ném cho Jake một cái nhìn tinh quái.

Jake trợn mắt. “Tội mình sẽ không để mất ai nữa, được chứ? Cả bọn cùng bay với nhau chắc chắn sẽ an toàn hơn, lại khỏi phải đề phòng tội Khủng Long Bạo Chúa.”

Những điều Jake nói nghe thật hợp lý, nhưng chẳng khiến tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn chút nào. Kể từ lúc tôi mất Rachel tới nay đã được hai mươi bốn tiếng rồi. Nhưng vì mãi bận bịu tìm cách sinh tồn, tôi đã không có nhiều thời gian để nghĩ tới nhỏ. Thiệt tình, tôi chẳng hề muốn nghĩ rằng nhỏ không còn nữa...

Nhưng sau đêm qua, một đêm cực kỳ tối trời, đen kịt, mù mịt và đầy hỗn độn, khi không thể xác định được tiếng kêu lên kinh hoàng của Jake xuất phát từ đâu, tôi cứ liên tục nghĩ thầm: *Không, không thể để chuyện đó xảy ra một lần nữa và tôi cũng không thể mất Jake.*

Giờ đây, khi cả bọn đứng xơ rợ, dòm trân trối xuống cái nơi có thể là chốn an nghỉ cuối cùng của mình trong thế giới đầy rẫy bất trắc này, tôi bỗng cảm thấy lo lắng nhiều hơn trước. **Có khi tôi tin mấy con thú hơn là tin vào các nền văn minh.**

“Thôi được rồi,” tôi ngoan ngoãn nói. “Nhưng mình cảm thấy bức bối về chuyện này quá. Coi chừng có gì đó sai lầm thì sao? Một

thành phố trong thời đại khủng long. Thật vô lý! Lại có cả đĩa bay nữa. Mấy đứa mình phải thật cẩn thận mới được...”

Tôi bắt đầu tập trung vào lối ó biển. Ó biển cùng họ với điều hâu. Chúng thường sống gần nước và ăn cá.

Những mảng lông xám bắt đầu xuất hiện trên da tôi. Bàn chân trần của tôi bắt đầu lòi ra những móng vuốt. Hai tay biến thành đôi cánh. Tôi đã biến thành ó biển rất nhiều lần rồi, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thực hiện nó trong một thế giới khác. Một thế giới mà những con chim thật tồn tại với số lượng cực ít.

Một làn gió tuyết vờn nổi lên. Tôi đoán làn gió nóng kỳ diệu này phả ra từ những thành thung lũng dốc.

<Mấy bồ sẵn sàng chưa?> Jake hỏi.

<Nhìn kìa!> Marco thét lên.

Khoảng nửa tá khủng long nhỏ, đi trên hai chân, cao không đến chín tấc đang giương những con mắt khổng lồ, vàng khè lên dòm chúng tôi thao láo.

<Bay,> Jake hô.

Bọn khủng long liền chạy nhào lên tấn công. Chúng chạy nhanh dễ sợ.

<Tui phát bệnh vì nơi này,> Marco kêu rên khi tụi tôi đập cánh lạch phạch, chạy chồm chồm trên những vuốt bàn chân và lủi vào làn gió.

Tôi tiến tới rìa vách đá, mở bung cánh ra và nhào xuống khoảng không. Bầy khủng long tí hon chạy đến rìa vách đá thì chùm nhum lại một cục, trở mắt nhìn bọn tôi lao xuống.

<Đây quả là một thời đại nguy hiểm trong lịch sử Trái Đất,> Ax nhận xét. <Thật nhiệm mầu khi loài người có thể tiến hoá được trong thế giới dã man như thế này.>

<Tất cả khủng long đều biến mất trước khi loài người xuất hiện,> tôi nói.

<Tất cả à?> Ax ngạc nhiên hỏi, vẻ bàng hoàng thấy rõ.

<Ừa. Khi loài người xuất hiện thì không còn một mống khủng long nào nữa. Chúng đã bị quét sạch từ trước đó rất lâu...>

<Nếu bồ không tính cả tụi khủng long cùng thời với gia đình Flintstone^[17],> Marco dấm dăng. <”Flintstone, hãy gặp gia đình Flintstone - một gia đình hiện đại sống trong thời kỳ đồ đá.”>

Tôi đã nhận định đúng về xuất xứ của luồng khí nóng. Thật là sáng khoái khi trôi bồng bềnh trên làn gió ấm. Tôi biết nói ra điều này có vẻ điên khùng lắm, nhưng tôi cảm thấy thoải mái ở trong lớp ó biển hơn là trong dạng người của mình. Loài người hoàn toàn xa lạ với thời đại này.

Chúng tôi cắm cúi bay về phía thành phố sáng lấp lánh trong thung lũng. Với đôi mắt ó biển, tôi thấy rõ cảnh vật dưới đó. Những toà nhà rải rác trên triền dốc nghiêng, trơn trượt - cứ như chúng tôi thảng ra từ trong ruột đá cứng vậy.

Các cửa sổ được lắp đặt ở những vị trí kỳ khôi hết sức: có cái chìa hẳn ra ngoài, có cái trông tựa như cửa giếng trời. Xen kẽ các toà nhà là những cánh đồng trồng hoa màu. Lạ cái là rau được sắp xếp thành những vòng tròn đồng tâm, thay vì thành từng luống thẳng hàng như thường thấy trong thời hiện đại.

<"Từ thành phố Bedrock, chúng ta là một trang ngoại sử"> Marco hát.

Khi bay đến gần hơn, tụi tôi thấy những cái gì đó giống như sinh vật sống, giống như những... con cua bự, rất bự, với mai cua là một hỗn hợp màu sắc hoang dại, gồm xanh thẫm, xanh lá cây và cam pha trộn vào nhau. Một bên mai hình như là một cái càng bự chảng. Còn bên kia là một đôi bàn tay.

<Tôi chẳng biết chút gì về những sinh vật đó,> Ax hấp tấp nói ngay, như thể sợ chúng tôi quay sang hỏi ảnh như những lần trước.

<Coi bộ chúng chẳng thân thiện chút nào,> Marco chép miệng.

<Marco, sao bồ lại có thể -->

Rầm!

Có cái gì đó phang vào tôi! Tôi loạng choạng trên không trung, rơi tự do mất ba mét mới ráng xoè cánh ra được và nương theo làn gió. Thật may là không có gì bị gãy cả. <Jake,> Tôi hét.

<Nhìn kìa, nó lại kéo tới!> Jake gào.

Tôi quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy con gì đó tựa loài dơi quái vật choán hết tầm nhìn của mình. Một bộ cánh có lông vũ màu xanh lá cây và vàng, rộng tới sáu mét. Một cái đầu gồ ghề, dài không thể dài hơn được nữa.

<Mình không thể tin được có một thứ bự đến vậy lại có thể lặng lẽ lại gần mình mà mình không hề hay biết đấy,> tôi nói.

<Nhiều hơn một đó,> Ax nói ngắn gọn.

Ồ, không phải một con mà là nhiều con đang túa ra từ những miệng hang trên thành thung lũng. Ba, bốn... sáu con. Chúng dang rộng cánh ra và bổ về hướng tôi.

CHƯƠNG 23

TOBIAS

Hàng chục triệu con kiến bầu kín Rachel. Thêm một đám kiến khác dàn đội hình quanh khẩu súng, tạo thành một bàn tay để nâng nó lên cao và nhắm bắn.

Không kịp nghĩ ra sáng kiến gì hay ho để ứng phó với tình huống này, tôi cứ thế lao chồm tới. Hai bàn chân tôi đáp xuống ngay chỗ bọn kiến cầm vũ khí, ra sức dẫm, đạp, day, di.

Phải nói là bàn chân khủng long Deinonychus thật chẳng thích hợp với việc dẫm dậm này, vì về cơ bản chúng có hình chạc ba giống như chân chim. Được cái là chúng rất nhanh. Tôi dậm với tốc độ năm sáu nhịp trong một giây. Cho dù tụi kiến có siêu bự đến đâu cũng không thể nào chịu nổi những cú đập của con khủng long có kích thước bằng con người.

Tên Nesk giẫy ra và bỏ chạy.

Tôi gầm lên chiến thắng và quay qua Rachel. Nhỏ đang hỏi hả thè cái lưỡi dài ra liếm phủi lũ kiến khỏi thân mình.

<Đó là cái giống sống trên Trái Đất hay ở ngoài Trái Đất đây?> tôi hỏi.

<Mình cũng chẳng muốn biết nữa,> Rachel nói. <Tobias, mình hỏng ư Công viên Kỷ Phấn Trắng của bồ chút nào. Nó đang nghiền nát sợi dây thần kinh cuối cùng của mình. Bộ tụi mình gặp khủng long khắp nơi là chưa đủ sao? Giờ lại còn phải đối mặt với bọn sinh vật-kiến đến từ hành tinh **Zeptron nữa!**>

<Zeptron? Đó là từ đầu tiên xuất hiện trong đầu bồ, phải không? Bồ cũng muốn nghiền nát các dây thần kinh của mình sao?>

<Không. Hoàn toàn không. Nhưng có lẽ chúng ta nên ->

Ch-chúu-Chúú! Ch-chúu-Chúú!

Mặt đất bên cạnh tôi thành linh nứt toác ra, cứ như bị một chiếc máy cày vô hình rút đi. Tôi nhảy dựng lên. Lại một vết xới khác hiện ra đằng sau! Tôi thấy có khối gì đó chuyển động. Ồ, kia kìa! Phóng ào ào về phía tụi tôi là một phi cơ bạc, nhấp nhোáng, bự gấp đôi chiến đấu cơ Con Rệp, có hình dáng như kim tự tháp, kéo dài ra đằng đuôi.

Ch-chúu-Chúú! Ch-chúu-Chúú! Ch-chúu-Chúú!

Chiếc phi cơ lại bắn xối xả, cắt thêm hai đường rãnh dài một mét rưỡi nữa trên mặt đất.

<Chạy!> Rachel hét.

<Chạy!> Tôi đồng ý.

Chúng tôi cùng học tốc chạy. Khi cần thiết, khủng long Deinonychus có thể chạy không tòi - chắc chừng hai mươi dặm một giờ. Nhưng như vậy chẳng thấm vào đâu. Chiếc Kim Tự Tháp bạc bay với tốc độ nhanh hơn thế một ngàn lần.

Nhưng hình như nó lừng khừng. Tôi liếc trở lại sau và thấy nó dừng lại phía trên điểm chúng tôi vừa đứng hồi nãy. Một ống tuýp phình to một đầu trông như chiếc muỗng thông từ phi cơ xuống đất. Trời đất! Nó hút đàn kiến chúng tôi vừa phủi ra!

Xong, nó lại đuổi theo tụi tôi. Tụi tôi cuống cuống né còn phi cơ thì cứ tha hồ bắn. Mặt đất xung quanh tụi tôi bị cày nát.

<Chúng đang vờn tụi mình!> Tôi hét.

<Mình hồng thích trò này tạo nào,> Rachel kêu ca.

<Cứ như mèo vờn chuột! Chúng dư sức bắn trúng tụi mình, nhưng lại chưa muốn giết, mà cứ vờn vèo cho vui...>

<Hoặc chúng muốn xua tụi mình vào bẫy,> Rachel nghiêm trang nói. <Chúng muốn tụi mình phải đi theo hướng chúng muốn...>

Ngay phía trước mặt tụi tôi có một bầy khủng long Triceratops nhỏ. Đương nhiên, “nhỏ” ở đây là ám chỉ tới số lượng con trong bầy, chứ nói về kích cỡ thì mỗi con Triceratops phải to bằng con voi.

<Mình cần phải coi có gì phía trước, bên kia bầy Triceratops đó,> tôi bảo. <Để mình nhảy cóc qua tụi nó há!>

<Cái gì?>

Tôi không còn thời gian để giải thích, vì tôi và Rachel đã tới gần bầy Triceratops. Một con đực khổng lồ liền chĩa mấy chiếc sừng dài chín tấc về phía tụi tôi, đầy thách thức. Tôi bước vượt qua và chồm nhảy lên lưng một con Triceratops cái, cũng to tương tự nhưng ít hung hăng hơn.

Tôi vừa nhảy, vừa rống gầm và cuộn đôi cẳng chân lại, nhắm thời gian rồi thả chân xuống lưng nàng Triceratops, nhún lẹ lấy đà và nhảy tiếp qua khỏi nó, vọt cao khoảng ba mét nữa trên không trung.

Từ trên cao nhìn xuống, tôi có thể thấy cái bầy bọn Nesk giăng ra. Rồi, tôi rớt xuống.

ịch!

Tôi đáp xuống, lộn một vòng rồi bật bung lên và thét. <Bồ nói đúng, có một cái bẫy! Cả một bức tường kiến. Hàng tỉ con! Chỉ có một con đường thoát duy nhất phía bên trái. Nhưng ở đó lại có một cái hố - mình không thể biết là sâu bao nhiêu.>

<Tuyệt! Một cái hố và một bức tường kiến! Sự lựa chọn mới khéo làm sao!>

<Đếm đến ba, tụi mình nhảy qua trái nha. Mặc kệ cho nó là cái gì. Một... Hai...>

<Ba!> Rachel thét tiếp.

Tôi nhảy giật qua trái.

Ch-Ch-chiu-Chiu!

Tiếng nổ chát chúa bùng đất đá bay vèo vèo, cắt đứt con đường chúng tôi bay. Mặc. Tôi cóc thèm quan tâm. Tôi đã thấy đằng trước có gì rồi. Sẽ tốt thôi.

Tụi tôi cong đuôi chạy, thở hỗn ha hỗn hển. Thứ đang đợi tụi tôi đằng trước giống như là nơi tận cùng của thế giới. Một lỗ hổng đột ngột, trống rỗng.

<Những phi công nhảy dù thường hô lên câu gì trước khi nhảy hả?> Tôi hỏi.

<Geronimo!> Rachel gầm gừ.

<Ừ, đúng rồi!> Tôi hét và nhảy ào vô khoảng trống. Rachel theo sau tôi chừng ba giây.

Có lẽ đó là cú rơi một mét rưỡi. Cũng có thể là ba mét. Mà hổng chừng là một trăm năm mươi mét cũng nên.

<Aaaaahhhh!> Tôi thét.

<Aaaaahhhh!> Rachel gào phụ họa.

Rơi, rơi, quay cuồng, mất kiểm soát, không kịp thời gian để biến hình nữa. Tôi chết là cái chắc. Tôi sẽ rơi bệt xuống đất và... đi đời.

Thế nhưng, ngay cả khi đang quay tròn và gào thét trên không trung, tôi thề rằng mình đã trông thấy những toà nhà sáng rực ở xa tuốt phía dưới.

Và rồi, sát hơn, tôi thấy một con chim rất ư là quen thuộc. Trong thế giới hiện đại, tôi vẫn luôn phải để ý dòm chừng bọn chim ưng Peregrine thỉnh thoảng tấn công ấu mồi chú điều hâu. Giờ đây, cứ như định mệnh trêu ngươi tôi. Hết gặp khủng long lại thấy người ngoài hành tinh, và bây giờ là một con chim ưng Peregrine - cứ như sự quả báo.

Liền đó, tôi thấy nhiều cặp cánh khác, rộng cả bảy mét rưỡi, với những cái đầu xương xẩu như dùi đục...

Khủng long Pteranodon! Tôi nghĩ. Tao đã từng nghịch chơi với mày rồi mà.

CHƯƠNG 24

JAKE

Bọn khủng long bay ở ngay phía trên đầu tụi tôi. Chúng có lợi thế về độ cao, nhưng tụi tôi lại khéo léo, điêu luyện hơn. Từ từ nhưng chắc chắn, chúng bay vòng tròn bên trên, ép dần tụi tôi hạ thấp dần xuống. Thấp mãi về phía thành phố lung linh bên dưới.

Tôi đảo mắt nhìn khắp mọi hướng. Làm thế nào để bươn ra khỏi đây? Làm thế nào thoát khỏi đây từ bên dưới cái bẫy này?

Chiếc đĩa bay bạc bây giờ chỉ còn dưới tụi tôi sáu mét. Đỉnh chóp cao nhất của thành phố lạ còn cách thêm chín mét nữa.

Chúng tôi bị kẹt cứng ngắc rồi. Nếu bay xuống, sẽ gặp đĩa bay, nếu xuống nữa sẽ đụng thành phố đầy những con cua màu sắc dị hợm có hai bàn tay.

<Lùi trở lại vách đá,> tôi hét. <Luồng khí nóng ở đó sẽ mạnh hơn. Không chừng chúng ta sẽ có đủ khí để bay thẳng lên, thoát ra!>

Bốn đứa tôi quẹo vòng lại vách đá. Cassie và Marco trong lốt ó biển, Ax là điều mướp phương bắc, còn tôi là chim ưng Peregrine.

Tụi tôi đập cánh hết tốc lực về hướng vách đá - vương quốc của những hang ổ khủng long. Những miệng hang nông chồm khoét vào vách núi lởm chởm. Thêm rất nhiều cặp cánh nữa xổ ra.

Khùng! Tôi đang dẫn dắt bọn bạn đâm đầu vào sào huyết của chính bọn sinh vật truy đuổi tụi tôi. Tuy nhiên, cũng có thể chiêu này sẽ có tác dụng.

<Chuẩn bị! Bám chắc lấy vách đá!>

Mười giây nữa là tôi sẽ húc thẳng vô vách đá. Năm! Ba!

Ồ, có cái gì đó đang rơi về phía tôi! Quẹo trái mau. Hai con khủng long, nhìn như những phiên bản thu nhỏ của Khủng Long Bạo Chúa, đang rơi, quẫy đập, quơ quào. Chúng nhảy ra khỏi vách đá tụi tôi sắp tiến vào! Một cơn mưa đá bật ra, rớt lại đằng sau chúng.

Lũ khủng long bay có cánh như chim, xò vào tấn công tụi tôi. Trong chớp mắt, bằng những chuyển động cực nhanh, một trong hai con khủng long đang rơi kia, giương những móng vuốt trước nhỏ xíu ra và tóm lấy một bên cánh của con khủng long bay! Rồi thoát cái, trước sự sững sờ của tôi, nó vươn móng vuốt bàn tay còn lại ra tóm lấy đầu cánh kia.

Xong, con khủng long banh đôi cánh chim rộng sáu mét ra hết cỡ, tạo thành một chiếc tàu lượn. Vừa vận dùng để bay được.

Con khủng long thứ hai cố móc được một cẳng chân vào mỏm đá nhô ra. Động tác này làm chậm cú rơi lại, nhưng chỉ được một giây. Liền sau đó nó lao đảo văng ra mất. Con khủng long với “đôi cánh nhân tạo” vội vàng lướt về phía nó.

<Rachel, ráng túm vào mình!> Con khủng long thứ nhất hét bằng giọng truyền ý nghĩ.

Tôi giật mình đánh thót như thể bị ai đó dí một nguồn điện hàng nghìn vôn vào tai.

<Tobias hả?> Tôi giật giọng hỏi.

<Jake à?>

RẦM! Tobias hứng lấy Rachel và tông âm vào mỏm đá. Rachel bị ép vào vách. Tobias xoay sở chụp được một gờ đá. Rachel giãy giụa điên cuồng nhưng vẫn phải buông lơi tay bám. Mỏm loạng choạng rớt ngay vào hang của bọn khủng long bay.

Tức thì một cuộc ẩu đả diễn ra ngay trên vách đá. Tụi tôi chẳng thấy gì ngoài bụi đất bay mờ mịt, những hình thù lẫn lộn, rơi đuồn đuồn cùng tiếng la ó, kêu thét khủng khiếp. Nhưng khi đám bụi tan ra thì chính Rachel - hay ít ra là một con khủng long - đang túm chặt đôi chân của một sinh vật có cánh ở tay này và tay kia kẹp cổ một con khác.

Nhỏ kéo lê chúng xuống dọc theo sườn vách đá, cả hai sinh vật kia đều ra sức đập cánh kháng cự.

Tôi vừa nhào theo Rachel, vừa thét gọi bọn bạn.

Xuống, xuống, xuống, và rồi... RẦM!

Rachel tiếp “đất” - không phải là sàn thung lũng mà là giữa không gian chơi vơi. Nhỏ tông sầm vào một thứ giống như khoảng không. Hai sinh vật có cánh vẫn nằm gọn trong hai tay nhỏ, cũng ở giữa trời...

<Trường lực!> Ax hét.

Tôi vội lùi lại, nhưng đúng ngay lúc đó xương ức của tôi miết dọc theo thứ gì đó hệt như mái nhà bằng kính trong.

Bọn bạn ghì姆 tốc độ và đang hoảng đáp lên vòm trường lực.

<Rachel?> Cassie gào. <Phải bỏ đó không?>

<Ừa, dĩ nhiên là mình đây,> giọng Rachel đáp trả rất đỗi bình thản, cứ như việc nhỏ tóm được một lúc hai gã khủng long có cánh,

rồi nhảy ùm ra khỏi vách đá và đập trúng một trường từ lạ là hoàn toàn bình thường. <Chứ còn ai vào đây nữa?>

Tất cả tụi tôi hè nhau tạo thành một cảnh tượng kỳ quái. Một con ó biển cổ quặp cánh thật chặt quanh cổ một con khủng long.

<Tui biết chắc đây là sự thật rành rành mà,> Marco ghen ngào. <Cả hai bồ đều còn sống!>

<Dĩ nhiên!> Tobias hồ hởi đáp. <Bồ nghĩ bị một con khủng long Kronosaurus nuốt vô bụng là tụi này xuôi tay chịu chết sao? Không đâu! Hay bị rượt bởi một bầy Deinonychus cũng thế?>

<Chứ bồ đang là gì, hử Chàng Khủng Long?> Marco vặn vẹo hỏi.

<Suốt từ hôm qua tới giờ, quanh mình lúc nào cũng là khủng long...> Rachel than vãn. <Đây khủng long... kia cũng khủng long. Mình mù tịt, hông biết gì hết. Còn Tobias thì xướng tên tụi nó ra nhuyễn như y như mình xướng tên của các nhà thiết kế thời trang trứ danh vậy đó.>

<Em gọi cái lốt hình mình đang mang là gì?> Tôi hỏi.

<Deinonychus. Còn đám bồ sát biết bay kia là Pteranodon,> Tobias đáp thay Rachel. <Ừa, hồi nhỏ mấy bồ hông chơi với những hình thú khủng long sao?>

<Hây. Dưới kia có những toà nhà,> Rachel la. <Cái gì đang diễn ra vậy cà? Mình và Tobias bị một sinh vật lạ đuổi chạy bỏ hơi tai. Đó là một khối kiến có thể kết gắn với nhau tạo thành cơ thể và mang súng. Hấn - hay chúng - tự giới thiệu là người Nesk.>

Tụi tôi đổ dồn mắt về phía Ax. Ảnh vùng vàng coi bộ bức tức dữ lắm. <Tôi không biết. Chưa bao giờ tôi nghe nói đến chúng. Các bạn biết đấy, chúng ta đang ở cách thời hiện tại hàng triệu năm. Các bạn không thể trông chờ tôi biết tất cả mọi thứ và mọi loài trong lịch sử phát triển của dải thiên hà...>

<Ít nhất là sáu mươi lăm triệu năm về trước,> Tobias nhấn mạnh. <Vào Kỷ Phấn Trắng - kỷ nguyên cuối cùng của khủng long.>

Marco rên rỉ. <Ồi giờ đất quỷ thần ơi. Sáu mươi lăm triệu năm! Vậy mà tui cứ nghĩ chỉ chừng sáu, bảy triệu năm là cùng thôi. Tui đang nuôi hy vọng cả bọn sẽ gặp một vài con người ăn lông ở lỗ nào đó chứ...Với những bộ lạc man khai đó, tui sẽ trở thành chủ soái của họ nhờ vào trí thông minh vượt bậc của tui...>

<Trí thông minh của bồ mà ưu việt cái nỗi gì, Marco! Kiến thức về những siêu vũ khí Người Nhện chứ gì?> Rachel chành chọc. <Xời,

bồ sẽ tình cờ bắt phải bộ lạc Neanderthal, và rốt cuộc sẽ biến thành chú khỉ cưng của họ thôi.>

Mọi người cùng cười rộ lên, kể cả Marco. Thật vui khi cả nhóm lại tề tựu đông đủ. **Nhưng tôi phải kêu tội nó đi thôi.**

<Xin lỗi mấy bồ, nhưng hình như tội mình đang đứng trên vòm trường lực cao ba chục mét phía trên thung lũng đầy những sinh vật lạ. Tội mình phải đi thôi. Rủ cái là trên đầu tội mình vẫn còn cả đống khủng long Pteranodon bị loạn thần kinh.> Tôi bảo bọn bạn.

<Lại còn một con tàu đầy nhóc bọn Nesk đang luẩn quẩn ở đâu đó nữa chứ,> Tobias chỉ ra. <Liệu chúng và những người lạ sống ở dưới thung lũng này có là một không nhỉ?>

<Không phải,> một giọng nói cất lên. <Người Nesk và người Mercora không phải là một.>

Tôi quay qua nhìn Ax. Ảnh nhìn lại tôi. Tội bạn còn lại đưa mắt nhìn nhau. Không đứa nào trong bọn tôi vừa nói ra câu đó. Đâu có đứa nào biết đến từ “Mercora”.

Kia rồi, họ dừng đỉnh xuất hiện, băng ngang qua vòm trường lực. Mới đầu chỉ là một gợn sóng lăn tăn trong không khí, rồi sau là thứ na ná như màn hình tivi đầy vết sóng nhiễu. Tiếp theo, hình ảnh rõ dần thành ba chiều.

<Vòng nguy trang cảm biến nội bộ, hoạt động trong môi trường từ!> Ax phấn khích reo lên. <Tuyệt vời!>

Chúng tôi đang mặt-chạm-mặt với những người lạ. Nhưng chúng tôi không chắc chắn đâu là mặt của họ.

CHƯƠNG 25

AX

Người Andalite chúng tôi hiểu biết về các loài lạ nhiều hơn bất cứ loài nào khác trong dải thiên hà. Chúng tôi có khả năng chu du trong không gian lâu hơn và xa hơn hết thảy. Bên cạnh đó, chúng tôi vừa là những nhà khoa học vừa là những chiến binh thượng thặng. Vì thế bất cứ khi nào tìm ra loài mới là chúng tôi liền nghiên cứu họ, không phải với mục đích tiêu trừ họ, bắt họ làm nô lệ, như bọn Yeerk.

Chúng tôi đã biết về loài Gedd, Hork-Bajir, Taxxon, Korla, Skrit Na, loài Người và nhiều loài khác nữa.

Nhưng loài này - loài Mercora - thì thật lạ. Bởi một lẽ, tất cả những bộ phận trên thân thể họ đều không hề đối xứng.

Có ba sinh vật lạ lùng đến trước mặt chúng tôi. Họ di chuyển trên bảy cặp chân - một bên bốn và một bên ba. Và như để làm cho sự tình tệ hại hơn, bốn chân bên này lại to hơn ba chân bên kia. Vì thế họ đi xà niễng như muốn lật ụp về hướng những chân nhỏ.

Khi đứng thẳng, họ cao cỡ một nửa chiều cao của một Người cao lớn, bề ngang khoảng hai mét một hoặc hai mét tư.

Phía trên bốn chân có một móng vuốt giống cái kìm ba chĩa, trông đầy uy lực. Nhìn thấy cái thứ ấy tôi chẳng hề muốn phải đánh nhau với nó chút nào.

Ở phía bên chân yếu có hai cánh tay tương tự như cánh tay của tôi, nhưng mạnh mẽ hơn cả tay loài người. Cuối những cánh tay là những ngón tay thon dài, mỏng mảnh.

Họ lại có rất nhiều mắt. Những con mắt cứ thay phiên nhau chớp mở liên tục, mỗi lần hai hay ba con. Chúng núp bên dưới những cánh cửa bầy tí xiu nằm trong khung xương, hay vỏ giáp, của người Mercora. Những con mắt hiện ra rồi biến mất, làm cho ai nhìn vào cũng đều như bị hớp hồn.

<Cuối cùng thì...> Marco lẩm bẩm, <Ax cũng đã gặp đối thủ hơn sức hơn tài trong cuộc thi trợn trừng mắt.>

<*Chúng tôi là Mercora,*> một trong số họ giới thiệu bằng giọng truyền ý nghĩ. <*Chúng tôi là những loài di cư đến hành tinh này.*

Chúng tôi đã từng chạm trán vô số loài khác trên hành tinh này. Nhưng chúng tôi chưa bao giờ gặp được loài thông minh...>

<Í ẹ. Họ nghĩ tội mình thông minh,> Rachel thì thào. <Nè Marco, đừng hờ một lời nào nha. Tội mình hông muốn họ hiểu ra sự thật...>

Cái cách loài người thực hiện điều gọi là óc khôi hài trong khi sợ sệt thật là lạ. Một lần nữa, điều đó lại khiến tôi ngạc nhiên khi biết rằng: loài người đã dùng sự hóm hỉnh để vươn lên nắm quyền thống lĩnh trong môi trường vô cùng nguy hiểm và khắc nghiệt của Trái Đất. Tôi cứ tự hỏi không hiểu loài người sẽ xoay xở như thế nào nếu như họ cùng song song tồn tại với khủng long.

<Làm ơn cho tôi hỏi các bạn tự gọi mình là gì?> Người phát ngôn của loài Mercora trình trọng hỏi.

<Có nên nói thật với họ không hả?> Cassie phân vân hỏi riêng chúng tôi.

<Tội mình ở cách thời tên Yeerk đầu tiên có mặt trên Trái Đất cả sáu mươi lăm triệu năm, chắc chẳng sao đâu...> Hoàng tử Jake nói. <Không chừng những người Mercora này sẽ giúp tội mình trở về nhà...>

Hoàng tử Jake bước lên phía trước chúng tôi - một chú chim ưng Peregrine bước đi trên vòm trường lực. <Chúng tôi được gọi là loài người. Ngoại trừ anh này...> bạn ấy ngoái đầu hát về hướng tôi. <Anh ấy là người Andalite.>

Dường như người Mercora có vẻ bối rối. Thật khó chắc cú. Tôi không thể hiểu hay mô tả được cánh biểu cảm trên gương mặt của loài người, huống hồ gì trên những gương mặt cứ chớp nhá những con mắt liên tục.

<Các bạn cư ngụ trên lục địa này à?> Người Mercora hỏi.

<Ừm...> Hoàng tử Jake ngập ngừng. <Đó là một câu chuyện dài. Ừm...Ax? Có lẽ bồ sẽ giải thích gãy gọn hơn mình...>

<Vâng, thưa Hoàng tử Jake... Chúng tôi đến từ tương lai,> tôi dĩnh đạc nói với người Mercora.

<Này, đó là một lời giải thích hay hơn rất nhiều so với cái kiểu cà lăm của Jake khi nãy,> Marco nói. <”Chúng tôi đến từ tương lai”. Tạ ơn Chúa, ở đây tội mình có một anh chàng ngoài hành tinh thông minh có thể giải thích mọi thứ.>

<Tương lai ư?> Người Mercora hỏi lại. <Tương lai bao nhiêu xa?>

<Rất... rất xa,> tôi đáp.

<Thưa quý ông, quý bà Mercora, chúng tôi không phải là loài như quý vị thấy đâu. Nếu quý vị hứa sẽ không tiết lộ cho người nào đó không tồn tại trong vòng sáu mươi lăm triệu năm, thì chúng tôi sẽ nói cho quý vị, được chứ?> Marco nói tỉnh bơ.

<Ừa, nói đi,> Hoàng tử Jake quyết định. <Tụi mình đâu mất gì cơ chứ?>

<Ngoài cuộc sống của cả bọn,> Rachel hậm hực.

<Quyết định của mình là,> Hoàng tử Jake nặng nề nói. <Hoàn hình đi.>

Tôi làm theo lời Hoàng tử Jake. Những người Mercora mở to một số lượng mắt đáng kể ra nhìn. Tobias thoát khỏi lối khủng long thành điều hâu. Rachel từ khủng long thành người. Cassie, Marco, Hoàng tử Jake và tôi từ lối chim trở thành người và Andalite.

<Như các bạn thấy đấy,> tôi giảng giải. <Chúng tôi là hai loài khác nhau. Họ là Người, còn tôi là Andalite.>

<Còn anh ta thì sao?> Người Mercora chỉ cả hai tay vào Tobias.

<Anh ấy cũng là Người, nhưng vì một tai nạn mà bị kẹt trong luôn trong lối hình biến.>

<Các bạn là một loài lạ lùng,> người Mercora nói về thần phục. <Các bạn sẽ được đón tiếp nồng nhiệt nếu các bạn đến trong hoà bình và không phục vụ cho bọn Nesk.>

“Chính bọn Nesk đã đuổi chúng tôi chạy tới đây,” Rachel bảo.

<À, giờ các bạn lại phát ra âm thanh,> người Mercora nhận xét.

“Đúng, đó là khi không ở trong lối hình biến,” Rachel giải thích. “Hình như các bạn và người Nesk không hoà thuận với nhau lắm thì phải?”

<Chúng luôn rắp tâm tiêu diệt chúng tôi, hòng chiếm hành tinh này làm của riêng. Chúng tôi đến đây vì hành tinh quê nhà của chúng tôi đã bị tiêu huỷ khi mặt trời của chúng tôi bị kéo tuột vào lỗ đen. Chúng tôi là tất cả những gì còn sót lại của người Mercora. Và chúng tôi không muốn phải rời bỏ hành tinh tuyệt vời này. Đây sẽ là quê hương vĩnh cửu của chúng tôi.>

Người Mercora thứ hai lên tiếng. <Các bạn đến từ hành tinh nào trong tương lai, hả loài Người và Andalite?>

Cassie cất tiếng trả lời. <Chúng tôi đến từ Trái Đất. Đó là chúng tôi đặt theo tên của...>

Đột nhiên bạn ấy im bật và có vẻ sửng sờ. Tobias nhìn đăm đăm vào Cassie, rồi nói riêng với tôi bằng giọng truyền.

<Không ai được hé lộ cho họ biết chúng ta đến từ hành tinh nào,> Tobias cảnh báo. <Nghe mình nói không? *Không ai được cho họ biết đây là hành tinh của chúng ta.*>

Sau một hồi tôi từ từ hiểu ra, ngạc nhiên hết sức.

Người Mercora sai rồi. Họ sẽ không phải là một phần của Trái Đất trong tương lai.

Họ mang định mệnh hoặc là phải rời khỏi nơi này hoặc là chết.

CHƯƠNG 26

MARCO

“Nè, mấy bồ, những anh chàng cua lệch bự với quá nhiều con mắt này cũng lịch lăm ra phết đó chứ,” tôi cao hứng nói khi nửa nằm nửa ngồi lả lơi trong một trường lực có hình chiếc ghế bành nhuộm màu xanh quỳn rũ.

Một ngày nữa lại sắp trôi qua. Người Mercora đã chữa trị thần tốc cho đôi cánh nát của Tobias và cho tụi tôi ăn. Họ tử tế sắp xếp một nơi cho tụi tôi nghỉ ngơi và thậm chí còn cố “may” quần áo cho tụi tôi mặc nữa. Tôi phóng tầm mắt ra khỏi cửa sổ nhìn xuống nhóm người Mercora đang hí húi làm việc trên những cánh đồng bông cải. Hoá ra bông cải không phải có nguồn gốc nguyên thủy là từ Trái Đất. Có lẽ người Mercora đã mang chúng đến từ hành tinh quê nhà của họ...

“Chúng ta có một căn hộ xinh xắn, lại có cả đồ ăn thức uống. Buồn cái toàn là rau không hà... nhưng hồng sao, lát nữa tụi mình sẽ giới thiệu món McRex cho họ nha: hai miếng chả Khủng Long Bạo Chúa, nước sốt đặc biệt, rau diếp, phó mát, đồ chua, hành và hạt mè. Sau đó là món Thập Cẩm với phó mát. Không phải là bất nhã với những anh bạn mới này đâu, nhưng tui cá rằng những người Mercora sẽ rất khoái chí và cảm kích nếu được phục vụ món bơ hơ nóng.”

“Tụi mình cứ ngồi ru rú trong cái xó trường lực La-Z-Boy này để xơi bông cải và nghe Marco nói nhăng nói cuội hả?” Rachel bài bác.

Đúng lúc đó, Ax quay lại phòng. Ảnh vừa nói chuyện với người Mercora xong. Họ thấy dễ giao tiếp với ảnh hơn bởi vì ảnh cũng dùng giọng truyền giống họ.

<Theo người Mercora, để sửa chữa vết nứt thời gian *Sario Rip* và đưa chúng ta trở lại đúng thời đại của mình, cần có một vụ nổ cực lớn, mà vụ nổ như thế sẽ xóa sổ toàn bộ Khu An Cư này.> Ax nhỏ nhẹ.

“Vậy thì tụi mình sẽ tiến hành vụ nổ ở ngoại vi của khu này...” Rachel bàn.

“Và xóa sổ luôn một vài trăm ngàn con khủng long á?” Cassie thẳng thốt.

“Ngoài ra, người Mercora đã nói với tội mình rằng họ không kiểm soát khu vực ngoại vi thành phố. Ở bên ngoài vòm trường lực này, người Nesk hùng mạnh lắm...” Jake chỉ rõ.

Tôi nhòai người ra nhón một củ cà rốt đựng trong tô đá. Vừa nhai rau rầu tôi vừa lảm nhảm. “Nè, tất cả tội mình đều muốn về nhà chứ gì? **Mấy bồ về với gia đình mấy bồ. Tui về với ba tui. Nhưng có thể được, có thể không. Nếu như không thì dĩ nhiên là không thể rồi, vậy thì hãy cứ thử và ráng làm điều tốt nhất đi.**”

Ax đứng bên cửa sổ, nhìn mông lung ra ngoài bằng đôi mắt chính. Một mắt cuống của ảnh chĩa vào tôi và mắt cuống kia nhìn bọn bạn. <Người Mercora không sử dụng vũ khí gây nổ. Họ không có bất cứ thứ gì đủ mạnh để tạo nên vụ nổ mà chúng ta cần. Tuy nhiên...>

Rachel quay ngoắt qua, nôn nóng hỏi. <Tuy nhiên cái gì?>

<Tuy nhiên, họ nói người Nesk sở hữu những vũ khí gây nổ rất mạnh. Họ cho biết người Nesk có một căn cứ cách đây hai mươi dặm. Nó được bảo vệ rất nghiêm ngặt. Chưa một tàu Mercora nào tới gần nó được. Bọn Nesk không thể thâm nhập vào thung lũng này qua vòm trường lực, nhưng người Mercora cũng không thể phá hủy được căn cứ Nesk...>

“Bồ có đề nghị gì không, Ax?” Jake hỏi.

<Không. Tôi chỉ nêu ra điều mình biết thông qua những gì nghe được từ người Mercora thôi,> Ax đáp lại vẻ trầm ngâm, một mắt cuống vẫn dán chặt vào tôi. <Người Nesk là loài chuyên đi hôi của. Tàu vũ trụ chúng đang dùng, vũ khí chúng đang sử dụng, tất cả đều là đồ ăn cắp được từ những giống loài bị chúng tiêu diệt. Chúng vơ vét kỹ thuật, mẫu mã và các dụng cụ của những loài thua trận. Chúng có khả năng bắt chước hình dáng cơ thể của những loài ấy để khai hoả vũ khí và lái tàu vũ trụ. Bọn Nesk cho rằng hành tinh này là của riêng chúng, thế nên, chúng không đời nào chịu nỗi sự tồn tại của những loài thông minh nhạy cảm khác. Và chúng nhất quyết xoá sạch người Mercora bằng mọi giá...>

“Bất kể chúng là kiến không gian hay là kiến Trái Đất từ cái thời thập cổ lai hy đi chẳng nữa thì, mấy bồ ơi, kiến vẫn cứ hổng phải là những con người dễ thương,” tôi nói, đồng thời nhón tiếp miếng cà rốt thứ hai.

Rachel đảo hai con mắt. "Kiến hồng phải là những con người dễ thương hử? Phát biểu thông minh quá ha?"

"Thôi được rồi," Jake kết luận. "Vậy là tụi mình có hai loài lạ gây hấn với nhau hòng giành quyền cai trị Trái Đất. Người Mercora có vẻ như vô hại. Họ chỉ muốn trồng bông cải..."

"Như thế đâu phải là vô hại," tôi cảm râm.

"...và sống ở đây trong thung lũng của họ. Người Nesk thì ngược lại, coi bộ chúng hiếu chiến quá và có một điều chắc chắn là chúng chẳng muốn giúp tụi mình tạo nào - bởi vì rốt cuộc tụi mình cũng là loài thông minh, nhạy cảm mà. Chúng không muốn có đối thủ."

"Cứ phái Marco đi thương thuyết với bọn Nesk," Rachel hăng hái tiến cử. "Chúng sẽ đổi ý liền."

"Ha. Haha và thêm một cái ha nữa nè," tôi khoái chí. "Nè, làm ơn nghiêm túc cái coi. Bọn Nesk đã không hun khói cái con Spinosaurus mà xem đớp gọn bỏ với Tobias, đúng không?"

Tobias **ngừng rĩa lông cánh**. Cậu ta đang đậu thư thái trên cái bàn trường lực, sau khi được chiêu đãi món chuột tiền sử béo ngậy của người Mercora...

<Bọn Nesk hạ gục nó. Nhưng nó vẫn còn sống.>

"Chính xác, vì vậy tui cho rằng bọn Nesk không để tâm tới loài khủng long. Ý tui là, nếu đĩa bay Mercora hiện ra trên căn cứ Nesk thì sẽ bị bắn banh xác, nhưng nếu một đoàn quân khủng long xuất hiện ở đó chắc hồng sao đâu ha?"

Rachel đột nhiên hùng hổ tóm lấy vai tôi. "Bá cháy! Phải công nhận là Marco đã đưa ra một mưu kế trên cả tuyệt vời! Nguyên đám tụi mình sẽ biến hình khủng long, lén vào nơi chứa bom rồi sau đó sẽ điều chỉnh lại *Sario Rip* của Ax..."

<Không phải là *Sario Rip* của tôi,> Ax lên tiếng.

"Đợi chút, tại sao tụi mình lại tấn công người Nesk?" Cassie gắng hỏi. "Đừng chỉ vì tụi mình không thích họ mà tụi mình lại tham gia vào cuộc chiến giữa người Mercora và người Nesk chứ."

"Nghe này," tôi **vừa nói vừa hẩy** những ngón tay vận động viên thể dục của Rachel ra khỏi xương đòn mình. "Tụi mình cần một vụ nổ để **hàn gắn lại** *Sario Rip*. Người Nesk có phương tiện cho tụi mình tạo nên một tiếng 'bùm' cỡ đó. Và chúng đâu có trông chờ một đám khủng long chạy đến và hỏi xin một tách plutonium, đúng không nào? Vậy thì, việc quái gì phải nghĩ ngợi lôi thôi..."

<Plutonium?> Ax khịt khịt, cứ như tôi nói giỡn không bằng. <Ồ, bạn nói nghiêm chỉnh đấy chứ, Marco? Nhưng theo tôi biết, người Neske có loại chất nổ còn nhạy hơn thế nhiều...>

“Mấy bồ nói gì vậy?” Cassie hét lên. “Tụi mình không thể đi vòng vòng khơi mào chiến tranh như thế này. Bất cứ điều gì tụi mình làm để có thể dẫn tới hậu quả là làm lệch hướng tiến triển của lịch sử theo một quỹ đạo khủng khiếp.”

“Ừ,” Jake gật đầu.

“Có thể tụi mình sẽ vô tình chuyển hướng tương lai mà không hay biết,” Cassie tiếp tục rên rỉ. “Rất có thể... mình không biết... tụi mình sẽ làm một cái gì đó... thật sai lầm.”

“Đúng đấy, có thể tụi mình sẽ thay đổi tương lai khiến cho hãng Hanson không tồn tại,” tôi gượng gạo nói giỡn. “Nhưng... vẫn phải cố thử thôi.”

“Bồ dự tính sẽ huỷ diệt tất cả những anh chàng quyền rũ hơn bồ, phải không Marco?” Rachel bóp chát.

“Nghe này, tụi mình không được làm xáo trộn tương lai,” Cassie ừ dột nói. “Quá phức tạp, tinh vi. Quá nhiều hệ lụy...”

<Quá trễ rồi.> Mãi đến giờ, Tobias mới lên tiếng. <Giờ thì loài người đã thành ra xuất hiện trong thời đại này rồi còn gì. Chưa kể là cả mình nữa. Mấy bồ có thấy con chuột mình mới đánh chén không? Đó có thể đã từng là con chuột mà sẽ tiếp tục tiến hoá về gien và rồi một ngày nào đó, nó sẽ trở thành một con chuột tinh ranh hơn. Và năm mươi triệu năm sau, rất có thể đó là ADN, một yếu tố cần thiết để thúc đẩy loài động vật linh trưởng đầu tiên nhất đạt đến đỉnh cao tiến hoá. Rất có thể chính mình mới là người đã xoá sổ loài người,> cậu ấy đưa mắt nhìn xuống bộ lông và những lông xương còn lại của chú chuột tiền sử. <Mà chưa kể nó không phải là một con chuột ngon lành đấy nha. Quá ốm và dai nhách.>

Lần lượt từng đưa một quay sang nhìn Jake.

“Ồ! Mấy bồ đang chờ mình ra quyết định tiến hành những việc có thể tiêu diệt loài người ư?” Jake nhún vai.

“Bồ là Người Dơi,” tôi nói. “Mình chỉ là Robin - Anh chàng phi thường,” tôi để thêm và đưa mắt chòng ghẹo Rachel.

Jake nhún vai. “Tụi mình phải làm gì bây giờ? Ngồi đây và sống tới già, ăn bông cải cùng người của ư? Không bao giờ tìm cách quay trở về nhà ư?”

<Còn có một vấn đề khác cần cân nhắc,> Ax thông thả nói. <Chúng ta đang ở đây, nhưng thực ra điều đó có nghĩa là chúng ta đã ở đây, trên Trái Đất sáu mươi lăm triệu năm trước. Nói một cách khác, sự tồn tại của chúng ta ở đây có lẽ là một mấu chốt quan trọng đối với tương lai. Có lẽ chúng ta đã làm điều gì đó khiến cho tương lai xảy ra đúng như cách thức nó đã diễn ra...>

"Có cái đầu của ai đang bị nổ tung vì tất cả mấy thứ này chưa hả trời?" Tôi rên rỉ.

"Tuyệt thật," Jake vừa nói, vừa bồn chồn đi tới đi lui, rồi quay lại. "Vậy nếu tụi mình tấn công bọn Nesk, rất có thể điều này sẽ xóa sổ tương lai. Còn nếu không tấn công bọn Nesk, điều đó cũng có thể xóa sổ tương lai luôn. Xuất sắc. Hoàn hảo. Cho tới giờ, mọi việc đều thật tuyệt và thật rõ ràng".

<Quyết định đó có thể là không rõ ràng,> Tobias nói một cách trầm ngâm. <Nhưng có thể có một quyết định khác rõ ràng đến nỗi tụi mình không thể phớt lờ cho được.>

Không một ai hỏi xem ý cậu ấy là sao vì lúc đó có mấy người Mercora xuất hiện, tiếp thêm đồ ăn cho tụi tôi. Nhưng tôi đã sắp xếp ngăn nắp những lời của cậu ấy vào trong đầu mình và tôi có cảm giác chắc chắn rằng tôi sẽ lục lại ngăn bộ nhớ này một lần nữa.

CHƯƠNG 27

AX

Tôi thường bị ngạc nhiên bởi khả năng ra quyết định của hoàng tử Jake. Tôi gọi bạn ấy là hoàng tử của tôi vì bất cứ chiến binh Andalite nào cũng cần có một hoàng tử để phục vụ. Tôi biết bạn ấy chỉ là một thiếu niên, cũng như tôi là một *lính nhỏ* Andalite.

Ở độ tuổi thiếu niên, thì thực sự bạn ấy là một thiếu niên đầy ấn tượng. Một cách bản năng, bạn ấy hiểu rõ không đưa ra quyết định cũng là một quyết định. Vì vậy, bạn ấy chấp nhận lãnh trách nhiệm thủ lĩnh hội Animorphs.

Nếu bạn ấy là người Andalite, tôi đoán chắc bạn ấy sẽ trở thành một hoàng tử thực sự. Chưa hết, là người, bạn ấy hành xử cũng khỏi chê luôn.

Cuối cùng, chúng tôi quyết định “cứ thử đi” như lời Marco nói. Đó là cách diễn tả của loài người khi không giải thích được tại sao mình phải làm điều ấy nhưng vẫn cứ làm.

Chúng tôi sẽ tấn công khi bình minh lên, vì như lời Marco giải thích: Nếu mở màn cuộc chiến vào lúc chiều muộn, sẽ phải nhùng nhằng đánh đấm trong đêm khuya. Chi bằng cứ tấn công vào lúc bình minh cho nó sáng sủa...

Nhiều cách suy nghĩ của con Người quả vẫn còn là điều huyền bí đối với tôi. Chẳng hạn như điều này vậy...

Chúng tôi sẽ tấn công căn cứ của người Nesk và cướp một vũ khí gây nổ, rồi quay lại bờ biển và cố kích nổ nó để khép *Sario Rip* lại, hy vọng sau đó cả bọn sẽ được trở lại thời đại của mình.

Tôi hy vọng người Mercora có biết chút ít về cách hàn gắn lại *Sario Rip*, chứ tôi thì hoàn toàn mù tịt. Ở trường, tôi có được học *Sario Rip*, nhưng hôm đó tôi không thực sự chú tâm vào lời thầy giảng. Và tôi không thể mong đợi mình có thể nhớ được tất cả những gì đã học ở trường.

Tôi chắc rằng mấy người bạn người của tôi có thể thông cảm cho tôi. Nhưng để chắc hơn, tôi nói họ nghe chuyện mình khi tôi tiến về phía căn cứ Nesk trong đêm nhờ vào một loại phương tiện chuyên chở áp sát mặt đất của người Mercora.

<Hoàng tử Jake, bạn hiểu là tôi không biết chính xác bằng cách nào, ở đâu và khi nào tạo ra một vụ nổ để gắn lại *Sario Rip* phải không?>

“Gì cơ? Hả? Bò nói gì cơ?”

Tôi làm to rồi. Những biểu hiện rõ ràng trên khuôn miệng của bạn ấy, giọng nói vụt trở nên to và cao vút ở cuối câu như một tiếng la, lại còn cặp mắt của bạn ấy cứ nhú lại rồi tròn tròn liên hồi đã chứng tỏ rằng hoàng tử Jake không thông suốt những gì tôi nói.

<Tôi biết chắc rằng chúng ta cần phải tạo ra một vụ nổ nhưng tôi không biết chính xác là khi nào và ở đâu. Tuy nhiên, tôi gần như chắc chắn rằng vụ nổ này nên ở gần chỗ chúng ta trôi lên lần đầu tiên trên thế giới này.>

“Mềng ơi, sao bò không nghĩ tới việc nói chuyện này sớm hơn?” Marco xen vô. “Ngay trước khi tui mình quyết định tham gia vào cái nhiệm vụ tự sát này chẳng hạn.”

“Nghe này, tui mình cần vũ khí hạt nhân đúng không?” Rachel nói. “Dù bằng cách nào đi nữa thì rút cục cũng là tui mình cần tới vũ khí hạt nhân. Vậy thì, tới luôn đi.”

“Ui trời, tui chúa ghét mỗi khi Rachel nói ‘tới luôn đi,’” Marco cảm râm. “Thôi, tui đổi ý rồi. Tui có thể học được cách thích ăn bông cải.”

Người Mercora rất ủng hộ kế hoạch của chúng tôi. Họ giúp chúng tôi di chuyển trong đêm về phía căn cứ Nesk bằng phương tiện chuyên chở áp sát mặt đất của họ. Chuyến đi thật mau lẹ. Chúng tôi chưa kịp trấn tĩnh thì một trong ba người Mercora đi cùng đã lại gần. Anh ta liên tục mở ra đống vào cả nửa tá con mắt. <Đã tới phía ngoài rìa màng lưới bảo vệ của căn cứ Nesk. Chúng tôi phải để các bạn ở lại đây thôi. Chúng tôi đã làm hết sức mình. Xấp xỉ điểm zero zero zero hai sáu tám giây ánh sáng từ căn cứ...>

“Có nghĩa là...” Hoàng tử Jake hỏi tôi.

<Cách căn cứ gần năm dặm, tính theo đơn vị của các bạn,> tôi diễn dịch.

“Năm dặm, trong đêm tối? Ở ngay trong công viên Kỷ Phấn Trắng ư?” Marco kêu thất thanh. “Thế mà cũng gọi là cho đi quá giang à?”

Nhưng người Mercora rất kiên quyết. Bất cứ phương tiện chuyên chở nào lại gần hơn nữa đều sẽ bị bắn hạ. Chúng tôi có thành công hay không là tùy thuộc vào yếu tố bất ngờ. Chúng tôi xuất hiện như một đám khủng long đi lang thang, vô hại đối với bọn Nesk.

Con tàu chở chúng tôi dừng lại chỗ mấy tảng đá lô xô. Người Mercora rất tiến bộ trong việc thiết kế trường lực. Nhưng tàu của họ thật luộm thuộm và chậm rì rì, còn lâu mới so bì được với kỹ thuật Andalite sáu mươi lăm triệu năm sau.

Bên ngoài trời tối thui. Người Mercora vặn cho ánh sáng bên ngoài tàu nhỏ bớt đi. Khi tôi bước ra cầu thang, vật phát sáng mạnh nhất quanh đó là ngôi sao chổi. Bây giờ nó đã ở gần đến sừng sốt. Cái đuôi của nó quét một đường vắt tròn bề ngang của hành tinh.

Còn hai tiếng nữa mới tới bình minh. Chúng tôi phải đi năm dặm tới căn cứ Nesk trong quãng thời gian đó, để kịp đột nhập vào ngay khi mặt trời ló dạng ở đường chân trời.

<Cầm lấy, Andalite,> người phi công Mercora chia cho tôi một máy liên lạc nhỏ.

<Một thiết bị truyền ý nghĩ à?> Tôi hỏi.

<Đúng. Loài người không thể sử dụng nó, nhưng anh thì có thể.>

<Vì mục đích gì?>

<Anh có thể loan báo cho chúng tôi về diễn biến của cuộc tấn công căn cứ Nesk,> người Mercora giải thích.

<Và anh sẽ giúp đỡ?>

<Không. Chúng tôi không thể liều phung phí những con tàu và trang thiết bị thô sơ của mình vào việc này...>

Tôi gục gặc đầu như thể đã hiểu rõ, nhưng kỳ thực tôi hoang mang vô cùng. Người Mercora lập chập leo trở lại lên boong tàu của mình. Con tàu nhẹ nhàng vút khỏi mặt đất, kéo theo một luồng sáng màu tím rồi biến mất hút trong đêm tối.

Tôi không biết các bạn loài người của tôi nghĩ gì, nhưng tôi cảm thấy vô cùng cô độc. Tôi luôn cô đơn vì là người Andalite duy nhất trên hành tinh này. Giờ tôi lại càng cô đơn hơn vì phải hàng chục triệu năm nữa đồng bào tôi mới tồn tại.

Chúng tôi hoà lẫn vào màn đêm tối thui tối mò, ngay bên dưới ngôi sao chổi đang bùng sáng, trong thời đại không phải của mình, nơi đầy những quái vật huỷ diệt.

Từ xa tôi nghe những tiếng gầm gào vắng lại.

“Huhhuhroooaaarr.”

Rồi Hoàng tử Jake ra lệnh. “Nào, biến hình mau.”

CHƯƠNG 28

CASSIE

Tôi không muốn ở đây chút nào. Tôi chẳng muốn làm điều này. Chúng tôi thật sự chẳng có kế hoạch nào cụ thể cả. Chúng tôi không biết mình đang làm gì, nhưng tôi không thể đứng ngoài cuộc trong khi bạn bè mình đang đối mặt với hiểm nguy.

Tôi ngược nhìn lên. Sao chổi đang nằm chình ình giữa trời. Cái đuôi của nó chiếm trọn cả khoảng không từ đường chân trời này tới đường chân trời kia. Một vẻ đẹp làm phiêu diêu hồn vía. Nó cũng khiến tôi cảm thấy sờ sợ. Ngay phía trước, về hướng căn cứ Nesk, có một mảng sáng đỏ lói hình như đang lượn lờ trên không trung. Tôi nhận ra đó là đỉnh núi lửa.

“Nào, tụi mình biến hình đi,” Jake bảo.

Chẳng phải đợi nhắc nhở lâu la, cả bọn vội vã biến thành khủng long.

Đây không phải là nơi cho ó biển, cá heo, chồn hay chó sói... tung hoành. Đây là giang sơn của khủng long, và Khủng Long Bạc Chúa là vị lãnh chúa của những con thần lằn khổng lồ.

Trong suốt lịch sử hàng trăm triệu năm của Trái Đất, trong số hàng tỉ tỉ loài thú xuất hiện rồi biến mất, thì khủng long là loài thú ăn thịt hùng mạnh, gây kinh hoàng nhất.

“Thiệt chán khi mình chỉ có được lột khủng long Deinonychus,” Rachel phàn nàn. “Mấy bồ đều có lột Khủng Long Cha - chỉ mình và Tobias là phải chịu làm Khủng Long Con.”

“Ước gì mình không phải làm điều đó,” tôi nói băng quơ.

“Phải rồi,” Rachel quàu quạu đáp lại.

Rachel rất khoái những lột hình biến to lớn, mạnh mẽ còn tôi thì không. Tôi không bao giờ muốn làm đau bất cứ ai hay bất cứ cái gì. Không ngay cả khi tôi buộc phải làm, hay khi tôi không còn sự lựa chọn nào khác.

“Nói cho bồ biết nha Rachel,” Marco chọc ghẹo. “Đi lò dò ban đêm trong thế giới của Kỷ Phấn Trắng này, lột khủng long của bồ phải mang thêm súng cơ...”

“Theo mình thì mang theo trường lực của người Mercora sẽ tốt hơn,” tôi bảo. “Mình thích cách giải quyết vấn đề của họ: tự bảo vệ

mình mà không cần phải dùng vũ lực.”

<Không phải là họ phản đối bạo lực đâu,> Tobias đang biến hình cũng góp chuyện. Nhìn một chú khủng long cỡ bằng con người hiện ra từ một chú điều hâu đuôi đỏ trông thật ngộ nghĩnh...

“Làm lạ đi mấy bồ,” Marco nháp nhồm hổi. “Tui đã có kinh nghiệm thảm hại về vụ choảng nhau với Khủng Long Bạo Chúa rồi. Tui hồng thích cứ xúm xít ở đây tán dóc, trong khi một con khủng long khủng khủng nào đó đang chuẩn bị ló mặt ra đi tìm bữa sáng.”

Jake nhắc nhở. “Rachel, Tobias, hai bồ phải dè chừng tụi này nha. Đây là lột hình biến mới, nên tụi này phải mất công điều chỉnh chút ít...”

Tôi hít một hơi thật sâu, rồi tập trung tâm tưởng vào ADN của Khủng Long Bạo Chúa và để mặc cho sự thay đổi bắt đầu diễn ra.

Da tôi trở nên thô nhám, xù xì, và lỏng lẻo ra, cứ như chẳng ăn nhập gì với cơ thể, mà hết như da thần lằn, da cá sấu í...

Bàn tay tôi nứt chĩa ra làm hai - ngón tay cái và ngón trỏ nhập vào nhau, các ngón còn lại cũng thế. Những xương ngón tay mọc thẳng đơ ra, nhọn hoắt, tạo thành hai móng vuốt nhỏ nhưng sắc ngọt.

Tôi cảm thấy xương tay mình dày cui lên và bự phình ra. Xương chậu phồng lên đụng tì vào thịt tôi, bung hẳn ra ngoài. Rồi tôi bắt đầu lớn phồng. Tôi lớn, lớn lên mãi, cách xa mặt đất.

Cẳng chân tôi mập ra, ú ị. Cơ bắp xếp tầng tầng lớp lớp, những sớ cơ bắp bự hơn cả cơ thể loài người của tôi. Xương và cơ, cơ và xương cứ ùn ùn lớn mãi.

Xương sống tôi bắt đầu nở ra cùng với những âm thanh lách tách xẹt qua đầu tôi. Cột xương sống giãn ra, giãn ra mãi, dài ra dần - một mét rưỡi, hai mét, hai mét rưỡi, ba mét... vậy mà vẫn còn dài hoài.

Bàn chân tôi phù lên, doe rộng ra thành những ngón chân núc ních, rồi mỗi ngón biến thành những móng vuốt cong queo và dữ tợn. Tôi cảm thấy sức nặng của mình dồn hết lên những bàn chân, mỗi khoảnh khắc trôi qua lại thêm hàng tấn thịt xương được bổ sung. Móng vuốt của tôi cứ càng ngày càng in sâu vào mảnh đất ẩm ướt.

Trên hết thảy, chính cái đầu của Khủng Long Bạo Chúa mới làm tôi hãi hùng. Quai hàm của nó không thể đo bằng xăng-ti-mét mà phải đo bằng tấn, có khi phải bằng mét ấy chứ. Xương dày đặc, sít

sịt lại và nặng nề ra. Những cơ bắp nổi cuộn cuộn dưới da. Mặt tôi phình hoài phình hoài. Mắt tôi tách rời ra, tạm thời không thấy rõ, cho đến khi chúng tiến tới vị trí thích hợp và giương trợn ra phía trước.

Đầu tôi trải rộng ra, u lên khắp mọi hướng. Tôi cúi vồng xuống mặt đất. Khổng lồ! Khiếp thật. Tôi giữ thẳng bằng trên những cẳng chân mạnh mẽ, cái đuôi nhổng đơ ra đằng sau, cơ thể xuôi về đằng trước, uy phong lẫm liệt.

Và rồi, cuối cùng là tới hàm răng. Tôi cảm thấy ngứa ngáy ở miệng khi những cái răng tí hon tội nghiệp của tôi vươn to và dài ra, từ nửa phân lên tới cả một tấc rồi hai tấc!

Những chiếc răng mới xuất hiện, dơ ra từ những khúc xương hàm bự chang bang.

Và thế là tôi đã hoàn tất giai đoạn biến hình.

Tôi dài hơn mười hai mét kể từ đầu tới đuôi - chiều dài cỡ chiếc xe buýt của hãng Grey Hound. Cao năm mét rưỡi - bằng chiều cao của một toà nhà hai tầng. Nặng bảy tấn xương và cơ bắp: bằng trọng lượng của năm chiếc xe hơi.

Một khối thịt hùng mạnh đầy tốc độ và sức tàn phá. Một sức mạnh vô tiền khoáng hậu - suốt lịch sử loài người trước đây và sau này chưa bao giờ thấy.

Tôi đã là một gã Khủng Long Bạo Chúa. Vị vua của tất cả các loài khủng long.

CHƯƠNG 29

MARCO

Ui da! Tôi đã bị kẻ thù bao vây kín mít. Tôi thấy chúng ùn ùn kéo đến vây quanh mình. Chắc chắn chúng sẽ quật nhau với tôi để tranh giành thực phẩm. Chúng sẽ đánh cắp con mồi của tôi. Đấy, chúng đã xâm nhập vào lãnh địa của tôi rồi!

“RRRRROOOAAARRRR!” Tôi thét gầm lên, tức giận kinh khủng.

“HEERRROOOAAARRRR!” Chúng lập tức đáp trả, hết con này đến con kia.

Bốn con khủng long cùng ở trong một lãnh địa. Thật không thể chấp nhận được. Đây là giang sơn của tôi kia mà. CỬA TÔI!

“HEERRROOOAAARRRR!” Tôi rú rít.

Nhưng mấy con kia không hề bỏ chạy.

Giỏi quá ta! Thay vào đó, chúng lại rống ầm đáp trả tôi. Bốn giọng rú cùng hoà vào nhau. “GIẾT!” Chúng tôi cùng hùng hổ tru tréo buông giọng đe dọa. Vậy mà chẳng con nào chịu lùi bước.

Tôi hăng tiết dậm chân phành phạch, đuôi hậm hực vung vẩy.

Thật sôi máu lên được! Tụi kia cũng làm y hệt. Chúng lại còn cả gan dậm chân đùng đùng với tôi, và với nhau. Cả một rừng đuôi nhổng lên điên dại, quất túi bụi vào cây cành, bứt bật hết cả gốc cây nhỏ lên. Không nghi ngờ gì ý đồ muốn phô trương uy mãnh trong những chiêu làm mình làm mẩy: ai đó cần phải lui bước. Và giải pháp duy nhất là phải quần nhau quyết tử.

“HEERRROOOAAARRRR!” Cả đám chúng tôi cùng rít giống, lúc lắc người, quăng quật dài đuôi, miệng há hoác, phô bày những chiếc răng chết chóc.

Bỗng... có một mùi hương.

Tất cả chúng tôi cùng bắt được mùi hương ấy cùng một lúc. Tiếng rú bỗng ngừng bật. Tôi quay đầu về phía cái mùi. Đêm đen ngòm. Nhưng cái mùi thì ở đó: thịt sống. CON MỒI.

<Ê, ê, mấy bò mất tự chủ hết rồi! Jake, Cassie, Marco, mấy bò mất phương hướng rồi!>

Á à! Có một con mồi cách đó chừng nửa mét. Hai sinh vật nhỏ - chỉ có hai con mồi thôi. Mà chúng tôi những bốn đứa. Không đủ mồi

để chia đầu. Muốn giựt được con mồi thì phải mau mau xò vào giành trước cho mình.

Tôi chồm lên!

Hai con khủng long nhỏ quay đầu bươn bả chạy. Tôi dợm đuổi theo!

<Jake! Ax! Marco! Đồ khủng! Mấy bò bị lốt biến hình không chế rồi! Sao lại nhăm mắt nhăm mũi đuổi theo tui tui vậy hả?>

Những âm thanh eo éo vang lên trong đầu tôi. Chẳng có ý nghĩa gì cả. Giờ chỉ còn nước chạy thật nhanh. Cuộc săn đuổi đang tiếp diễn! Nhưng rồi tui láo toét kia cũng xằng xái đuổi, tui nó cũng hồng hộc chạy chứ có chịu lép vế gì. Chúng cố ý cướp con mồi của tôi mà!

<Mấy bò muốn nắn dây thần kinh tui tôi hả? Mấy bò định mần thịt tui tui ư?>

<Rachel, hai đứa mình không thể chạy thoát khỏi tui nó đâu! Nhưng tui mình có thể lừa cho bọn nó lố đà...>

<Ui ui! Thế này chẳng phải giỡn chơi! Té ra mình sẽ biến thành món điểm tâm cho Marco mất thôi. Ở đâu ra cái vụ ngược đãi bạn bè này vậy cà. Khi mình hô “Dzô” thì tui mình cùng quay lưng lại tui nó nha.>

<Ừa.>

Thêm nhiều âm thanh nữa rù rì trong đầu tôi. Lạ lắm. Cứ lộn tung phèo cả lên.

<Dzô!>

Hai sinh vật lạnh lẽo, nhỏ bé kia đột nhiên dừng phắt lại và tiến thẳng vào tôi. Trong chớp nhoáng, chúng chạy vụt qua. Tôi cũng dừng kít lại. Mù tịt chẳng thấy gì. Thật hoang mang quá đỗi.

Nhưng liền tức khắc tôi ngửi thấy mùi con mồi mới. Lần này rõ rệt và gần gũi hơn! Gió táp ngay vào mặt tôi. Tôi biết thế này là điềm tốt lành, bởi vì gió thổi vào mặt tức là con mồi không thể chạy tháo thân được nhanh.

Tôi lập tức quên phéng hai con mồi nhỏ kia và tiến lên trước, về phía bầy thú tôi vừa ngửi thấy trong đêm tối.

<Mình chưa bao giờ chứng kiến cảnh lốt hình biến nào lại nắm quyền kiểm soát trọn vẹn như thế này.>

<Mình biết. Mình bắt đầu lo lắng rồi đó...>

<Anh Jake! Là em, Rachel đây. Tỉnh lại mau. Cassie, bạn hiền. Mình, Rachel đây mà. Bỏ bị mất kiểm soát rồi...>

Lúc này con mồi đã rất gần. Đúng, tôi có thể ngửi thấy mà. Tôi liếc nhìn cái bọn trông giống mình. Chúng cũng chạy rầm rập bên cạnh tôi, xuyên qua màn đêm. Lần này rất nhiều con mồi. Đủ cho tất cả. Không việc gì phải tranh chấp.

Gần... gần hơn...

Tấn công!

Tôi chúi thân về phía trước với vận tốc tối đa. Tấn công! Đuôi duỗi thẳng đằng sau, đầu vươn ra phía trước, tôi phóng như bay vào con mồi bất lực!

Trong màn đêm đen, tôi thấy một hình hài! Con mồi! Tôi thấy cái đầu tròn tròn, cái lưng cong cong. Tôi thấy những cái sừng tua tủa. Hai cái chân nó, cái lưng ú nu và rất nhiều sừng - hai chiếc dài và một chiếc ngắn.

Đám sừng khiến tôi hơi chột dạ. Nhưng quá trễ để làm gì khác, ngoài chuyện tấn công. Không gì có thể ngăn cản được tôi. Không gì có thể thoát khỏi tay tôi.

Nguyên một bộ sừng chĩa về phía tôi.

Hmmm.

Tôi né qua trái. Những cái sừng cũng chuyển hướng.

Hmmm.

Tôi chậm tốc độ rồi dừng lại.

"S-nóp! S-nóp!" Sinh vật có sừng cất tiếng.

Tôi dòm chừng những đứa giống mình. Tất cả chúng đang ngó trân trân vào sinh vật kia. Tất cả đều dừng cuộc tấn công lại.

<Có lẽ mấy đứa nó đã dụ lại rồi chẳng?> Giọng nói trong đầu tôi lại rầm rì.

<Hừ, mấy ông nội ời! Đó là bọn khủng long Triceratops đấy.>

Hả?

<Jake, Ax, Cassie, Marco. Bình tĩnh lại coi. Mấy bò đang ở trong lốt hình biến.>

Trong lốt hình biến? Tôi á? Marco này ư?

Yaaahhh! Trí não tôi vỡ oà ra đột ngột. Ngay lập tức tôi đã trở lại là mình. Ô đúng, tôi đã điềm tĩnh lại trong cơ thể bảy ngàn ký lô đầy ắp những phiền toái.

Nhưng cũng chính vào giây phút đó, một trong mấy đứa tụi tôi tấn công.

“HEEERRROOOAAARRRR!” Con Khủng Long Bạo Chúa phía bên phải tôi chồm lên. Nó giật cục cái đầu qua trái, rồi chệch quai hàm xuống mảng xương sống hình vòng cung của một con Triceratops.

“Rrrr-EEEE, Rrrr-EEEE!” Con Triceratops tội nghiệp thét ồm lên thê thảm. Thế là tất cả mọi thứ bỗng trở nên hỗn loạn. Bọn Triceratops nhìn trừng trừng vào tôi và xồ tới. Những cái sừng dài chín tấc nhắm thẳng ngay bụng tôi mà bổ với sức nặng sáu tấn.

Tôi nhảy lùi lại, xem chút nữa là bị húc trúng.

Một gã Khủng Long Bạo Chúa khác - tôi không biết đó là Jake, Cassie hay Ax - vừa lao vào cuộc chiến, vừa rống vang trời. Một quai hàm há chành bạnh ra bập vào một cái sừng và cố giữ nguyên đó.

Chiến trường sôi động rồi. Khủng Long Bạo Chúa đấu với khủng long Triceratops. Một trận chiến mà đứa trẻ nào cũng có thể tưởng tượng ra và bày binh bố trận bằng những hình khủng long nhựa. Quả là một cảnh tượng điên loạn, lạnh gáy.

<Lũ khủng!> Rachel cáu tiết hét. <Lùi lại! Lùi lại!>

Nhưng con nhỏ và Tobias cũng xông vào cuộc chiến, ra sức giúp bọn Khủng Long Bạo Chúa tụi tôi. Hai đứa nó tuy nhỏ xíu, nhưng lại lanh lẹ hơn chúng tôi nhiều. Bọn Triceratops cục mịch, cõ như con voi vốn là con mồi trong tự nhiên của tụi nó mà.

Địch thủ của tôi “s-nóp! s-nóp!” vài lần rồi lại đuổi theo tôi. Tôi quay đầu chạy - tôi đâu có cần trận đấu này.

<Aahhhh!> Tôi trượt, quỵ một đầu gối xuống, suýt té nhổng bém. Tôi định chìa đôi tay ra chống đỡ nhưng tay Khủng Long Bạo Chúa ngắn ngủn, vô dụng. Đành chịu ngã nghiêng ra đất...

Gã Triceratops bèn xộc vào tôi!

<Aahhhh!> Chín tấc sừng xỉa thẳng vào tôi, ngay giữa hai khúc xương sườn. Cơn đau xóc gáy đến liền ngay lập tức.

Nhưng giờ lại đến phiên con Triceratops trở nên yếu thế. Những cái sừng lợi hại của nó đã bị kẹt trong mình tôi. Cẳng chân trước của nó quơ quào, chới vơi. Tôi bạnh hàm ra, gật cái đầu khổng lồ về phía trước và ập miệng vào với toàn bộ sức mạnh.

Con Tricerarops giật lùi lại. Tôi nhả chân nó ra để táp vào hông nó nhưng hụt. Nó lại xông vào húc tiếp. Tôi vẫn nằm nghiêng đó, máu chảy chan hoà. Tôi vung chân về phía trước, lùi bàn chân đầy móng vuốt vào mặt nó. Những ngón chân tôi kẹp trúng được cái sừng gần nhất, tôi liền lấy hết sức bình sinh rút nó ra.

Tôi ưỡn ngửa ra sau dưới lực tấn công của con Triceratop, nhưng lần này những cái sừng không tóm được tôi.

Tôi lăn vào một cái gì đó khiến nó kêu cái rầm và nát báy xáy. Một thân cây! Chà, tôi vừa mới hạ gục một cái cây. Tôi lồm cồm bò lên, đó là một động tác chẳng dễ làm một khi bạn là Khủng Long Bạo Chúa. Tôi kịp thời rút bàn chân lại ngay khi con Triceratop tấn công tiếp. Tôi bỏ chạy, nhưng quanh tôi đều là cành cây, nhốt chặt lấy tôi như một cái cũi.

Rồi trong bóng đêm nổi lên quang cảnh kinh hoàng của một con Khủng Long Bạo Chúa khác. Nó chồm lên con Triceratop của mình, mở hết cái miệng tổ nái ra, và cắn phập ba tá răng dài gần hai tấc vào cổ con Triceratop.

“HooRRROOOAAARRR!”

“Rrrr-EEEEEE! Rrrr-EEEEEE!”

Trong cơn giận dữ điên cuồng, con thú săn mồi to lớn lôi con khủng long Triceratop nhấc khỏi mặt đất. Và một con thú to bằng con voi bị cẩu lên cao.

Con Khủng Long Bạo Chúa lắc lắc cái đầu. Nó nhay con Triceratop đang gào thét như chó nhay xương.

Và rồi con Triceratop im bật, không phát ra âm thanh nào nữa. Nó bị treo lơ lửng giữa trời, thân thể không còn nguyên vẹn nữa. Con Khủng Long Bạo Chúa thả nó ra và đứng đờ lên khi nó vừa rơi xuống.

“Huh-huh-huh-RRRROOOAAARRR!” Con Khủng Long Bạo Chúa rít lên chiến thắng. Tiếng rít làm lay động từng chiếc lá, làm cái bụng khum khum của tôi cũng rung lên lạch xạch.

“Huh-huh-huh-RRRROOOAAARRR!” Nó lại thét rú.

Tất cả sự tàn bạo của thiên nhiên, toàn bộ cái khắc nghiệt của cuộc đấu tranh sinh tồn, bao nhiêu sức mạnh của cơ bắp, xương, móng vuốt và răng, sự trường tồn, lòng khát khao chinh phục không bao giờ dứt... tất cả đều gói trọn trong một tiếng rống kinh hoàng.

Tôi gồng mình lên chuẩn bị ứng phó, sợ rằng mình sẽ là mục tiêu tấn công kế tiếp của nó.

<Jake? Bỏ đó hả?> Tôi hỏi.

<Không,> một giọng truyền ý nghĩ đáp lời.

CHƯƠNG 30

JAKE

Cassie đứng gằm rú trên người con Triceratop vừa đổ vật xuống. Nhỏ là đứa duy nhất vẫn còn bị trí óc Khủng Long Bạo Chúa điều khiển. Điều đó khiến tôi sợ quá đỗi - chính ra là sợ giùm cho nhỏ. Cassie không muốn biến thành lột hình này... Để rồi bây giờ con khủng long đã kiểm soát nhỏ. Vậy là nhỏ Cassie dịu dàng đã bị kẹt trong tâm trí của quái vật hiếu sát.

Cassie ngúng nguẩy cái đầu và nhìn phùng phùng vào tôi, mắt hằn lên những vết giận dữ.

<Chúng ta phải làm gì đây?> Rachel hỏi.

Xem ra nhỏ cũng sợ lắm. Điều này một lần nữa lại khiến tôi khiếp hãi. Rachel đâu dễ gì hoảng sợ, nhỏ đâu phải là đứa dễ bị hù dọa...

<Cassie!> Marco hét. <Tĩnh lại mau!>

Cassie cúi xuống con Triceratop và bắt đầu nhai ngấu nghiến. Thật không thể tin nổi cảnh tượng quái dị này. Mặt trời vừa hừng đông, và trong những tia nắng tím tím, một sinh vật cao như một cây cổ thụ đang nhai rào rào một sinh vật to như voi.

Tôi bước lên trước một bước, dậm ịch đôi bàn chân đầy móng vuốt khủng khiếp của mình xuống đất.

Cassie ngoái đầu nhìn quanh quất và rống lên đầy đe dọa như muốn bảo! <Cút đi! Cái này là của tao!>

<Jake, bỏ phải lù lại thôi,> Tobias can ngăn. <Bỏ đang thâm nhập vào lãnh địa của nhỏ. Đó là con mồi của Cassie. Nhỏ không có lựa chọn nào khác ngoài việc phải bảo vệ nó. Nhỏ sẽ tiêu diệt bỏ.>

<Không. Nhỏ có thể huỷ diệt lột Khủng Long Bạo Chúa này,> tôi nói chắc nịch. <Nhưng nhỏ sẽ không bao giờ làm mình bị thương đâu.>

Nói rồi, tôi bắt đầu hoàn hình.

<Thưa Hoàng tử Jake, như vậy là không sáng suốt! Bạn sẽ trông giống như một con mồi khác cho bạn ấy...> Ax cất giọng can ngăn.

<Jake, nghe tui nè,> Marco can thêm. <Coi chừng bỏ sẽ đánh mất vẻ bảnh trai của bỏ đó. Nếu Cassie mà xông vào bỏ, tui mình sẽ phải xông tới ngăn nhỏ lại.>

Tôi lần khăn. Marco nói đúng. Ngộ nhớ Cassie tấn công tôi thì sao? Nhưng... tôi vẫn tiếp tục hoàn hình, teo rút lại, nhỏ đi và yếu đuối dần. Ba con Khủng Long Bạo Chúa càng lúc càng cao to sừng sững phía trên tôi. Chúng nhìn tôi như Tobias nhìn hau háu vào con chuột lúc đói mồi...

Cassie nhìn tôi, vẻ tò mò. Nhỏ hé đôi mắt vàng liếc tôi, rồi lại thấy cái nhìn đầy hiếu chiến lên tụi khủng long kia.

Và rồi chậm chậm, chậm chậm, làn da người của tôi hiện ra. Khi bàn tay tôi mọc ra những ngón tay người, mặt tôi bết ra với mái tóc xám lù xù trước trán, mấy ngón chân thay thế cho móng vuốt khủng long, thì Cassie chột rùng mình.

<Ô, trời đất ơi, mình đã làm gì vậy hả trời?> Nhỏ thẳng thốt hỏi rồi bỏ chạy khỏi con khủng long Triceratop.

“Không sao đâu, mọi việc qua rồi mà, Cassie,” tôi trấn an nhỏ. “Chỉ là một con khủng long thôi mà...” Thiệt vụng về hết biết, nhưng đó là tất cả những gì tôi có thể nghĩ ra được để mà nói. Tôi biết mình đã không xoa dịu được tình hình, mà còn làm cho nó trầm trọng hơn. Với Cassie, bạn không được nói rằng con nọ con kia “chỉ là một con thú mà thôi”.

<Tại bồ bị lột hình biến khổng chế chớ bộ,> Rachel cũng an ủi. <Điều đó xảy ra hoài chứ đâu. Cả bốn bồ đều vậy cả mà...>

<Ô trời ơi,> Cassie rên lên đau khổ.

<Cassie, nghe này, đó không phải là lỗi của bồ.> Rachel tiếp. <Tại con Khủng Long Bạo Chúa thôi... Nó đã là chính nó, bồ biết mà...>

<Mình đã bảo mấy bồ là mình không thích làm điều này,> Cassie vùng vằng hét lên. Nhỏ bắt đầu hoàn hình. Trong khi đó, tôi lại đang biến hình lại thành con Khủng Long Bạo Chúa.

“Cassie, bồ hãy cứ ở nguyên trong lột hình biến ấy,” tôi bảo. “Tụi mình còn có phi vụ phải làm...”

<Không! Mình không cần phải... là tên giết chóc này!>

<Nào nào, tụi mình cần phải đi đá đít những con kiến vũ trụ, đúng không?> Marco cố thuyết phục.

<Cassie, thôi đi nào,> Rachel nài nỉ.

<Mình đã tiêu diệt một sinh vật sống kỳ diệu,> Cassie thốn thức.

<Cassie, thôi đi! Đây là Kỷ Phấn Trắng, theo như lời gã Người-Chim này này,> Marco nói lạnh lùng. <Không hề có loài người. Không có nền văn minh nhân loại. Không có đạo đức, tôn giáo hay

triết học của loài người. Chỉ là thiên nhiên nghiệt ngã. Tội mình giết để sinh tồn. Sinh tồn. Đó mới là điều đáng nói.>

<Sinh tồn và trở về nhà,> Rachel tụng thêm.

<Có loài người ở đây mà,> Cassie vẫn ương bướng. <Đó là chúng ta. Chúng ta là nền văn minh nhân loại. Trong chúng ta có tất cả những thứ ấy. Chứ còn năm tháng nào là không quan trọng.>

<Thôi được rồi, bồ đúng.> Marco quát. <Nhưng cũng không quan trọng. Nếu đây là năm 1998 hay 2000 hay 2121 thì vẫn cứ phải sinh tồn. Và cho dù là giết hay bị giết thì tất cả những đạo đức, tội lỗi hay gì gì đó đều là cái con khỉ khô.>

Cassie ngừng biến hình. Một lúc lâu chẳng đưa nào hó hé, cuối cùng, Cassie thủ thỉ. <Bồ biết gì không, Marco? Bồ là bạn mình. Mình sẽ làm tất cả mọi thứ vì bồ. Nhưng bồ sai rồi. Đúng, chúng ta cũng là những con thú. Nhưng chúng ta là loài thú biết suy nghĩ, có khả năng nghĩ tới những điều tốt đẹp hơn là chỉ có giết và bị giết. Mình không nghĩ bọn thú ăn thịt là vô đạo đức. Nhưng mình là một con người, và mình cần phải có cảm xúc đối với sự vật. Mặt khác, mình cũng có thể là mụ côn đồ, phát xít hay...>

<Một tên Yeerk,> Ax mớm lời.

Tôi đã biến hình trở lại thành Khủng Long Bạo Chúa. Tôi chờ Marco buông ra vài lời châm chích. Nhưng không... Thay vào đó, cả bọn chúng tôi cắm cúi đi về hướng căn cứ Nesk. Tôi nghe giọng truyền riêng của Marco vọng đến.

<Nè Jake, tui biết vì sao bồ khoái cô nhỏ đó rồi...>

CHƯƠNG 31

AX

Mặt trời đã lên cao khi chúng tôi tới căn cứ Nesk. Đó là một khu vực nằm sát mí triền dốc thấp nhất của ngọn núi lửa, nơi có dòng suối róc rách chảy, len lỏi qua những tảng đá xám xù xì, rỗ chằng rỗ chịt, tạo nền cho những túm cây thưa thớt mọc lên.

Rõ ràng đó là một căn cứ quân sự, chứ không như khu thị trấn thuần nông yên tĩnh của người Mercora. Những thiết bị bảo vệ vòng đai mang hình tháp robot cao chín mét. Trên đỉnh tháp, đủ mọi loại vũ khí năng lượng chĩa lên tua tủa. Tôi có thể thấy ngay rằng chúng đã ứng dụng rất nhiều trường phái khoa học kỹ thuật vào hệ thống phòng thủ này. Người Mercora nói rất đúng: bọn Nesk là những kẻ chuyên “bươi xác chết để ăn thịt thối”. Chúng đã đánh cắp, vơ vét những loại vũ khí này từ rất nhiều loài khác nhau.

Bên trong doanh trại, ngoài hai phi cơ hình kim tự tháp như Rachel và Tobias đã miêu tả, còn có một con tàu được thiết kế theo dạng kinh điển, và một máy bay dị hợm có hình ô van.

Không thể nói rằng mọi hoạt động trong trại đang hồi nhộn nhịp. Nhưng cần phải hiểu rằng, Nesk là loài rất lạ lùng - một loài côn trùng mang tính chất xã hội cao, có khả năng kết hợp và hợp tác với nhau ở mức độ gây sửng sò. Bằng chứng là chúng có thể lắp ghép nhau lại thành những “cơ thể” để sử dụng vũ khí và điều khiển tàu thuyền chúng ăn cắp được. Tuy nhiên, phần lớn thời gian chúng vẫn giữ nguyên trạng thái côn trùng, tôi đoán thế...

<Nào, mấy bồ, vẫn tiếp tục tiến lên phía trước nha. Hãy thả lỏng cơ bắp ra, cứ như tụi mình đang thong dong đi dạo buổi sáng vậy. Ax, bồ có ý kiến gì không?> Hoàng tử Jake hỏi tôi.

<Tôi nghĩ người Mercora nói đúng: bọn Nesk không dè chừng khùng long,> tôi đáp. <Nếu suy luận theo vị trí hiện tại của những sinh vật đằng kia thì chắc chắn chúng cũng đang đi về hướng căn cứ.>

<Khùng long Iguanodons đó,> Tobias giải thích.

<Mấy bồ có trông thấy cái gò kia không?> Cassie hỏi. <Trông như một đồng đất í, có điều nó quá cao, lại hẹp nữa... Đó có lẽ là hang ổ

của người Nesk, tựa như ổ mồi vậy đó. Có thể tên lãnh chúa của chúng trú ngụ trong đó.>

Tôi đã thấy cái ụ đó từ trước rồi, nhưng không lưu tâm lắm. Giờ tôi cố nhìn kỹ lưỡng hơn. <Cái gò đó được bảo vệ kỹ càng. Có nhiều bộ dò tìm sự chuyển động được gắn vào những thứ chắc chắn là vũ khí gây mê. Những con khủng long có thể đi lại tự do quanh căn cứ, nhưng hình như bọn Nesk không muốn chúng đến gần ổ của mình.>

<Vậy thì tụi mình sẽ tìm cái được cho là bom hạt nhân ở đâu?> Rachel nôn nóng hỏi.

<Trong nhà kho hay phòng chứa ở đằng kia kìa,> Marco chỉ. <Ba phòng dàn thành hàng ngang. Nếu là tui, tui sẽ cất giữ thứ quý giá, có giá trị nhất ở cái kho chính giữa. Coi bộ sẽ an toàn hơn. Nhưng mà... sao tui chẳng thấy có lính canh nào...>

<Tôi cũng thấy vậy,> tôi nói. <Nhưng... thường thì bọn Nesk chỉ kết dính với nhau thành sinh vật lớn khi cần phải cầm vũ khí. Còn bây giờ, có lẽ những con côn trùng riêng lẻ đang dàn trải khắp mọi nơi trong căn cứ này.>

<Phải rồi,> Hoàng tử Jake chỉ đạo. <Tụi mình sẽ làm thế này nha. Ax và Rachel kiếm bom hạt nhân, cứ nhắm thẳng tới nhà kho trung tâm mà tìm. Ax nhận diện vũ khí còn Rachel sẽ cầm giữ, vì bàn tay khủng long Deinonychus khéo léo hơn tay Khủng Long Bạo Chúa. Marco và Tobias yểm trợ mạn sườn bên trái. Mình và Cassie lo liệu canh chừng bên phải. Tụi mình sẽ phá toang nhà kho, kiếm thứ cần thiết, rồi chạy thoát ra phía rừng cây đằng kia...>

Tôi cảm thấy khộp quá. Nhưng tôi run phần nhiều không phải vì trận chiến, mà về việc phải nhận cho ra đúng loại vũ khí hạt nhân chúng tôi đang cần để kích nổ, hòng khép lại vết nứt thời gian - *Sario Rip*. Loại vũ khí gây nổ cực mạnh này có hàng ngàn kiểu dáng và kích thước khác nhau. Có thứ to như chiếc ô tô của loài người, nhưng đa số thì nhỏ hơn nhiều. Chẳng hạn như những vũ khí gây nổ của người Andalite thường không to hơn quả bóng bầu dục là bao...

<Sẵn sàng chưa?> Hoàng tử Jake hỏi.

<Rồi,> Rachel lầu bầu.

<Tốt. Mọi người hãy cứ thư thái bước đi y như tụi mình là khủng long thật nha.>

<Cha chả, ngoài tội mình ra còn ai khác cho rằng làm khủng long, rắp tâm chôn chĩa bom hạt nhân của đám kiến ngoài hành tinh, sống cách thời đại con người đầu tiên la lên “Hãy thử nấu chín thịt đi” những sáu mươi lăm triệu năm là bình thường? Có ai cảm thấy việc này là khủng không vậy?> Marco cảm râm.

<Không,> Rachel nạt.

Chúng tôi tiến vào căn cứ, không hẳn là lén lút, lặng lẽ, vì rõ ràng, mỗi lần bàn chân Khủng Long Bạo Chúa động xuống đất là mỗi lần phát ra một âm thanh chằng êm tai chút nào.

Tôi nhắm thẳng nhà kho trung tâm mà tiến tới. Tôi liếc nhìn lên các cành cây. Chắc hẳn tàu của bọn Nesk đã âm thầm theo dõi chúng tôi qua cây cối. Nhưng bắt quả tang được chúng là rất khó. Đặc biệt là khi chúng tôi còn phải tập trung tìm cho ra trái bom hạt nhân cần thiết.

Thoạt trông, căn cứ này vắng tanh vắng ngắt, nhưng khi quan sát kỹ bằng đôi mắt Khủng Long Bạo Chúa, tôi thấy những cột đầy kín những sinh vật như kiến giăng khắp nơi, trông như một màng lưới bao kín cả khu vực này. Khi tôi đặt chân xuống gần một cây cột, thì hình như nó ngoặt hướng né sang một bên.

Chúng tôi lại gần con tàu nhỏ hình ô van. Nó bự gấp đôi một chiến đấu cơ Andalite, nhưng lại được làm từ ba ống tuýp hình ô van gài chặt vào nhau. Tôi ước gì mình có thời gian nghiên cứu nó kỹ hơn...

Nhà kho ở ngay trước mặt. Thoạt nhìn có vẻ như nó được dựng lên từ kim loại thô. Nhưng khi lại gần hơn, tôi nhận thấy té ra nó là bụi đất. Nó được xây dựng cùng kiểu với gò đất - bằng sức lao động của hàng triệu triệu sinh vật li ti. Nhìn kỹ hơn, tôi thấy nó được che chắn, lợp mái bằng những đồ vật thừa thãi, phế liệu và được chà đánh cho đến khi sáng loáng lên.

<Một giống loài quái dị, cái bọn Nesk này,> tôi thốt lên. <Chúng đánh cắp và tận dụng rất nhiều kỹ thuật phức tạp, kỳ bí. Nhưng đồng thời...>

U-uuu-ùùù-úúú. U-uuu-ùùù-úúú.

Tiếng còi hụ vang trời. Những ánh đèn chớp nhoáng! Tháp robot bảo vệ nhá lên những chùm ánh sáng xanh da trời và xanh lá cây. Các máy bay chuẩn bị xuất kích.

Toàn bộ căn cứ đột nhiên sống dậy. Thật nguy hiểm.

<Bộ dò tìm giọng truyền ý nghĩ!> Tôi thét lên. <Chúng biết đây là phương thức thông tin liên lạc của người Mercora nên đã gắn bộ dò tìm giọng truyền ý nghĩ!>

<Cái gì, bồ giống chơi hả?> Marco chát vắn. <Làm sao có thể vậy được?>

<Thật ra, những nhà khoa học Andalite của chúng tôi đã cố gắng phát minh ra thiết bị như thế này trong nhiều năm ròng rã. Nó hoạt động trên nguyên tắc...>

U-uuu-ùùù-úúú. U-uuu-ùùù-úúú.

<Chúng đến kìa!> Cassie thét. <Từ gò đất! Chúng đến kìa!>

Một dòng sông Nesk màu đỏ đen ào ạt đổ ra từ gò đất. Thêm nhiều Nesk nữa phụt ra từ mặt đất bên dưới chúng tôi. Đất cũng sống dậy cùng với chúng. Hàng triệu, hàng tỉ con...

<Tôi luôn đi,> Rachel hét.

Tôi dồn bước chạy về hướng nhà kho. Tôi giơ cái cẳng chân mạnh bạo của Khủng Long Bạo Chúa lên đá một phát, móc lủng một lỗ trên tường. Tôi đá lần nữa. Cái lỗ lớn hơn.

<Marco! Chạy lên giúp Ax!> Hoàng tử Jake hô.

Ngay lập tức hai con Khủng Long Bạo Chúa tấn công bức tường bùn.

<Đây là Godzilla!> Marco hét ầm, kèm theo tiếng cười man rợ. <Sau đây chúng tôi sẽ tiến về Tokyo!>

Đột nhiên, bức tường sụp xuống. Tôi bị nhốt vào bên trong. Nhưng vì tôi cao quá nên vẫn lòi cả cái đầu ra khỏi mái của toà nhà. Phen này tôi cần phải phá vụn mái nhà thôi. Mỗi miếng vật liệu rơi xuống sẽ lại che kín mất những thứ chứa trong nhà kho...

Rachel vượt qua tôi, bắt đầu đào bới đồng hộp và thùng cùng những cửa cải, đồ đạc đánh cắp từ hàng chục nền văn minh lạ. Bạn ấy dùng móng vuốt bàn tay để búng nạy chúng ra, moi ruột chúng, mặc cho những mẩu mái nhà rơi trúng mình.

<Các phi cơ chuẩn bị cất cánh khỏi mặt đất!> Tobias thét.

<Thưa Hoàng tử Jake!> Tôi hấp tấp báo cáo. <Bạn nên tấn công những phi cơ đó trước khi chúng bay lên không trung! Như thế sẽ dễ đối phó với chúng hơn.>

<Đúng, mình cũng nghĩ thế,> bạn ấy nói nghiêm nghị, <Ax, bồ và Rachel ở yên đó. Tất cả mọi người, hãy chứng tỏ tại khủng long có thể tàn phá như thế nào.>

CHƯƠNG 32

TOBIAS

Mới phút trước tụi tôi còn ở trong thành phố ma, thế mà ngay phút sau, tụi tôi đã bị kẹt vào giữa khu phố video đang đồng loạt chiếu phim hành động. Ánh sáng! Tiếng còi hú! Những phi thuyền khởi động. Dây tháp robot an ninh quét những luồng ánh sáng quang phổ khắp mọi nơi.

Và tụi hơn hết thấy, hàng triệu tên Nesk lúc nhúc khắp chốn. Nhưng chúng không tấn công tụi tôi!

<Chúng không thể suy ra thủ phạm là chúng ta,> tôi nhận định. <Chúng không biết những giọng truyền ý nghĩ phát ra từ đâu, nên không biết chúng ta đang tấn công.>

<Chẳng bao lâu nữa chúng sẽ đoán ra thôi,> Rachel bảo. <Ax và mình đang rút toà nhà ra thành từng mảnh. Rồi chúng sẽ nhận ra liền.>

<Phi thuyền hình ô van kỳ dị kia đang nạp năng lượng nhanh nhất,> Jake hô. <Hãy tấn công nó.>

Ba con Khủng Long Bạo Chúa khổng lồ bắt đầu chạy lịch bịch về phía phi thuyền. Tôi dẫn đầu cả đám, nhanh và uyển chuyển hơn trong lốt khủng long Deinonychus. Tôi không thể làm gì được nhiều để phá huỷ chiếc phi thuyền. Ngoại trừ...

Tôi phóng lên, đáp xuống lớp vỏ ngoài của phi thuyền ngay khi nó vừa nhô rời khỏi mặt đất.

Rắc!

Trọng lượng của tôi làm cho phi thuyền chao đảo, chòng chành, đè nguyên lớp vỏ ngoài đâm chúc vào cát. Và rồi...

RẦẦMM!

Y như ai đó thả cả một căn nhà lên đầu kia của chiếc bập bênh. Tôi bay vèo trên không trung, lộn nhào sang một bên và đáp phịch mông mông xuống đất, vội lật đứng thẳng lên.

Thì ra là Cassie, nhỏ bắt chước làm theo tôi. Có điều nhỏ chồm nhảy dũng mãnh hơn nhiều. Khối thịt hàng tấn của nhỏ làm nứt banh vỏ tàu bằng thép, khiến nó bẹp dúm lại như một miếng lá nhôm, nằm chèm mẹp một cục dưới đất.

<Hết ý,> nhỏ thốt lên. <À ra thế. Mình không phiền chuyện đâm đạp lên máy móc đâu. Bờ ỗn chứ, Tobias?>

<Hừ, chỉ có chân giá trị của mình bị tổn thương mà thôi,> tôi lầm rầm. <Ê! Coi phi thuyền kim tự tháp đằng kia kìa!>

Tụi tôi vội quay đầu và phóng vù về phía phi thuyền thứ hai.

<Tìm ra rồi!> Ax thỉnh linh reo lên. <Tôi không biết chiến lợi phẩm này là gì, nhưng tôi chắc chắn nó là thiết bị gây nổ!>

<Thế thì tóm lấy luôn đi,> Jake la. <Rachel, em có cầm nó được không?>

<Em cầm rồi.>

<Tụi mình thanh toán phi thuyền kim tự tháp hay là rút lui?> Cassie hỏi.

<Ax, Rachel, mang trái bom ra khỏi đây ngay, đám tụi mình sẽ ở lại phá huỷ thêm một ít nữa. Có thể sẽ khiến chúng khó đuổi theo chúng ta hơn.>

Tôi phóng như bay về phía phi thuyền kim tự tháp. Nhưng bọn Nesk đã nhận ra tình hình. Chúng liền thực hiện ngay một bước nhận thức đột phá: đám khủng long đã trở thành kẻ thù của chúng.

Lập tức chúng hành động ngay.

TSAAPPPP!

Một cột năng lượng từ tháp robot gần nhất phóng ra, khoét một lỗ xuống mặt đất, ngay gần nơi tôi vừa mới đứng nửa giây trước. Tôi bỗng cảm thấy đau thốn lên. Nửa gót chân bên trái tôi đã bị cháy mất!

Tôi vẫn tiếp tục lết, nhưng giờ phi thuyền kim tự tháp đã quay mũi về phía tụi tôi, tập trung tất cả hỏa lực của nó vào tụi tôi.

Tôi chạy hết tốc lực về phía nó. Nhưng vết thương ở chân đã kìm tôi lại. Jake vượt qua tôi đánh vèo, phi thân lên không trung, biến hàng tấn cơ bắp và xương của mình thành một hỏa tiễn. Cậu ta tông rầm vào chiếc chiến đấu cơ kim tự tháp ngay khi nó khai hỏa.

RẦẦMM!

Chiếc phi cơ lật nghiêng qua bên, mất kiểm soát. Và đúng lúc đó thì tháp robot thứ hai khai hỏa.

Tsaaaapppp!

KUB-BUUÙMM!

Chùm năng lượng phang trúng phi thuyền. Nó nổ tan tành, trở thành một mặt trời nhỏ phừng phực phát ra ánh sáng cam và vàng.

Cơ chấn động hất văng tôi qua bên. Nhoáng cái, tôi đã thấy mình nằm mẹp trên đất trước khi biết được điều gì vừa xảy ra. Tôi búng lên liền, nhưng vương cái chân yếu từ vết thiêu nên cũng khá chật vật. Thành linh, khắp người tôi đau nhức, ngứa ngáy! Bọn Nesk bu xung quanh tôi, đốt, chích, tấn công theo cách thức thô thiển nhất.

Thật là kinh dị. Bọn Nesk vừa nướng thui tất cả mọi thứ trong tầm mắt bằng vũ khí năng lượng, đồng thời lại vừa cắn, đốt rất chi là... “thủ công”.

<Nào, nào, chạy về hướng rừng cây!> Jake ra lệnh.

Cậu ấy không cần nhắc tới lần thứ hai. Tôi đã thấy hàng cây nổi bật trong ánh bình minh và những quầng sáng do tiếng nổ tạo nên bèn chạy nháo nhào ra đó, mong thoát khỏi căn cứ Nesk. Đau hay không tôi cũng chẳng biết nữa. Cứ cầm đầu cầm cổ chạy tìm nơi ẩn núp.

Nhưng rồi cái chân đau của tôi ngưng hoạt động. Tôi quy xuống! Hai con Khủng Long Bạo Chúa ô dề chạy vụt qua phía trên. Lẽ ra tôi nên hét gọi, báo cho bọn bạn biết. Nhưng nếu tôi làm thế thì tụi nó sẽ nấn ná ở lại cứu tôi và sẽ chết chum cả đám...

Rồi, như thể có đáng cứu khổ cứu nạn hiện hình, một cái đầu vuông chành cúi xuống. Kìa, nó hạ xuống, hàm bạnh ra, nhẹ nhàng bao quanh lấy tôi. Rất từ từ, những chiếc răng dài gần cả hai tắc cạ vào da tôi để không làm thủng cơ bắp của tôi.

Con Khủng Long Bạo Chúa nhấc tôi lên, và ù té chạy đi khỏi. Mỗi bước chạy mỗi xỉa cơn đau xóc thẳng vào cơ thể tôi. Nhưng dẫu sao thì tôi cũng được nâng khỏi mặt đất, tránh xa khỏi bọn Nesk quỷ quái.

<Mình ngoan bồ có chặt quá không, Tobias?> Cassie ân cần hỏi.
Ch-chíu-CHÍU! Ch-chíu-CHÍU!

Mặt đất bên cạnh tôi bỗng phụt lên. Đang được Cassie khiêng nên tôi có thể ngoái nhìn về phía sau. Tôi thấy phi thuyền kim tự tháp thứ hai đã cất cánh và đang bắn phá. Đằng sau nó là một phi cơ khác chưa bị phá hủy.

Tôi ngoẹo đầu nhìn về phía trước. Còn xa, xa lắm mới tới chỗ hàng cây. Và giữa tụi tôi và đám cây là một ụ tháp robot chết người.

Cassie lúp xúp chạy.

Bọn phi thuyền hăm hờ đuổi theo tụi tôi.

Vô phương. Không cách chi thoát khỏi bọn chúng rồi.

<Tôi sẽ liên lạc với người Mercora,> Ax bảo.

Tôi chưa kịp có thời gian để suy nghĩ xem Ax nói về “cái gì?” thì ụ tháp khai hoả. Tụi bạn đã vượt qua được các tháp an ninh rồi. Nhưng Cassie và tôi vẫn còn bị kẹt giữa luồng đạn từ tháp và những chiến đấu cơ bắn ra.

<Có vẻ không hay rồi,> tôi nói.

<Ừ, đúng thế.>

Đột nhiên, Jake và Marco quay lại. Bọn nó chạy tới tháp robot cao chín hay mười hai mét từ phía sau. Hai con khủng Long Bạo Chúa đâm sầm vào một góc của tia chống đỡ nó.

CRAẮKK!

Nhưng ngọn tháp không chịu đổ. Nó chỉ lung lay, nghiêng lệch qua một bên. Nhiều đó cũng vừa đủ cho loạt đạn kế tiếp của nó bay loạn choạng.

Jake và Marco lại tông thêm lần nữa. Lúc này Cassie và tôi đã tới được chỗ tụi nó. Tiện chân Cassie đá cho bệ đỡ một cú thần sầu.

Từ từ, từ từ rồi nhanh, nhanh dần, tháp robot bắt đầu đổ sụp xuống. Nó đổ như một cây gỗ đổ, ùm thẳng về phía gò Nesk.

Điều này cũng giúp cải thiện tình hình đôi chút, nhưng không đủ. Tụi tôi quá chậm. Chưa kịp chạy ào vô rừng thì đám phi thuyền kim tự tháp đã tiến tới. Không hề có lối nào chạy khỏi chúng. Cũng chẳng có cơ may nào lách lừa được. Chúng sẽ diệt gọn cả đám tụi tôi mất thôi.

Tụi tôi sẽ chết sáu mươi lăm triệu năm trước khi bất cứ con người nào được sinh ra.

CHƯƠNG 33

RACHEL

Tôi và Ax chạy bứt được vào rừng cây. Trong vuốt bàn tay tôi cầm một ống tuýp nhỏ màu trắng hình chữ nhật. Theo Ax thì đó là chất nổ hạt nhân.

Tôi phải thừa nhận rằng cầm vũ khí hạt nhân tung tủy trong tay mà chạy lòng vòng thì cũng ghê quá!? Điều đó chắc cũng khiến bạn chờn chợn ha?

Tôi ngoái nhìn lại và thấy ngay điều gì sắp xảy ra.

Ba con Khủng Long Bạo Chúa - Jake, Marco và Cassie - đang cong người quẩn quít chạy. Đầu chúng vổ ra trước, đuôi duỗi đơ ra sau, chúng chạy linh khinh như những con chim cu vùng Mexico. Quái quỷ nữa là có một con khủng long Deinonychus nằm gọn trong miệng một con Khủng Long Bạo Chúa. Và ngay trên đầu bọn thần lằn bự này là hai phi thuyền đang gầm rú.

Chắc chắn sẽ xảy ra một cuộc thảm sát.

<Thật vô vọng,> Ax thở dài.

<Bồ nói vô vọng nghĩa là sao?> Tôi quặc lại.

<Tôi đang liên lạc với người Mercora,> Ax giải thích.

Tôi nhớ ra trước đó anh nói làm xàm cái gì đó về chuyện này, nhưng tôi chẳng hiểu gì cả.

<Để mình quay lại giúp tụi nó,> tôi quyết định.

<Đừng ngốc thế, Rachel. Tất cả những gì bạn làm được chỉ là cung cấp cho bọn Nesk thêm một mục tiêu nữa.

<Đúng thế,> tôi tỉnh bơ xác nhận. <Có thể khi chúng nã đạn vào mình thì một đứa trong tụi kia sẽ chạy thoát.>

Tôi quay người chạy ra phía khoảng trống. Có tiếng Ax lẹ khệ chạy theo sau.

Ch-chíu-CHÍU! CHÍU!

Phi thuyền kim tự tháp bắn.

<Aaaaahhhh!> Jake hét rùm, anh bổ nhào về phía trước, người chỉ còn một nửa là khủng long.

<HOÀN HÌNH LỆ ĐI!> Tôi hét.

Chiếc kim tự tháp lười biếng quay qua, lượn ngay phía trên con quái vật đang gãy giữa, vô phương tự vệ là Jake.

Ch-chíu-CHÍU! Ch-chíu!

Nhắm thẳng mục tiêu, phi thuyền kim tự tháp của Nesk bắn.

<Khôôông!> Cassie hét âm.

Ánh lửa làm loá mắt. Nhưng khi ánh chớp tan đi, Jake vẫn còn ở đó! Ánh điện làm nổi rõ một vòm bao vô hình úp chụp quanh ảnh.

<Trường lực!> Ax sung sướng la lên. <Người Mercora đã tới!>

Tiếp theo, tụi tôi thấy hai phi cơ Mercora, chính xác là đĩa bay. Một cái ở ngay phía trên phi cơ kim tự tháp. Nó vừa bung ra trường lực để bảo vệ Jake.

Phi cơ kim tự tháp Nesk giờ cũng đã thấy nó, liền bắn vội. Ngay tức khắc đĩa bay Mercora cũng bắn trả.

BÙÙ-ÙÙMM!

Hai tiếng nổ đồng thời một lúc. Cả phi cơ kim tự tháp Nesk lẫn đĩa bay Mercora đều tanh bành thành những mảnh vụn. Hình như tôi thoáng thấy một cái còng Mercora to dùng quay mòng mòng trong đêm tối.

Chiếc đĩa bay Mercora còn lại lượn rì rầm phía trên Jake và tụi bạn tôi. Phi cơ Nesk còn lại hình như hơi chùng chình. Trong khi đó, Jake và bọn bạn bắt đầu hoàn hình.

<Họ cố giúp đưa chúng ta lên boong tàu,> Ax bảo. <Chúng ta nên hoàn hình thôi. Không có đủ chỗ cho những cơ thể dềnh dàng này đâu.>

Tôi làm theo lời Ax. Thật kinh ngạc, bọn Nesk vẫn còn phân vân không biết nên tấn công hay rút lui đây.

Đĩa bay lượn lờ. Phi cơ Nesk cũng lượn nhưng lảng xa dần.

Jake, Cassie, Marco, và Tobias đã hoàn hình xong. Ax và tôi bước khỏi rừng cây ra khoảng trống. Đây là lần thứ hai bọn Nesk nhìn thấy con người, nhưng là lần đầu tiên chúng thấy người Andalite.

“Bồ nghĩ tụi nó sẽ phản ứng như thế nào trước bồ?” Tôi hỏi Ax.

<Có lẽ chúng nghĩ người Mercora đã tiêu diệt được những đồng minh mới, rất hùng mạnh,> Ax đáp.

Hệt như bọn Nesk đã nghe Ax nói, phi cơ của chúng liền đổi hướng và cút thẳng vào đồng hoang tàn đổ nát của khu căn cứ.

Tôi cười ha ha. “Bồ đoán như thần, Ax à. Xem ra bọn Nesk sợ xanh mặt rồi. Thời hiện đại lẫn Kỷ Phấn Trắng, không lực lượng nào có thể đánh bại được liên quân con người và Andalite”.

Đĩa bay Mercora nhặt chúng tôi cùng món vũ khí hạt nhân lên. Nhìn những người Mercora có vẻ u uẩn, nghiêm trang lạ lùng. Ban đầu thật khó mà hiểu chuyện gì. Nhưng rồi tôi nhận thấy tất cả bọn họ đều khuyết đi một trong những cái chân nhỏ. Chỗ chân bị vật đang chảy máu rỉ rả.

“Có chuyện gì xảy ra với chân giò của các bạn vậy?” Tôi hỏi. Nhưng vừa vọt miệng hỏi xong, tôi liền phát hiện ra đám chân bị thương ấy đang ở trong một góc của đĩa bay. Chúng được xếp ngay ngắn trên một miếng vải màu sáng trải trên một cái bọc. Ở đây toát lên một nghi lễ gì đó rất trang trọng, kiểu như một hình thức tôn giáo vậy...

<Xin các bạn vui lòng giải thích cho chúng tôi về điều này,> Ax nhã nhặn đề nghị.

<Chúng tôi thực hiện việc hy sinh cơn đau. Những chân lìa rồi sẽ tái tạo lại, nhưng danh dự của chúng tôi thì không,> người Mercora giải thích. <Đây là biểu tượng. Nó trò chuyện với nỗi đau linh hồn của thời gian, bằng cách phản hồi lại cơn đau thể xác.>

“Họ làm điều này cho những người Mercora ở trên con tàu kia chẳng?” Jake hỏi.

<Cho những người ở cả hai con tàu,> một viên phi công trả lời. <Bị giết là một nỗi buồn. Giết là một tội ác.>

“Bồ coi bộ hợp với những anh chàng này đó, Cassie,” Marco nhí nhéo.

Cassie làm lơ cậu ấy. “Căng chân và cánh tay chúng tôi thì không mọc lại được,” nhỏ thì thào với người Mercora.

Người phi công đáp, <Thế thì các bạn sẽ phải gánh chịu nỗi đau trong lòng...>

“Đúng thế,” Cassie ủ ê.

“Cám ơn các bạn đã cứu sống chúng tôi. Chúng tôi rất lấy làm tiếc về những người Mercora ở trên con tàu kia,” Jake trịnh trọng nói. “Chúng tôi nợ các bạn. Nợ rất nhiều. Tôi không biết khái niệm ấy có mang ý nghĩa gì với các bạn hay không. Nhưng chúng tôi nợ các bạn.”

“Tất cả chúng tôi đều đồng ý như vậy,” tôi thêm. “Chúng tôi sẽ làm bất cứ điều gì có thể cho các bạn... ý tôi là, cho đến khi chúng tôi trở về thời đại của mình. **Bất cứ điều gì.**”

<Đừng hứa hẹn những điều bề không thể thực hiện được, Rachel!> Tobias nhấn nhẹ bằng giọng truyền ý nghĩa riêng chỉ cho tôi nghe. <Điều đó sẽ làm cho tình hình sau này tệ hơn đây.>

Tôi nhìn chăm chăm vào cậu ấy, cố tìm lời giải thích. Nhưng con mắt điều hâu chẳng tỏ ra điều gì cả.

CHƯƠNG 34

TOBIAS

Bay bên dưới trường lực là một kinh nghiệm kỳ thú. Rất nhiều nhiệt toả lên từ thành phố Mercora và những cánh đồng xung quanh, tạo nên những luồng khí nóng mê hồn. Thế nhưng trường lực phía trên kia là một bức tường vô hình chặn ngang xương, khiến tôi không thể thoả sức tung cánh bay lên, bởi lỡ rủi mà chạm trúng nó thì khó lòng mà không gãy luôn cái cánh còn lại.

Một chuyến du hành thú vị làm sao. Nhưng điều khiến tôi hạnh phúc hơn cả là tôi đã tự bay lại trên đôi cánh của mình. Và tôi cảm thấy như mình đang mang một trọng trách lớn lao lắm. Phải có ai đó chứng kiến và ghi nhớ Khu An Cư của người Mercora này chứ. Đó quả là một kỳ quan mà sau này có lẽ sẽ biến mất vĩnh viễn...

Thật là tuyệt diệu! Vũ trụ có biết bao nhiêu điều kỳ bí. Ai mà ngờ được, trước khi loài người, loài Andalite và loài Yeerk xuất hiện để lao vào một cuộc chiến sống mái rất lâu, lại có một cuộc chiến tranh giành lãnh địa nổ ra trên Trái Đất.

Xuyên qua màn trường lực, tôi thấy những hình ảnh bị làm cho méo mó của bọn khủng long Pteranodon lúc nhúc trong sào huyết ở trên vách đá. Tôi tự hỏi chúng săn mồi như thế nào và bắt cái gì ở trong môi trường lạ lẫm như thế này. Nhưng ai mà biết được!? Như tất cả những vật sống khác, mặc nhiên chúng sẽ làm điều tốt nhất để thích nghi, sẽ nhắm đến mục tiêu kiếm thức ăn mà không để bị ăn thịt. Cũng giống như cuộc đời điều hâu của tôi đây. Vẫn một chu kỳ cũ kỹ: cuộc đời là một chuỗi những cố gắng sống sót bằng bất kỳ phương tiện nào có thể tìm ra. Cuộc sống là cố tồn tại trước kẻ thù, bệnh tật, đói khát, hoả hoạn, lụt lội, và tất cả những con thú to lớn và dữ tợn hơn.

Tôi cảm thấy làn gió ấm áp bơm căng cánh mình. Tôi bay vòng trong, hướng lên trên cho đến khi cảm thấy trường lực ở trên mình có vài phân. Toàn bộ quang cảnh thung lũng thu gọn vào mắt tôi. Không hiểu bằng cách nào đó mà người Mercora đã tìm ra cách cung cấp đủ không khí cho tất cả sự sống bên trong trường lực. Họ quả là một loài bậc cao, phát triển mạnh và thông minh. Tôi hy vọng, ở đâu đó trong dải thiên hà cũng có một vương quốc Mercora khác.

Phía bên dưới, ngay chỗ hình như là đường phố, tôi thấy đám bạn của mình đang nói chuyện huyền thuyên với một người Mercora sôi động. Tôi nhả không khí ra và bắt đầu lao xuống. Lắm lúc không có gì đã đời hơn một cú nhào thẳng xuống từ trên không trung...

Tôi đáp ngay trên một phương tiện chuyên chở đường bộ đang đậu trong bãi.

<Có chuyện gì thế?> Tôi hỏi om xòm.

“Bọn Nesk sắp bỏ đi!” Cassie vui vẻ hét.

“Anh bạn Mercora này nói bọn Nesk đã rời bỏ hành tinh này! Những phi thuyền trên quỹ đạo của chúng đã đáp xuống và dỡ tất cả mọi thứ khỏi căn cứ.”

“Xem ra người hiền thiện đã chiến thắng,” Rachel hân hoan tiếp. “Mình nghĩ tại Nesk thấy người Mercora có những người bạn mới rất hùng mạnh và anh dũng, nên đã tự biết thân cuốn gói mà chuồn...” nhỏ cười hả hê, tự tưởng thưởng về bạo gan của mình.

<Ừa, mình cũng nghĩ vậy,> tôi gục gặc đầu.

Ngay chiều hôm đó, người Mercora tổ chức lễ kỷ niệm chiến thắng, kéo dài tới tận tối khuya. Họ ăn mừng bằng cách nói rộng lãnh địa ra thêm một trăm héc-ta nữa và gieo trồng hạt giống.

Tụi tôi trở về các căn phòng họ sắp xếp riêng cho cả bọn, ăn uống những thứ họ mang đến, nghỉ ngơi trên những khoảnh trường lực có hình dáng như đồ đạc.

Màn đêm buông xuống, qua ô cửa sổ, dường như sao chổi choán kín cả bầu trời. Tôi lựa chỗ đậu để nhìn nó cho rõ hơn...

“Nè, giờ tụi mình cần phải tính toán coi sẽ phải dùng quả bom hạt nhân này ở đâu và khi nào chứ...” Jake vào đề.

<Người Mercora đồng ý cho chúng ta sử dụng máy tính của họ,> Ax thông báo. <Với sự giúp đỡ của họ, tôi có thể dò tìm được nguyên lý về *Sario Rip* để từ đó sẽ lập ra một kế hoạch cụ thể.>

Jake gật đầu. “Tuyệt. Hãy cứ từ từ thôi Ax. Thong thả để làm cho tốt.”

“Đúng, việc gì phải vội vã? Tụi mình ở đây đã có bông cải và tất cả những thứ cần thiết rồi.” Marco nói, mặt mày nhăn nhó làm bộ như ghê tởm lắm.

Tôi ngắm màn đêm buông lơi, quan sát đầu sao chổi. Và rồi tôi thấy nó: một vệt lửa xẹt ra từ bên hông của đầu sao chổi sáng trắng. Ánh lửa màu xanh da trời, ở góc bên phải đường bay của sao chổi.

Tôi cảm thấy trái tim mình đập hụt mất một nhịp.

Người Mercora cũng đã chú ý đến điều đó. Tức thời, từ các đường phố ngoài kia hự lên một tràng còi vang rền.

“Cái gì vậy?” Marco nhắng nhít hỏi. “Nghe như cảnh sát bố ráp...”

Jake rung vai. “Ai mà biết được nếp sinh hoạt của người Mercora? Họ là loài lạ lùng. Có lẽ đó là âm nhạc của họ chẳng?”

Vài phút sau, hai người Mercora chạy bổ vào phòng. Mắt họ lấp lánh liên hồi, coi bộ sẽ thông báo một điều vô cùng khẩn cấp. Hai bàn tay trông ẻo ọt của họ quơ quơ loạn xạ.

<Bọn Nesk! Chúng không chấp nhận bị đánh bại. Chúng quyết định nếu chúng không có hành tinh này thì chúng tôi cũng không có.>

“Vậy nghĩa là làm sao?” Cassie hốt hoảng hỏi.

<Không ăn được thì đập đổ? Chúng đã làm chuyển hướng sao chổi. Hiện sao chổi đang ở trên phi đạo sẽ đâm sầm vào hành tinh này. Chính xác là trúng vào ngay khu an cư đây. Chỉ hơn một ngày nữa thôi, sao chổi sẽ đụng phải hành tinh này...>

“Chúng ta không thể để điều đó xảy ra!” Cassie hét lạc giọng. “Các bạn không thể chịu thua. Không còn cách nào khác sao?... Tôi không biết, đại loại như đẩy nó qua hướng khác được không?”

Người Mercora đáp. <Ngay cả trường lực mạnh nhất của chúng tôi cũng không thể di chuyển được ngôi sao chổi đó. Chỉ có duy nhất một cơ hội thiết bị gây nổ của bọn Nesk. Chúng tôi có thể sử dụng con tàu cuối cùng của mình, bay tới sao chổi và cho nổ thiết bị. Có thể như vậy sẽ làm nổ văng đầu sao chổi thành nhiều mảnh. Tuy nhiên...>

“Họ không muốn hỏi xin chúng ta vũ khí,” Jake nói nho nhỏ.

“Màu mè kiểu cách gớm,” Marco nhận xét. “Nếu là tui thì tui cứ việc nói quách ‘đưa đây nào anh bạn’.”

“Nếu đưa vũ khí cho họ thì tụi mình sẽ không còn cách nào khác để về nhà,” Rachel nhận xét.

“Chúng ta không có lựa chọn nào hết!” Cassie tha thiết. “Liệu sáu đứa tụi mình có quan trọng hơn cả hành tinh này không? Chẳng lẽ tụi mình sẽ kết án tử hình họ chỉ vì tụi mình muốn về nhà thôi sao?”

“Chờ chút coi, bồ có nghiêm túc không đó, Cassie?” Marco chất vấn. “Tụi mình sẽ rút chiếc vé về nhà duy nhất ở đây sao. Tui hông nghĩ vậy đâu...”

“Ax, nếu sao chổi đụng Trái Đất thì thiệt hại sẽ như thế nào?” Jake hỏi.

Nhưng Ax không trả lời. Ảnh đang mãi suy nghĩ về điều tôi vừa truyền ý nghĩ riêng cho ảnh và đang bản thân suy xét điều tôi bảo ảnh làm...

Tôi nói với hai người Mercora. <Vui lòng cho chúng tôi một vài phút để suy nghĩ. Xin mời các bạn quay lại sau.>

Họ ra ngoài. Tôi bắt gặp ánh nhìn đăm đăm của Ax. Ảnh nhìn tôi bằng cả hai mắt chính. Mắt phụ của ảnh nhìn xuống ống vũ khí nhỏ nhưng có sức tàn phá khủng khiếp đang cầm trong tay.

CHƯƠNG 35

CASSIE

Khi hai người Mercora trở lại, chúng tôi quyết định trao cho họ quả bom.

Đợt biểu quyết chung cuộc khiến tôi ngạc nhiên quá đỗi. Kết quả: bốn phiếu thuận và hai phiếu trống, của Marco và Rachel. Tôi nghĩ sở dĩ Jake đồng ý vì cậu ấy còn nợ người Mercora mạng sống của mình. Tôi cũng vì lý do tương tự. Nhưng tôi ngạc nhiên bởi vẻ im lặng hơi kỳ cục của Tobias và Ax. Cả hai chẳng ai lên tiếng bàn bạc câu gì. Chỉ lẳng lặng bỏ phiếu ủng hộ tôi và Jake.

Anh bạn người Mercora vừa cầm ống vũ khí xong, liền chạy vù tới đĩa bay duy nhất còn sót lại của mình. Từ cửa sổ nhìn ra, tôi thấy nó bắt đầu nạp năng lượng.

<Chúng ta cần phải đi thật xa khỏi nơi này trước khi sao chổi đâm sầm vào Trái Đất.>

“Bồ ngụ ý gì khi nói ‘sao chổi đâm vào’?” Tôi hỏi dồn. “Người Mercora nghĩ kế hoạch của họ sẽ có tác dụng mà. Họ tin là có thể phá vỡ sao chổi và những mảnh vụn sẽ bị cháy rụi trước khi xâm nhập vào bầu khí quyển của Trái Đất...”

Tobias giương đôi mắt điều hâu lạnh lùng ra dòm tôi lom lom. <Trái bom hạt nhân đó sẽ không nổ. Ax đã chỉnh sửa cho nó trở thành một trái bom xì. **Ảnh** đã làm khéo đến độ người Mercora không biết cho đến khi quá trễ...>

Tôi chỉ còn biết há hốc mồm ra. Tất cả tụi tôi đều thế.

“Khoan, khoan nào,” Marco la rần. “Nếu tụi mình không sử dụng được nó thì hi vọng người Mercora có thể! Hay, tụi mình chết cứng ở đây luôn rồi! Sao chổi đụng vào và thế là tụi mình sẽ bị chôn vùi nằm dậm dưới lòng đất. Sẽ đau lắm à nha.”

<Không có thời gian để giải thích đâu,> Tobias nói lấp lửng. <Mấy bồ biến thành chim lẹ đi. Chúng ta cần phải rời khỏi đây trong vòng vài phút nữa.>

“Tobias, bồ đã làm gì vậy?” Tôi gay gắt hỏi.

<Mình đã làm điều cần thiết, được chứ?> Tobias la lên trong cơn thịnh nộ bất ngờ. <Mình đã làm điều bắt buộc phải làm, để mấy bồ không ai phải cảm thấy tệ hại hay tội lỗi về chuyện ấy.>

“Bồ cần giải thích ngay bây giờ,” Jake nói bằng giọng trầm thấp, rít chịt khi cậu ấy thật sự điên tiết.

<Bắt đầu biến hình đi, nếu không thì mình chẳng giải thích gì cả,> Tobias kiên quyết. <Nào, làm đi!>

Rachel bắt đầu biến hình thành đại bàng đầu bạc. Jake chần chừ một chút. Xem ra trong giọng nói của Tobias ẩn chứa một sự ép buộc mà chưa bao giờ tôi từng nghe. Jake bắt đầu biến hình. Rồi tới Marco, Ax. Tôi có thể làm gì nào? Tôi cần phải làm theo bọn bạn. Cần phải biến hình.

<Đây là Kỷ Phần Trắng, thời đại cuối cùng của khủng long.>

“Thì sao?” Tôi hỏi trong khi vẫn còn miệng người.

<Vây thì bồ nghĩ cuối cùng điều gì xảy ra với tất cả những sinh vật này, hả Cassie? Khủng long đã thống trị Trái Đất khoảng một trăm bốn mươi triệu năm. Máy bồ đã thấy chúng ta yếu đuối và bất lực như thế nào trong thời đại này rồi đó. Máy bồ cũng thấy những động vật hữu nhũ duy nhất ở đây chỉ là những con chuột tí nị. Đủ nhỏ để tránh khỏi sự chú ý của tụi khủng long. Vì vậy, máy bồ nghĩ coi: khủng long sụp đổ và động vật có vú lên ngôi như thế nào?>

<Chúng... chúng tiến hoá,> tôi ấp úng.

<Đúng. Chúng tiến hoá. Nhưng sự tiến hoá ấy có một bàn tay khổng lồ chìa ra giúp đỡ. Này nha, khoảng sáu mươi lăm triệu năm trước... tức là bây giờ đây này... có một cái gì đó - mình không biết là một thiên thạch hay sao chổi gì đó - đã đụng trúng Trái Đất. Đụng mạnh kinh khủng. Đủ mạnh để khiến cho bầu khí quyển bị phủ đầy bụi đất, che kín mặt trời, và khí hậu trở nên lạnh đi. Đó là nguyên nhân làm cho khủng long chết dần...>

<Bồ không biết nó có phải là sao chổi này hay không,> tôi gào lên tức giận. <Bồ không biết mà!>

<Mình biết chứ,> Tobias phản bác. <Không ai trong thời đại chúng ta từng tìm ra xương cốt của người Mercora hoá thạch. Điều đó chứng tỏ họ chưa bao giờ phát triển thịnh vượng, chưa bao giờ sinh sôi nảy nở ở trên hành tinh này, chưa bao giờ vượt quá một nhóm nhỏ trong Khu An Cư này. Đây chính là sao chổi đó đó. Đây chính là thời điểm định mệnh ấy. Ngày hôm nay là ngày cáo phó chung của người Mercora. Và hôm nay... là ngày cuối cùng của khủng long.>

Tôi muốn bài xích rằng Tobias sai rồi, nhưng trong thâm tâm tôi biết cậu ấy nói đúng. Tôi muốn khóc thét lên. Nhưng tôi đã là ó biển.

Ó biển không biết khóc, và điều đó quả là khủng khiếp.

Thật không thể tin nổi.

<Chúng ta cứ để mặc kệ những người Mercora chết sao?> Tôi chất vấn.

<Mình thật sự ngạc nhiên là bồ lại không chịu hiểu đây, Cassie à,> Tobias nhỏ nhẹ. <Không chỉ những người Mercora này đâu, mà toàn bộ hành tinh sẽ thay đổi trong ngày hôm nay. Một triệu loài sẽ chết dần. Một vài tuần, vài tháng hay vài năm sau kể từ hôm nay, Khủng Long Bạo Chúa sẽ chết dần chết mòn. Nhưng cũng từ sự thể đó, rất nhiều sinh vật khác bắt đầu tiến hoá. Bao gồm...>

<Chúng ta,> tôi nói nốt. <Loài Người Hiện Đại. Chúng ta sẽ không bao giờ tiến hoá trừ phi khủng long phải tuyệt chủng.>

<Vì vậy sao chổi cần phải đụng trúng Trái Đất,> Rachel lập luận.

<Đúng. Sao chổi này cần phải rơi xuống đây,> tôi tán thành. Tôi rất ghét phải nói như vậy. Tôi không muốn nghĩ rằng Khu An Cư khiêm nhường của loài Mercora dũng cảm sẽ bị tiêu diệt. Nhưng ngày hôm nay đã được ấn định là ngày của sự huỷ diệt. Và ngay từ đầu tôi đã biết rằng chúng tôi không thể làm thay đổi lịch sử. Tất cả những sự việc này đều đã xảy ra rồi. Đã xảy ra sáu mươi lăm triệu năm trước khi tôi ra đời.

Ax lên tiếng. <Người Mercora sẽ phải mở vòm trường lực cho phi thuyền của họ cất cánh. Chúng ta cần phải bay lên cao để chuẩn bị bay ra cho kịp lúc.>

Ảnh nói đúng. Tobias cũng đúng. Tôi biết thế. Nhưng điều đó vẫn khiến tôi cảm thấy bình hoạn trong lòng. Và tôi không phải đứa duy nhất cảm thấy thế.

<Mấy bồ biết đó, những người này đã cứu chúng ta. Họ đã cứu mình,> Jake ngậm ngùi nói. <Mình không thích chạy trốn hấp tấp như thế này. Có lẽ chúng ta nên báo cho họ biết. Có lẽ họ nên sơ tán khỏi hành tinh này.>

<Họ thiếu phi thuyền,> Ax giảng giải. <Cuộc chiến với bọn Nesk đã khiến họ chỉ còn lại có mỗi một con tàu. Ngoài ra, ngộ nhờ họ tìm ra cách nào đó để sống sót thì sao? Chúng ta có thể làm thay đổi lịch sử một cách nghiêm trọng...>

<Thật điên khủng,> Jake chua chát. <Mình không muốn quay lưng lại những người đã cứu mình.>

<Bồ không có sự lựa chọn nào khác đâu, Jake à,> Tobias nói.

<Con tàu sắp sửa phóng rồi kìa,> Ax loan báo. Anh vẫn liên tục dùng mắt quan sát tình hình.

<Bây giờ hoặc không bao giờ,> Tobias giục.

<Bây giờ.> Marco đáp.

<Đúng thế!> Ax đồng ý.

<Không còn cách nào khác,> Rachel bảo, nghe đầy tâm tư hơn tôi tưởng.

<Thôi được,> Jake buồn rầu. <Chúng ta không phải là kẻ viết lại lịch sử.>

Tôi muốn cười phá lên. Cả bọn hành xử như thể mình đang khó nhọc quyết định không bằng. Trong khi Tobias đã quyết định giùm phần khúc mắc nhất rồi. Sao chỗi sẽ không ngừng trôi. Và vấn đề duy nhất hiện nay là liệu chúng tôi có chạy thoát và sống sót được không. Chúng tôi biết câu trả lời cho vấn đề đó rồi.

<Cám ơn, Tobias,> tôi bảo.

Tôi không biết cậu ấy nghĩ tôi thành tâm hay là mỉa mai. Ngay cả tôi cũng không chắc chắn.

Tôi dang cánh ra và bay lên.

CHƯƠNG 36

JAKE

Chúng tôi bay xuyên qua vòm trường lực cùng với lúc đĩa bay cất cánh.

Tất cả cư dân Mercora đều mãi dõi mắt nhìn theo con tàu mang theo tất cả niềm hy vọng của họ, cho nên họ không trông thấy chúng tôi trong bóng tối.

Tự nhiên tôi đâm nổi sùng với Tobias. Tôi cũng bực mình cả Ax vì đã đồng tình giúp cậu ấy, dù biết rằng cả hai đã làm rất đúng. Thì đây, cơn giận của tôi đã chứng tỏ điều đó. Thiệt hết biết! Nghĩ vậy nhưng tôi vẫn không nguôi bực cho được. Tôi cố đổ lỗi cho Tobias về tấn bi kịch sắp sửa xảy ra này... Có lẽ như vậy tôi đỡ phải tự trách móc mình hơn.

Chúng tôi bay, bay lên, lên. Trời tối và tụi tôi bay nhanh đến nỗi lũ Pteranodon không nhận ra tụi tôi. Chúng là loài săn mồi ban ngày mà. Thật ra thì những lát hình chim tụi tôi đang mang cũng vậy. Nhỡn lực của tụi tôi chẳng khá hơn thị lực của người trong đêm là bao.

Chúng tôi bay lên và ra khỏi thung lũng, từ biệt nơi những sinh vật của buồn cười chuyên trồng bông cải. Lên bầu trời, tránh xa bất cứ loại ánh sáng nhân tạo nào và xuôi về phía đại dương.

Sao chổi thật là diệu ảo, vẻ đẹp của nó làm phiêu diêu hồn phách. Phải chi chúng tôi không biết nó là cái gì, hoặc nó mang lại hiểm họa thảm khốc ra sao (!)

Chúng tôi bay cho đến cận kề giới hạn biến hình hai tiếng đồng hồ thì hoàn hình. Rồi lại biến hình càng nhanh càng tốt. Lần này Cassie và Rachel dùng lát cú để dẫn đường cho cả bọn xuyên qua bóng đêm.

<Khi cái món này rớt xuống thì sẽ tạo ra tiếng bùm to cỡ nào hả?
> Rachel các có hỏi.

<Điều đó phụ thuộc vào vận tốc của sao chổi,> Ax đáp. <Người Mercora đã quan sát sao chổi này. Họ cho biết, bề ngang của nó xấp xỉ năm dặm, tính theo chuẩn mực của các bạn. Nó đang lao đi với vận tốc mười lăm dặm một giây.>

<Một giây á?> Marco kinh hãi hỏi lại.

<Đúng. Khi đụng Trái Đất, nó sẽ phóng ra một khối năng lượng lớn gấp một triệu lần số năng lượng chứa trong vũ khí hạt nhân của con tàu ngầm đã mang chúng ta tới đây.>

<Xin lỗi, một triệu trái bom hạt nhân á?>

<Ừm, “bom hạt nhân” là một ví dụ xác đáng về kỹ thuật hạt nhân thô sơ. Tôi chỉ ước lượng được tương đối thôi,> Ax dừng đỉnh nói. <Sẽ có rất nhiều sóng chấn động. Mỗi sóng chấn động sẽ xuyên thẳng vào lòng Trái Đất, đè ép cho lớp đất đá nổ tung và làm phát tán tất cả các loại khí carbonic tích tụ dưới đó. Rồi, những khí nổ từ dưới đất bung lên cũng như từ sao chổi toả xuống sẽ phản ứng với nhau, tạo nên một quả cầu lửa khổng lồ. Tất cả mọi thứ - động vật, thực vật, nhà cửa, bất cứ thứ gì - trong phạm vi một trăm dặm sẽ bị tiêu huỷ hoàn toàn. Sẽ xuất hiện một miệng núi lửa khổng lồ, sâu ít nhất phải mười, hai mươi dặm. Chưa hết, sóng chấn động thứ hai sẽ ập đến tức thì, như là phản ứng dây chuyền của sóng chấn động thứ nhất. Nó sẽ thổi tung một số lượng đất đá đang cháy cực lớn bay véo lên không trung, phân tán trong một vùng vô cùng rộng lớn. Những tảng đá cháy này, khi rơi trở lại bầu khí quyển chắc chắn sẽ tạo nên một làn sóng nhiệt khủng khiếp, nóng đến nỗi cây cối phải bén lửa bốc cháy luôn. Tất cả các vật sống sẽ bị nấu chín. Khi...>

<Đủ rồi!> Cassie hét lên.

<Phải. nhiều đó thông tin là quá đủ,> tôi đồng ý. <Câu hỏi là tại mình làm sao để sống sót qua cơn này?>

<Và liệu chúng ta có muốn không,> Tobias nói buồn so. <Vài năm sau nữa Trái Đất sẽ là một bãi tha ma. Trước tiên là lửa, sau là đêm tối. Tối tăm, lạnh lẽo và chết chóc ngự trị khắp nơi.>

<Nghe này, mình chỉ quan tâm đến chuyện sống sót thôi,> Rachel bảo. <Chấm hết.>

<Sóng chấn động là mối đe dọa hàng đầu, tiếp đến là sức nóng cường độ cao,> Ax nói. <Khi sao chổi đâm xuống, chúng ta nên ở dưới nước.>

<Tại mình hãy ráng bay cho đến phút cuối cùng,> tôi bảo. <Cứ ráng bay xa chừng nào tốt chừng ấy. Cho đến phút cuối cùng mới lao xuống biển.>

Chúng tôi hồi hả bay suốt đêm, chỉ dừng lại hoàn hình sau mỗi hai tiếng. Mặt trời nhú lên, bày ra một khung cảnh đẹp đến nín thở. Chúng tôi đang bay phía trên một đồng bằng châu thổ. Cả trăm

dòng suối đang âm thầm hoặc ồn ã đổ ra biển. Nổi bật trong vẻ quyến rũ đó là khủng long. Những con Triceratops ù lì. Những bầy Saltasaurus chúng tôi đã đụng mặt khi mới đặt chân tới đây - cổ dài, đuôi dài. Những bầy Hadrosaurs cùng vô số cá sấu khổng lồ và Pteranodon đang trầm mình dưới nước bắt cá.

Tuyệt vời nhường bao! Những gã thần lùn khổng lồ lịch rịch bước đi. Đây là một thế giới mà voi chỉ được xếp vào loại kích thước trung bình. Hàng trăm loài khủng long, mỗi loài là một kỳ quan của tạo hoá, là một tuyệt tác của thiên nhiên.

Đó đây chúng tôi thấy lũ Khủng Long Bạo Chúa và những loài thú săn mồi to lớn khác. Chẳng hiểu sao mà tôi cảm thấy thương cảm, tội nghiệp cho bọn Khủng Long Bạo Chúa nhất, mặc dù đã mấy lần chúng cố giết tội tôi.

Chúng quá tự tin về sức mạnh của mình. Không tự tin sao được. Đây là hành tinh của chúng và chúng là chúa tể mà. Tôi tự hỏi, hồng biết chúng có lúc nào nhìn lên bầu trời và thấy cái gì đó khác lạ hay không, hồng biết chúng có thấy sao chổi và cảm thấy sợ hãi không?

Ngay cả giữa ban ngày như thế này mà sao chổi vẫn hiện rõ mồn một bên trên. Và ngay bên dưới sao chổi ấy, phía trên cuộc sống đang hồi sôi động của Kỷ Phấn Trắng là đám chúng tôi đang bay.

Cuối cùng chúng tôi dừng lại nghỉ trên những cành cây cao. Tất cả, ngoại trừ Ax đứng ở bên dưới. Đậu trên cây, Tobias cảm thấy như ở nhà. Còn những con người bọn tôi cũng cảm thấy hơi an tâm khi treo lơ lửng trên cao.

Cassie cười rầu rầu. “Ồ, thế là tội mình đang ở đây, chỉ vài chục triệu năm trước. Mai này loài linh trưởng sẽ tiến hoá. Chúng sẽ học cách sống trên cây, học cách chạy trốn bọn thú răng sắc họ nhà mèo và những loài thú ăn thịt khác. Tội mình ở đây bây giờ là hơi sớm...”

“Chắc lúc này họ đã biết rồi,” Rachel nói vu vơ, nhìn trở lại về hướng tội tôi vừa rời khỏi.

“Ai cơ?” Marco hỏi Rachel.

“Người Mercora. Họ đã biết quả bom không nổ. Họ biết thế là chấm hết.”

Marco gật đầu. “Ừa. Mình tự hỏi liệu họ có biết lý do tại sao hay không. Chẳng hiểu họ có biết chúng ta đã làm điều đó không. Chẳng

biết họ có đoán ra rằng chúng ta không đến từ một nơi xa lắc xa lơ nào đó, mà đến từ thời mãi về sau của ngay chính hành tinh này...”

Một con Saltasaurus lò dò lại gần và vươn cái cổ ngẩng lên cây, ngắt lá nhai nhồm nhẽm, không thèm đếm xỉa gì tới tụi tôi.

Một đêm nữa lại tới và bây giờ chúng tôi bay hồi hải, cố bay cho hết từng dặm cuối cùng... và rút cuộc rồi Ax cũng thông báo đã đến lúc.

Chúng tôi ngoặt bay ra biển và đáp xuống nước, hy vọng sẽ không bị một tên khủng long nào đó ăn thịt trong vài phút còn lại. Chúng tôi biến hình thành cá heo và chờ cho thế giới kết thúc.

CHƯƠNG 37

CASSIE

Tôi trôi lên mặt nước để chờ mục kích cảnh tận thế.

Ngôi sao chổi đã là một bó đuốc cháy rực to như một dãy núi. Nó đâm đánh sầm một cái, và toàn bộ hành tinh co rúm lại trước cú va chạm. Bạn có thể tưởng tượng rằng đó là Mẹ Trái Đất đang đau đớn khóc than. Nhưng bạn biết đấy, Trái Đất chỉ là một quả cầu đầy đất, nước, không khí và sự sống, quay lơ lửng trong vũ trụ. Nó quan trọng chẳng qua vì nó là của chúng ta. Vũ trụ không màng gì đến chuyện quỹ đạo Trái Đất và đường bay của một sao chổi giao nhau vào thời điểm này và tại nơi này.

Nhưng trong tâm trí, trong trái tim mình, tôi khóc than cho Trái Đất.

Sức nổ của một triệu quả bom hạt nhân cùng phát hoả một lúc. Như thể một cái búa to như mặt trăng động thẳng xuống hành tinh chúng ta. Tôi cảm thấy từng đường gân thớ thịt mình rung chuyển.

Tiếng nổ như rút vũ trụ ra thành từng mảnh nhỏ.

Nhưng tôi không bao giờ cảm thấy sự xung chấn. Bởi vì bỗng dưng tôi không còn chìm trong lòng đại dương và xem cảnh tàn lụi của khủng long nữa...

Tôi đang bơi bồng bênh trên tất cả. Rập rình trên không trung, nhưng cũng không hẳn thế, trong không gian thì đúng hơn. Chỉ có điều là tôi vẫn thở được.

<*Sario Rip!*> Tôi nghe tiếng Ax hét. <Sự va chạm của sao chổi đang làm nó khép lại!>

Nhưng chuyển chu du vượt thời gian lần này rất khác. Chúng tôi không đột ngột trở về nơi mình xuất phát mà trôi la đà qua một khoảng trống, lướt băng băng qua một cuốn phim video đang chiếu nhanh.

Tôi thấy miệng núi lửa sâu toác hoác. Đó là một cái hồ rộng vừa đủ để nhấn chìm hàng chục thành phố xuống dưới. Hằng hà sa số đất đá xà bần nóng rực nổ văng ra tung toé. Một quả cầu lửa lăn tròn qua khung cảnh ấy, thiêu huỷ tất cả mọi thứ tựa hồ như một bó đuốc quét ngang đồng cỏ khô.

Cây cối nổ tung, phụt thành những cột lửa. Những con khủng long co quắp lại, cháy đen xì và lăn ra chết tại chỗ, không kịp kêu một tiếng. Gió mang lửa loang rộng ra. Bầu trời hình như cũng cháy luôn! Rồi quả cầu lửa yếu dần đi chỉ còn là một đồng tro tàn, từ đó khói và bụi bay mịt mù. Cả Trái Đất bị một tấm mền khói bụi bao chung quanh. Mặt trời bị cách ly hoàn toàn.

Trái Đất bắt đầu lạnh đi, thêm nhiều sinh vật nữa chết thảm.

Tất cả diễn ra trước mắt tôi, càng lúc càng nhanh hơn. Bầu trời bỗng sáng choang khi mưa axit đổ xuống, làm tan chảy bao nhiêu thảm thực vật. Thế là bọn khủng long còn lại lăn ra chết vì đói. Các loài thú ăn cỏ giờ đã hiếm hoi lắm. Cỏ cây chỉ còn tồn tại vài ba thứ lơ thơ, lấy đâu cho chúng ăn, và rồi chúng cũng tiêu luôn.

Tôi thấy, trong chớp mắt, con Khủng Long Bạo Chúa cuối cùng đang đi lang thang, đói meo, ốm nhách, yếu lả đi, cô độc trong khung cảnh điêu tàn. Nó đang ráo riết đi tìm những con mồi không còn nữa, và rồi chính nó cũng lăn đùng ra chết.

Thời gian trôi vun vút. Những lục địa trôi dạt dờ qua bề mặt của thế giới. Tôi thấy Nam Cực lướt về phía một đầu của hành tinh và đông lại thành băng giá. Tôi thấy biển Đại Tây Dương hình thành ở nơi trước kia chỉ là một con sông nội địa. Ấn Độ nứt ra, trôi đi rồi đâm sầm vào châu Á, dùn lại và dùn lên thành dãy núi Himalaya.

Những tảng băng lở dờ trôi tới trôi lui. Rừng rậm toả ra, rồi co hẹp lại, rồi lại toả ra. Núi lô nhô mọc lên nhọn hoắt và lởm chởm, sau đó bằng phẳng dần và có những hình thù trơn láng hơn.

Khắp mọi nơi, đâu đâu cũng có những sinh vật nhỏ, có lông mao, màu nâu, sinh sôi nảy nở nhanh thần tốc. Chúng chiếm lĩnh mặt đất y như cách thức của khủng long. Chúng di cư ra biển. Chúng tiến hoá thành loài ăn lá cây và ăn thịt, lớn và nhỏ, hiền lành và hung dữ, chậm lù đù và nhanh nhẹn. Và đột nhiên, chúng sống trên cây, chuyên canh thoăn thoắt. Giây sau, xuất hiện những sinh vật đang xúm xít lại cùng nhau đập đá tạo hang, cùng làm ra những dụng cụ bằng xương và gỗ.

Họ bước đi thẳng đứng trên hai chân. Họ dựng lều trại, làng mạc và thành phố. Tất cả những điều này vụt trôi như ánh chớp, nhanh hơn những cảnh trước đó nhiều. À, thì ra trong lịch sử dài lâu của Trái Đất, lịch sử Loài Người Hiện Đại thậm chí còn chưa kéo dài đủ một cái nháy mắt.

Khủng long đã thống soái một trăm bốn mươi triệu năm. Loài người tồn tại chưa đến một triệu năm...

Tôi lại thấy mình ở dưới nước.

Đám bạn tôi cũng thế.

Tôi phát ra luồng sóng định vị của cá heo và “thấy” những con tàu đang bập bênh trên làn nước. Và tôi cảm thấy tiếng dội hấp hối cuối cùng của vụ nổ hạt nhân dưới nước làm mở toang *Sario Rip* lần đầu tiên...

<Chúng ta đã trở lại đúng nơi chúng ta xuất phát,> Ax nói, có vẻ xúc động.

Chúng tôi hoàn hình gần bãi tắm, ngây ngật, ướt lướt thướt, và chờ xem tin tức về tai nạn thảm khốc dưới biển. Một thảm họa, may mắn thay, không gây bất cứ thiệt hại về nhân mạng nào.

Cô thợ lặn của lực lượng hải quân đã trở thành người anh hùng trong chiến dịch cứu hộ. Cô ấy nhất định thề rằng mình đã được một đàn cá heo dẫn đi. Vài người cho rằng có thể cô bị ảo giác do lặn sâu và do hít phải hỗn hợp khí độc trong bộ đồ lặn của mình.

Tôi trở lại cuộc sống bình thường, cảm thấy lạ lẫm và xa lạ, lâng lâng sao sao ấy.

Tối đó Jake đến chơi. Tụi tôi cùng nhau đi dạo.

“Mình cố biến hình thành Khủng Long Bạc Chúa,” cậu ấy kể. “Nhưng không thể được. Không có thay đổi gì xảy ra cả.”

“Bồ nên hỏi Ax. Có lẽ ảnh sẽ biết tại sao.”

Jake cười. “Ừa, nhưng cho dù ảnh có giải thích thế nào chẳng nữa mình cũng không hiểu nổi đâu.”

“Không chừng tất cả chỉ là một giấc mơ,” tôi bảo.

“Không, không phải là mơ,” Jake bác bỏ. “Nhưng tất cả đã xảy ra cách đây lâu, lâu lắm rồi.”

“Có thật là tụi mình đã ở đó không nhỉ? Đã làm những việc này việc nọ? Thế, tất cả mọi việc có thể xảy ra theo một cách khác được không? Liệu hành tinh này có thể do người Mercora làm chủ không? Hay là bọn Nesk? Liệu có nên để cho lũ khủng long ung dung bước đi đây đó? Liệu tụi mình đã làm đúng hay là đã xáo trộn hết...”

Jake không trả lời. Tôi khoác tay cậu ấy và hai đứa tôi cùng nhìn lên bầu trời. “Không có sao chổi,” Jake nói.

“Ít ra là hôm nay không có,” tôi thêm.

Ghi chú:

<Xin chào, là tôi đây, Tobias đây. Sau khi trở về từ cuộc phiêu lưu trong thời kỳ cuối Kỷ Phấn Trắng, tôi đã tìm hiểu một vài loại khủng long mà tụi tôi chạm chán như: Tyrannosaurus, Deinonychus, Saltasaurus, Spinosaurus, Elasmosaurus, Kronosaurus, và Triceratops. Tất cả bọn chúng đều là những giống loài tồn tại trong thời kỳ Kỷ Phấn Trắng. Nhưng dường như các nhà cổ sinh vật học cho rằng một vài loài trong bọn chúng như Spinosaurus đã bị tuyệt chủng từ giữa thời kỳ Kỷ Phấn Trắng rồi, trong khi thời điểm mà tụi tôi trở lại quá khứ lại là cuối thời kỳ Kỷ Phấn Trắng. Tất cả những gì tôi có thể nói với các bạn ấy là tôi xem nữa thì bị một con Spinosaurus, loài khủng long được coi là đã tuyệt chủng, xơi tái. Vậy, các bạn sẽ tin ai đây? Tôi hay là các nhà khoa học cùng với những hóa thạch cổ xưa?>

HẾT MEGAMORPHS 2

- [1] Nhân vật gốc nghịch trong phim *Đời Beverly*. (NDBS)
- [2] Toy “R” Us là tên một hãng đồ chơi nổi tiếng ở Mỹ (NDBS)
- [3] J.C Penny là tên một chuỗi các siêu thị lớn ở Mỹ (NDBS)
- [4] *Baywatch* là tên một bộ phim truyền hình nhiều tập được phát sóng ở Mỹ, nói về những cô gái xinh đẹp, quyến rũ làm lính cứu hộ trên biển. (NDBS)
- [5] Carmen Electra là tên diễn viên đóng vai cô gái cứu hộ Lani McKenzie trong phim *Baywatch* (NDBS)
- [6] Nguyên văn: *The Magic School Bus*. Đây là bộ phim truyền hình Mỹ kể về cô giáo Frizzle cùng 8 học trò lên một chiếc xe buýt ma thuật và họ đã chu du vào trong hệ Mặt trời, xuống dưới lòng đất, vào bên trong cơ thể người và những nơi mà người thường không thể đặt chân tới được. (NDBS)
- [7] Khủng long Bạo chúa -T-rex (*Tyrannosaurus rex*): loài khủng long được coi là dữ tợn, hung hăng nhất trong tất cả các loài thú săn mồi từng tồn tại trên Trái Đất - sống trong Kỷ Phấn Trắng, cách đây 65 triệu năm.
- [8] Kỷ Phấn Trắng (Cretaceous Period): giai đoạn hình thành địa lý Trái Đất cách đây từ 65 - 144 triệu năm; khi có hoa xuất hiện lần đầu tiên và khủng long bắt đầu tuyệt chủng.
- [9] Kỷ Jura (Jurassic Period): giai đoạn hình thành Trái Đất cách đây từ 144 - 231 triệu năm, khi có loài khủng long khổng lồ nhất tồn tại. Đây là thời kỳ có loài chim đầu tiên xuất hiện.
- [10] Nguyên văn: “dry humor” - nghĩa là kiểu đùa mà giọng nói vẫn rất nghiêm trang. Đùa mà như không đùa. (NDBS)
- [11] Nguyên văn: “wet humor” (NDBS)
- [12] Một đường hầm sâu được hình thành do con sông Colorado bang Arizona (Mỹ) - dài 350km; rộng từ 4 đến 24km; có vài đoạn cao đến 1,8km.

[13] Nguyên văn: Maple syrup - là một loại sirô được chế biến từ nhựa cây thích. Ở Mỹ và Canada, người ta thường dùng loại siô này ăn chung với bánh kếp hoặc bánh xốp (NDBS)

[14] Boysenberry là một loại trái cây được lai giống giữa mâm xôi thường với mâm xôi châu Đại Dương. (NDBS)

[15] Smucker là một thương hiệu về mứt trái cây nổi tiếng ở Mỹ (NDBS)

[16] Trong tiếng Anh, hai từ *chà là* và *hẹn hò* đều được viết và phát âm giống hệt nhau là *date*. Nên Rachel đã hiểu nhầm ý của Tobias. (NDBS)

[17] Gia đình sống ở thời kỳ đồ đá trong bộ phim cùng tên của Hollywood.